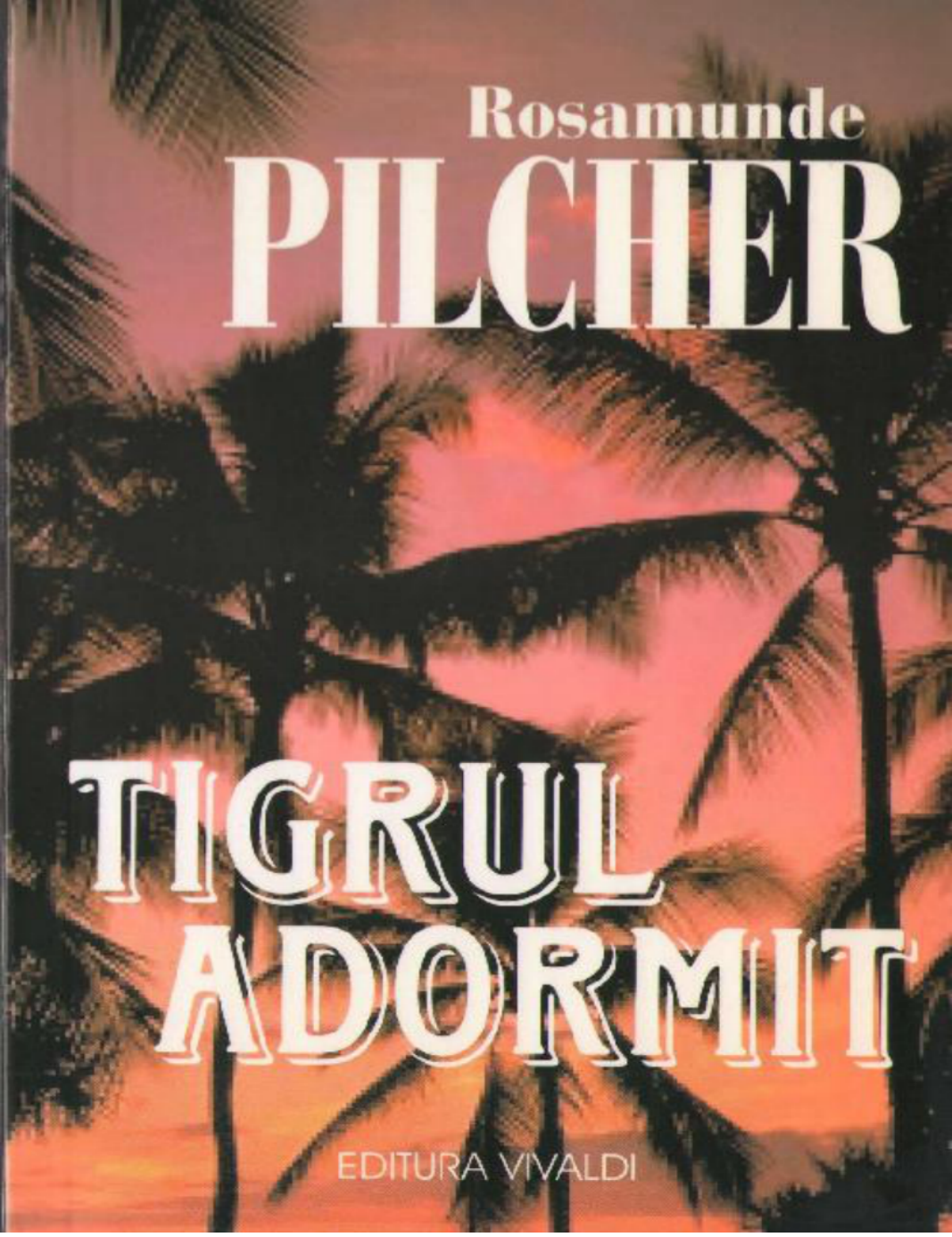
Rosamunde
PILCHER
TIGRUL ADORMIT
EDITURA VIVALDI

ROSAMUNDE PILCHER

Tigrul adormit

În româneşte de
TANIA MOCHI

Editura *Vivaldi*
Bucureşti, 2002

SLEEPING TIGER
by ROSAMUNDE PILCHER
Copyright © 1967 by ROSAMUNDE PILCHER

1

Rochia de mireasă era crem, cu o tentă de roz, ca interiorul unei scoici. Era făcută dintr-o mătase foarte subţire, dar aspră, şi aluneca pe covorul cel roşu pe când Selina înainta şi, când se întorcea, trena rămânea la locul ei, astfel încât se părea că rochia o învăluie ca pe un pachet de lux.

Domnişoara Stebbings îi spuse, cu o voce foarte înţepată:

— Ei, da, n-aţi fi putut alege ceva mai drăguţ decât asta. Vi se potriveşte ca o mănuşă. Pronunţa „puotriveşte". Ei, şi lungimea?

— Nu ştiu, dumneavoastră ce credeţi?

— S-o mai aranjăm puţin… doamnă Bellows. Doamna Bellows apăru din colţul în care stătea aşteptând să fie chemată. Domnişoara Stebbings era îmbrăcată în crêpe, iar doamna Bellows purta un costum din nylon negru şi pantofi care semănau grozav cu nişte papuci. Avea o perniţă de ace prinsă de încheietură cu o bucată de elastic; îngenunche şi îi prinse o parte a trenei. Selina se privi în oglindă. Nu prea era de acord cu domnişoara Stebbings că rochia i se „puotrivea" aşa, până la pământ. O făcea să pară prea slabă (doar nu slăbise!) şi culoarea caldă nu făcea decât să-i accentueze paloarea feţei. Rujul i se şterse şi se vedeau urechile. Încercă să-şi scuture părul peste urechi şi reuşi doar să deranjeze micuţa coroniţă din satin pe care domnişoara Stebbings i-o pusese în creştetul capului şi, când se întinse s-o pună la loc, deranjă corsajul rochiei, iar doamna Bellows trase aerul şuierător printre dinţi, de parcă avusese loc o teribilă catastrofă.

— Îmi pare rău, spuse Selina.

Dra Stebbings zâmbi repede ca să arate că nu-i pasă şi îi spuse, pe un ton normal:

— Şi când e ziua cea fericită?

— Ne-am gândit că peste o lună… cred.

— Nu va fi o nuntă mare?

— Nu.

— Sigur că nu… având în vedere împrejurările.

— Eu nici nu voiam o rochie adevărată de mireasă. Dar Rodney… domnul Ackland… Ezită iar, după care spuse: logodnicul meu. Domnişoara Stebbings radia. El aşa crede. Mi-a spus că bunica mea ar fi dorit să mă vadă în rochie albă de mireasă…

— Sigur că ar fi vrut. Câtă dreptate are! Şi eu m-am gândit întotdeauna că o nuntă mică, liniştită, cu mireasa îmbrăcată în alb, are un farmec deosebit. Fără domnişoare de onoare?

Selina aprobă.

— Fermecător. Doar voi doi. Aţi terminat, doamnă Bellows? Acum. Cum vă simţiţi? Mergeţi câţiva paşi. Selina se conformă, ascultătoare. Aşa e mai bine. Doar n-o să vă lăsăm să vă împiedicaţi în trenă.

Selina se răsuci uşor în taftaua foşnitoare.

— Pare foarte largă.

— Cred că aţi mai slăbit puţin, spuse domnişoara Stebbings, trăgând de material ca să-l aranjeze.

— Poate mă îngraş iar înainte de nuntă.

— Mă îndoiesc. Mai bine să facem un mic retuş, doar ca să fim sigure.

Doamna Bellows se ridică din genunchi şi puse câteva ace în talie. Selina se întoarse şi mai făcu câţiva paşi şi, în sfârşit, rochia îi fu scoasă uşor, peste cap, şi luată pe braţe de doamna Bellows.

— Când va fi gata? întrebă, îmbrăcându-şi puloverul.

— Cred că peste două săptămâni, spuse domnişoara Stebbings. Şi v-aţi hotărât asupra parurii?

— Da, cred că da. Este simplă.

— Vi-o voi trimite cu câteva zile înainte, ca s-o arătaţi coafezei. Ar fi bine să vă ridice părul şi să-l treacă prin parură…

Selina era obsedată de urechile ei, pe care le considera mari şi urâte, dar îi răspunse, nu prea convinsă:

— Da, şi se întinse să-şi ia fusta.

— Şi veţi avea grijă de pantofi, domnişoară Bruce?

— Da, îmi voi cumpăra unii albi. Mulţumesc foarte mult, domnişoară Stebbings.

— Cu plăcere. Domnişoara Stebbings îi ţinu Selinei jacheta costumului şi o ajută să se îmbrace. Observă că Selina purta perlele bunicii ei, două şiraguri prinse cu o clamă cu safire şi diamante. Observă şi că inelul de logodnă era o uriaşă stea de safir înconjurată de perle şi diamante. Ar fi dorit să comenteze, dar nu dorea să pară curioasă sau vulgară. Aşa că, într-o tăcere demnă, o urmări pe Selina cum îşi pune mănuşile, apoi îi ţinu perdeaua de brocart care proteja camera de probă şi o conduse afară.

— La revedere, domnişoară Bruce. A fost o adevărată plăcere.

— Mulţumesc. La revedere, domnişoară Stebbings.

Coborî cu liftul, trecu prin diferite raioane şi ajunse în sfârşit la uşa turnantă şi afară, pe stradă. După magazinul supraîncălzit, ziua de martie părea răcoroasă. Cerul era albastru, punctat de nori mici, albi şi, pe când Selina se îndrepta spre marginea trotuarului să cheme un taxi, vântul îi aruncă părul peste faţă, îi ridică fusta şi îi băgă praf în ochi.

— Încotro? o întrebă şoferul, un tânăr cu o şapcă de sportiv. Arăta

de parcă, în timpul liber, ar fi participat la cursele de ogari.

— La Bradley, vă rog.

— Imediat!

Taxiul mirosea a dezinfectant şi a fum stătut de ţigară. Selina îşi şterse praful din ochi, apoi lăsă geamul jos. În parc creşteau margarete, o fetiţă călărea pe un cal murg şi toţi copacii erau verzi, frunzele încă nepătate de praful şi smogul din oraş. Nu era o zi de stat în Londra. Era o zi de mers la ţară, de urcat dealuri, de alergat înspre mare. Străzile şi trotuarele erau pline de traficul orei de vârf, de oameni de afaceri, de doamne ieşite la cumpărături, dactilografe, beatnici şi indieni, şi îndrăgostiţi ţinându-se de mână, râzând fericiţi. O femeie vindea violete dintr-un vas aflat pe jos, şi chiar şi o epavă bătrână care se fâţâia pe lângă şanţ, între două pancarte de carton, purta o margaretă în buzunarul costumului jerpelit.

Taxiul intră pe strada Bradley şi se opri în faţa hotelului. Portarul îi deschise uşa, lăsând-o pe Selina să iasă din taxi. O ştia pentru că o cunoscuse pe bunica ei, bătrâna doamnă Bruce. De când era mică, Selina venea la Bradley pentru dejun împreună cu bunica ei. Acum doamna Bruce murise, iar Selina sosise singură, dar portarul o recunoscuse şi îi spunea pe nume.

— Bună dimineaţa, domnişoară Bruce.

— Bună dimineaţa. Îşi deschise poşeta să scoată nişte mărunţiş.

— Este o zi minunată.

— Cam vântoasă. Plăti şoferul. Îi mulţumi şi se întoarse spre uşă. Domnul Ackland a venit deja?

— Da, acum cinci minute.

— Of, am întârziat!

— Nu strică dacă-i laşi să te aştepte.

Îi deschise uşa şi Selina intră în holul cald şi elegant al hotelului. Mirosea a ţigări de foi, a mâncare caldă, delicioasă, a flori şi a parfum. Grupuri mici de oameni eleganţi se învârteau prin hol şi Selina se simţi neglijentă şi prost îmbrăcată. Era pe punctul de a se îndrepta spre toaletă când un bărbat care stătea la bar o zări, se ridică şi se îndreptă spre ea. Era înalt şi arăta bine, avea în jur de treizeci de ani, îmbrăcat într-un costum gri închis, cu o cămaşă cu dungi discrete şi cravată asortată. Figura lui era neridată, bine construită, cu urechile lipite de cap, cu părul castaniu des şi neted ajungând până la marginea gulerului. De-a latul vestei bine croite era atârnat lanţul de aur al unui ceas, şi butonii şi ceasul erau tot din aur. Arăta a ceea ce e era: un om prosper, îngrijit, de neam bun şi puţin pompos.

Îi spuse:

— Selina.

Întrerupându-şi brusc drumul spre toaletă, Selina se întoarse şi-l văzu.

— Oh, Rodney…

Ezită. El o sărută şi îi spuse:

— Ai întârziat.

— Ştiu, îmi pare rău. Traficul era foarte aglomerat.

Ochii lui, deşi blânzi, îi dădeau a înţelege că arăta jalnic. Ea era pe punctul de a-i spune „Trebuie să mă duc să-mi pudrez nasul”, când Rodney îi spuse:

— Du-te şi pudrează-ţi nasul. Asta i se păru enervant. Ezită o secundă, întrebându-se dacă era cazul să-i explice că tocmai se ducea spre toaletă când el o întrerupsese, dar se hotărî că nu merită oboseala. Îi zâmbi, iar Rodney îi zâmbi şi el şi, aparent înţelegându-se foarte bine, se despărţiră pentru moment.

Când se întoarse, cu părul ei castaniu strălucitor bine pieptănat, cu nasul pudrat, proaspăt rujată, el stătea pe o canapea mică, aşteptând-o. În faţa lui era o măsuţă pe care erau sticla lui de martini şi un pahar de vişinată pe care-l comandase pentru Selina. Ea se aşeză lângă el. El îi spuse:

— Draga mea, înainte de a vorbi despre altceva trebuie să-ţi spun că planurile noastre pentru după-amiaza asta sunt contramandate. Trebuie să mă întâlnesc cu un client important la ora două. Nu te superi, nu? Mă revanşez mâine.

Îşi făcuseră planul să viziteze noul apartament pe care-l închiriase Rodney şi în care intenţionau să-şi înceapă viaţa de proaspăt-căsătoriţi. Fusese zugrăvit de curând, şi instalaţiile de curent şi canalizare erau gata şi tot ce mai aveau de făcut era să măsoare şi să aleagă carpetele şi draperiile şi să se decidă asupra culorilor.

Selina îi spuse că, bineînţeles, nu avea nimic împotrivă. Mâine era la fel de bine ca şi astăzi. De fapt, era bucuroasă pentru cele douăzeci şi patru de ore de graţie înainte de a fi obligată să aleagă culoarea covorului din living, mătăsurile şi catifeaua pentru tapiserie.

Rodney zâmbi iar, încântat de aprobarea ei. Îi luă mâna, mişcă inelul de logodnă puţin, astfel încât safirul să stea chiar pe mijlocul degetului îngust şi îi spuse:

— Şi ce-ai făcut în dimineaţa aceasta?

Pentru o astfel de întrebare directă, Selina avea pregătit un răspuns romantic.

— Mi-am cumpărat rochia de mireasă.

— Scumpa mea! Era încântat. Unde te-ai dus?

Ea îi spuse.

— Pare cam lipsit de imaginaţie, ştiu, dar domnişoara Stebbings – este şefa raionului de rochii de seară, iar bunica întotdeauna se ducea acolo, şi m-am gândit că ar fi bine să merg la o persoană cunoscută. Altfel aş fi fost în stare să fac o gafă şi să cumpăr ceva groaznic.

— De ce?

— Ei, ştii cum sunt eu în magazine: sunt în stare să mă convingă să cumpăr orice.

— Cum este rochia?

— Ei, este albă, un fel de alb crem cu o tentă de roz. Nu pot s-o descriu…

— Cu mâneci lungi?

— Sigur.

— Şi este lungă sau scurtă?

— Lungă sau scurtă! Selina se întoarse şi-l privi fix pe Rodney. Lungă sau scurtă? Sigur că este lungă! Oh, Rodney, crezi că ar fi trebuit să iau una scurtă? Nici nu m-am gândit să-mi iau o rochie scurtă de mireasă. Nici nu ştiam că există aşa ceva.

— Dragă, nu te mai agita atât.

— Poate ar fi trebuit să aleg una scurtă. Va fi o ceremonie simplă şi o rochie lungă va părea ridicolă, nu?

— Poţi s-o schimbi.

— Nu mai pot. Acum o aranjează.

— Ei, atunci… Rodney încercă s-o calmeze. În cazul acesta, nu contează.

— Şi nu crezi că voi arăta ca o proastă?

— Sunt sigur că nu.

— Este foarte drăguţă. Cu adevărat.

— Sunt sigur că aşa e. Şi acum am nişte veşti pentru tine. Am discutat cu domnul Arthurstone şi el a fost de acord să fie martor.

— Oh!

Domnul Arthurstone era partenerul senior al lui Rodney, un celibatar mai în vârstă, foarte conservator. Suferea de artrită la genunchi şi gândul de a fi dusă la altar – susţinându-l, în loc să fie susţinută de domnul Arthurstone – era înfricoşător.

Rodney continuă, înălţând sprâncenele.

— Dragă, ai putea să pari mai încântată.

— Ah, dar sunt. Este aşa de amabil din partea lui că a acceptat. Dar în realitate chiar am nevoie de un martor? Nu putem merge doar noi doi la biserică, să ne îndreptăm împreună spre altar şi să ne căsătorească?

— Nu, asta chiar nu se poate.

— Dar abia îl cunosc pe domnul Arthurstone.

— Ba sigur îl cunoşti. S-a ocupat ani de zile de afacerile bunicii tale.

— Nu este acelaşi lucru.

— Trebuie doar să mergi până la altar cu el. Trebuie să mergi cu cineva.

— Nu înţeleg de ce.

— Dragă, aşa stau lucrurile. Şi nu avem pe altcineva. Ştii asta.

Şi, desigur, Selina ştia. Fără tată, fără bunic, fără unchi, fără frate. Nimeni. Doar domnul Arthurstone.

Oftă adânc.

— Da, cred că aşa este.

Rodney o bătu uşor pe mână.

— Asta-i, iubita mea! Acum, am o surpriză pentru tine. Un cadou.

— Un cadou? Era intrigată. Era oare posibil ca şi Rodney să fi fost afectat de veselia primăvăratecă a acestei strălucitoare zile de martie? Oare, venind să se întâlnească pentru prânz cu Selina fusese sedus de vreun butic frivol să-i cumpere un mic cadou care să aducă şi puţin romantism în acea zi?

— Da? Unde este?

(În buzunarul lui? Cadourile scumpe sunt oferite în pachete mici.)

Rodney întinse mâna în spatele lui şi luă un pachet legat cu o fundă şi care, evident, conţinea o carte.

— Poftim, spuse el.

Selina încercă să nu lase dezamăgirea să i se vadă pe faţă. Era o carte. Spera să fie cel puţin una nostimă.

— Ah, o carte!

Părea grea şi speranţa pe care o nutrise că o va amuza muri. Era probabil o carte instructivă, care te îndemna la gândire, referitoare la diversele probleme sociale. Sau era poate o carte de călătorii, cu mărturii despre obiceiurile unui oarecare trib din Africa. Rodney insista să-i îmbunătăţească cunoştinţele Selinei şi îl supăra adânc faptul că ea părea să prefere revistele, cărţile uşoare şi povestirile poliţiste.

Era la fel şi în celelalte domenii de cultură. Selina îndrăgea teatrul, dar nu suporta un test de anduranţă de patru ore cu doi oameni care locuiau în tomberoane de gunoi. Îi plăcea şi baletul, dar prefera ca balerinele să poarte tutu-uri şi să valseze pe muzica lui Ceaikovski, şi preferinţele ei muzicale nu includeau concertele de vioară care o făceau să-i scrâşnească dinţii.

— Da, spuse Rodney. Am citit-o şi eu, dar am fost aşa de impresionat de ea încât ţi-am cumpărat şi ţie un exemplar.

— Ce drăguţ din partea ta. Cântări pachetul. Despre ce este vorba?

— Despre o insulă mediteraneană.

— Sună interesant.

— Cred că e un fel de autobiografie. Tipul ăsta s-a dus să trăiască acolo acum şase sau şapte ani. Şi-a aranjat o casă, s-a împrietenit cu localnicii. Comentariul lui despre modul de viaţă al spaniolilor mi s-a părut foarte echilibrat, foarte sănătos. Îţi va plăcea, Selina.

Selina răspunse:

— Da, sunt sigură că da, şi lăsă pachetul pe canapea, în apropiere. Mulţumesc foarte mult, Rodney, că mi-ai cumpărat-o.

După ce mâncară, îşi luară rămas bun pe trotuar, stând unul în faţa celuilalt, Rodney, cu pălăria aplecată în faţă şi Selina cu noul pachet şi cu părul răsfirat de vânt acoperindu-i faţa.

El îi spuse:

— Ce ai de gând să faci după-amiază?

— Nu prea ştiu.

— De ce nu te duci până la Woollands să te hotărăşti în legătură cu draperiile? Dacă ai reuşi să iei nişte modele le-am putea duce mâine la apartament.

— Da. Părea o idee bună. Este o idee bună.

El îi zâmbi încurajator. Selina îi zâmbi şi ea. El îi spuse:

— Bine, atunci la revedere. Nu o sărută, pentru că erau pe stradă.

— La revedere, Rodney. Mulţumesc pentru prânz. Şi pentru cadou, îşi aminti ea.

El făcu un gest cu mâna, dându-i a înţelege că nici prânzul, nici cadoul nu contau. Apoi, cu un ultim zâmbet, se întoarse şi se îndepărtă de ea, folosindu-şi umbrela ca pe un baston de promenadă, strecurându-se îndemânatic printre oamenii de pe trotuar. Ea aşteptă, sperând ca el să se întoarcă să-i mai facă semn cu mâna, ceea ce nu se întâmplă.

Selina, singură, oftă. Ziua era caldă, mai caldă ca de obicei. Toţi norii se împrăştiaseră, iar ea nu putea suporta ideea de a sta într-un magazin supraîncălzit, încercând să aleagă modele pentru draperii. Se îndreptă, fără vreun scop anume, înspre Piccadilly, traversă strada, punându-şi viaţa în primejdie, şi se întoarse în parc. Copacii erau în culmea frumuseţii, iar iarba era proaspătă şi verde, nu ofilită de asprimea iernii. Când păşea pe iarbă mirosea a proaspăt, ca o pajişte de vară. Erau stânjenei galbeni şi roşii, şi scaune sub copaci.

Se îndreptă spre un scaun şi se aşeză, rezemată de spetează, cu faţa spre soare. În curând, pielea începu s-o furnice din cauza căldurii. Se ridică, îşi scoase jacheta, îşi suflecă mânecile puloverului şi se gândi: aş putea merge la Woollands şi mâine dimineaţă.

Un copil trecu pe o tricicletă, cu tatăl mergând în spate şi cu un căţeluş. Fetiţa avea pantaloni roşii, o rochie albastră şi o banderolă neagră în păr. Tatăl era destul de tânăr, îmbrăcat într-un pulover pe gât şi cu o jachetă de tweed. Când fetiţa opri tricicleta şi plecă pe iarbă să miroasă stânjeneii, el nu încercă s-o oprească, ci doar o urmări, ţinând tricicleta ca să nu plece singură, zâmbind pe când fetiţa se apleca, arătându-şi în întregime colanţii roşii. Fetiţa spuse:

— Dar nu miros.

— Asta puteam să-ţi spun şi eu, replică tatăl ei.

— Dar de ce nu miros?

— Habar n-am.

— Credeam că toate florile miros.

— Majoritatea. Hai să mergem.
— Pot să le culeg.
— Eu nu le-aş culege.
— De ce nu?
— Paznicului parcului nu i-ar plăcea.
— De ce nu?
— Este o regulă.
— De ce?
— Păi ca să le poată vedea şi alţi oameni. Hai acum.

Fetiţa se întoarse, se urcă pe tricicletă şi pedală de zor, cu tatăl ei în urmă.

Selina urmări această scenă, sfâşiată între plăcere şi dorinţă. Toată viaţa participase activ sau nu la vieţile şi conversaţiile altor familii, altor copii, altor părinţi. Atitudinea unuia faţă de ceilalţi cauza multiple speculaţii. Pe când era copil şi era dusă în parc de Agnes, dădaca ei, stătuse întotdeauna deoparte de ceilalţi, dorind să fie invitată să li se alăture, dar fiind prea timidă să le-o ceară. Oricum nu era prea des invitată. Hainele ei erau întotdeauna prea îngrijite, iar Agnes, care stătea şi croşeta pe o bancă din apropiere, putea să pară foarte autoritară. Dacă i se părea că ar fi fost vreun pericol ca Selina să se joace împreună cu nişte copii pe care doamna Bruce i-ar fi considerat „nepotriviţi", atunci Agnes şi-ar fi lăsat andrelele deoparte şi ar fi anunţat că e timpul să se întoarcă la Queen's Gate.

Acolo era o casă de femei – o mică lume a femeilor, condusă de doamna Bruce. Agnes, care-i fusese pe vremuri cameristă şi doamna Hopkins, bucătăreasa, şi Selina, erau toate supusele ei, iar bărbaţii, cu excepţia domnul Arthurstone, avocatul bunicii sau, mai de curând, Rodney Ackland, care-l reprezenta pe domnul Arthurstone, rareori intrau în casă. Când intra unul – să repare o ţeavă, să revopsească ceva sau să citească contorul – Selina era invariabil găsită în compania lui, punând întrebări. Era însurat? Avea copii? Cum îi chema pe copii? Unde plecau în concediu? Era unul dintre puţinele lucruri care o determinau pe Agnes să se crucească.

— Ce ar putea spune bunica ta dacă te-ar auzi – dacă te-ar vedea cum îl ţii pe om din treabă?

— Nu e adevărat. Uneori Selina putea fi încăpăţânată.

— Şi de ce vrei să vorbeşti cu el?

Ea nu putea răspunde pentru că nu înţelegea de ce era aşa de important. Dar nimeni nu vorbea despre tatăl ei. Numele lui nu era pomenit niciodată. Selina nici nu ştia numele lui pentru că doamna Bruce fusese mama mamei ei, şi Selina luase numele ei.

Odată, indignată dintr-un oarecare motiv, întrebase direct:

— Vreau să ştiu unde este tata. Eu de ce nu am tată? Toată lumea are.

I se spusese cu răceală, dar destul de blând, că murise.

Selina era dusă cu regularitate la şcoala de duminică.

— Adică s-a dus în Rai?

Doamna Bruce trăsese cu forţă de un nod din tapiseria la care lucra. Ideea Acelui Bărbat împreună cu îngerii i se părea greu de înghiţit, dar disciplina ei religioasă era aşa de puternică încât i se părea incorect să deziluzioneze copilul.

— Da, spusese ea.

— Ce i s-a întâmplat?

— A murit în război.

— Omorât? Cum a fost omorât? (Nu-şi putea închipui nimic mai groaznic decât să fii călcat de un autobuz).

— N-am ştiut niciodată, Selina. Nu-ţi putem spune. Acum… Doamna Bruce se uitase la ceas, dându-i de înţeles că discuţia luase sfârşit. Du-te şi spune-i lui Agnes că e timpul pentru plimbarea ta.

Agnes, când era provocată, se dovedea mai prevenitoare.

— Agnes, tatăl meu a murit.

— Da, spuse Agnes, ştiu.

— De cât timp?

— Din timpul războiului. Din 1945.

— Pe mine m-a văzut vreodată?

— Nu. A murit înainte să te naşti tu.

Asta era descurajant.

— Dar tu l-ai văzut vreodată, Agnes?

— Da, răspunse Agnes, reluctantă. Când mama ta s-a logodit cu el.

— Cum îl chema?

— Ei nu, asta nu-ţi pot spune. I-am promis bunicii tale. Ea nu vrea ca tu să ştii.

— Era simpatic? Arăta bine? Ce culoare avea părul lui? Câţi ani avea? Îţi plăcea?

Agnes, care avea principii morale puternice, îi răspunsese doar la acele întrebări la care putea fi sinceră.

— Arăta foarte bine. Şi acum cred că e destul. Hai grăbeşte-te, Selina, nu-ţi mai târşâi picioarele; îţi strici pantofii cei noi.

— Mi-ar plăcea să am un lată, spusese Selina. Şi, mai târziu în acea după-amiază, urmărise un tată cu fiul său lansând un model de iaht pe Round Pond, apropiindu-se din ce în ce mai mult, sperând să audă ce vorbeau.

Găsise fotografia când avea cincisprezece ani. Era o miercuri tristă şi umedă în Londra. Nu avea nimic de făcut. Agnes avea ziua ei liberă, doamna Hopkins îşi ţinea picioarele artritice pe un scăunel şi citea *People's Friend.* Bunica era la o partidă de bridge. Vocile în surdină şi mirosul ţigărilor scumpe se strecurau prin uşile de la sufragerie. Nimic

de făcut! Selina, rătăcind fără odihnă, intră în dormitorul de oaspeţi, se uită pe o fereastră, se strâmbă în oglinda triplă şi tocmai se pregătea să iasă din cameră când observă cărţile din micul dulap dintre cele două paturi. Se gândi că ar putea găsi o carte pe care n-o mai citise şi, cu această idee în minte, îngenunche între paturi şi-şi plimbă degetul peste titluri.

Se opri la *Rebecca.* O ediţie veche, în copertă galbenă, din timpul războiului. O luă şi o deschise şi o fotografie căzu dintre pagini. Fotografia unui bărbat. Selina o ridică. Un bărbat în uniformă. Cu părul negru, cu o gropiţă în bărbie, cu ochii strălucindu-i de râs, deşi figura era serioasă. Era un militar, îmbrăcat în uniformă, cu un Sam Browne petrecut peste umăr.

Începu să bănuiască ceva. Undeva, în spatele figurii amuzate, era o uşoară asemănare cu figura Selinei. Duse fotografia la oglindă, încercând să găsească cât mai multe asemănări în construcţia feţei, în felul în care creştea părul, în bărbia pătrată. Nu prea avea pe ce să se bazeze. El era foarte frumos, iar Selina era insipidă. Urechile lui erau lipite de cap, iar ale Selinei ieşeau în afară ca nişte toarte de ceaşcă. Întoarse fotografia. Pe spate era scris:

Pentru Harriet, iubita mea,
de la G.

şi două cruci pentru sărutări.

Harriet fusese numele mamei ei, şi Selina îşi dădu seama că aceea era fotografia tatălui ei.

Nu spuse nimănui despre ea. Strecură *Rebecca* înapoi în dulap şi duse fotografia în camera ei. După aceea, o luă peste tot cu ea, învelită într-o hârtie subţire, ca să nu se murdărească. Simţea acum că avea cel puţin o rădăcină, chiar dacă era slabă, dar asta nu-i acoperea necesităţile, iar ea urmărea în continuare alte familii şi asculta conversaţiile celorlalţi…

Vocea unui copil îi întrerupse şirul gândurilor. Selina visase la soare. Acum, trează, începu să perceapă infinitul zgomot al traficului de pe Piccadilly, sirenele maşinilor şi vorbăria ascuţită a unei fetiţe. Cealaltă fetiţă pe tricicletă şi tatăl ei dispăruseră de mult. Alţi oameni le luaseră locul şi un cuplu de îndrăgostiţi, îmbrăţişaţi şi nepăsători la ceea ce se petrecea în jurul lor, stătea la doar câţiva metri de Selina.

Scaunul de lemn era inconfortabil. Selina îşi schimbă uşor poziţia, iar pachetul pe care i-l dăruise Rodney îi alunecă din braţe jos, pe iarbă. Se aplecă şi-l ridică şi, fără să se gândească, începu să-l desfacă. Supracoperta strălucitoare a cărţii era albă, iar titlul era scris cu roşu:

FIESTA LA CALA FUERTE

Selina se încruntă. Cartea părea foarte grea. Îi răsfoi paginile, apoi o închise, de parcă ar fi terminat s-o citească, ţinând-o cu spatele întors pe genunchi.

Figura o izbi, ca un nume apărut brusc într-o coloană a unui ziar. Era o fotografie obişnuită, menită să umple coperta din spate a cărţii. George Dyer. Purta o cămaşă albă, cu gulerul desfăcut, iar pielea lui, prin contrast, era aproape neagră. Figura era ridată, dungile se întindeau din colţurile ochilor şi coborau de la nas la gură.

Însă era aceeaşi figură. Nu se schimbase prea mult. Gropiţa era la locul ei, pe bărbie. Urechile plate, lumina din ochi, de parcă şi fotograful ar fi împărtăşit o glumă deocheată.

George Dyer. Autorul. Bărbatul trăia pe o insulă din Mediterana şi scria foarte sobru şi corect despre nativi. Acesta era numele lui. George Dyer. Selina îşi luă geanta, scoase fotografia tatălui ei din ea şi, cu mâinile tremurânde, ţinu cele două fotografii una lângă cealaltă.

George Dyer. Şi publicase o carte. Şi trăia.

2

Luă un taxi până la Queen's Gate, alergă pe scări în sus, intră în apartament şi o strigă pe Agnes.

— Sunt aici, în bucătărie, îi răspunse Agnes.

Făcea ceai. Când Selina intră pe uşă, Agnes, amestecând ceaiul, privi în sus. Era o femeie micuţă, fără vârstă, cu o expresie uşor amară, efect al tragediilor vieţii, pentru că avea cea mai bună inimă din lume şi nu suporta să audă despre supărări şi nenorociri pe care nu putea să le ostoiască. „Bieţii algerieni", spunea ea, punându-şi pălăria şi ducându-se la poştă să trimită un cec pentru o sumă în general mai mare decât îşi permitea şi, în timpul „Campaniei pentru cei flămânzi" nu mâncase la prânz şapte zile în şir, suferind apoi amarnic de oboseală şi indigestie.

Chiria apartamentului din Queen's Gate fusese deja plătită şi, când Rodney şi Selina se vor căsători şi se vor muta în noul apartament, Agnes urma să meargă cu ei. Durase un timp s-o convingă. Desigur, Selina n-ar fi dorit ca bătrâna Agnes să i se încurce printre picioare… sigur ar fi dorit să înceapă de una singură. Selina reuşise s-o asigure pe Agnes că nici nu se gândise la aşa ceva. Ei bine, atunci, domnul Ackland, comentase Agnes, ar fi fost ca şi cum ar fi locuit cu soacră-sa! Rodney, îndemnat de Selina, discutase cu Agnes. Apoi le spusese că nu dorea să se mute, era prea bătrână pentru asta, aşa că o duseseră să vadă noul apartament, iar ea fusese încântată, aşa cum îşi închipuiseră şi ei, de strălucirea şi comoditatea lui, de bucătăria în stil american, însorită, şi de o cameră care urma să fie doar a ei, cu vedere spre parc. La urma urmei, îşi spusese ea, se ducea cu ei ca să-i ajute. Se ducea să muncească. Şi cu timpul, fără îndoială, va fi iar dădacă, cu o cameră de copii, o altă generaţie, idee care-i stârnea instinctele materne latente.

Acum îi spuse:

— Te-ai întors mai devreme. Credeam că trebuie să te duci să măsori podelele. Selina rămase în uşă, roşie în obraji după ce urcase scările, cu ochii albaştri strălucindu-i. S-a întâmplat ceva, dragă?

Selina avansă şi puse o carte pe masa dintre ele. Îi spuse, privind-o pe Agnes fix în ochi:

— L-ai mai văzut pe bărbatul acesta până acum?

Agnes, alarmată, se uită încet în jos, înspre cartea de pe masă. Reacţia ei fu şi mai satisfăcătoare. Oftă, scăpă linguriţa şi se aşeză repede pe un scaun vopsit în albastru. Selina aştepta să-şi ducă mâna

la inimă. Se aplecă peste masă:

— L-ai mai văzut, Agnes?

— Of, spuse Agnes. Ce m-ai speriat!

Selina era nemiloasă.

— L-ai mai văzut, nu-i aşa?

— Oh, Selina.. Unde… Cum ai ştiut… Când ai… Nu era capabilă să formuleze o întrebare simplă. Selina îşi trase un scaun şi se aşeză la masă, în faţa ei.

— Este tatăl meu, nu-i aşa? Agnes părea gata să plângă. Aşa îl cheamă? George Dyer? Acesta era numele tatălui meu?

Agnes reuşi să-şi revină.

— Nu, îi răspunse. Nu, nu era.

Selina o privi supărată.

— Ei, atunci cum îl chema?

— Gerry… Dawson.

— Gerry Dawson. G.D. Aceleaşi iniţiale. Aceeaşi figură. Este evident un pseudonim.

— Dar, Selina… tatăl tău a fost ucis.

— Când?

— Chiar după D-Day.[1] Chiar după invazia Franţei.

— Şi de unde ştiţi că a fost ucis? A fost omorât în faţa unor martori? A murit în braţele cuiva? *Ştim* sigur că a murit?

Agnes îşi umezi buzele cu limba.

— A fost dat dispărut. Probabil mort.

Speranţa îi reveni.

— Înseamnă că *nu ştim*.

— Am aşteptat trei ani, după care am presupus că a murit. Au anunţat-o pe bunica ta pentru că Harriet… ei bine, ştii tu. A murit când te-a născut.

— Tatăl meu nu avea familie?

— Nimeni despre care să fi aflat. Acesta a fost unul dintre lucrurile cu care bunica ta nu a fost de acord. Spunea că îi lipsesc rădăcinile. Harriet l-a întâlnit la o petrecere; nimeni nu i-a prezentat, aşa cum i-ar fi plăcut bunicii tale.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Agnes, era război! Dura deja de cinci ani. Nu observase şi bunica?

— Ei, poate, dar ea avea principiile ei de care se agăţa. Nu e nimic rău în asta.

— Dar nu conta. Mama se îndrăgostise de el.

— Nebuneşte, spuse Agnes.

— Şi s-au căsătorit.

— Fără acordul doamnei Bruce.

— Şi a iertat-o pe Harriet?

— Oh, da, nu era ranchiunoasă. Şi, oricum, Harriet s-a întors să

locuiască aici. Ştii, tatăl tău fusese trimis… în zilele acelea se numea „undeva în Anglia”. Dar apoi a fost trimis în Franţa… în D-Day-plus doi. A fost omorât puţin după aceea. Nu l-am mai văzut niciodată.

— Deci au fost căsătoriţi…

— Trei săptămâni. Agnes înghiţi în sec. A fost ca o lună de miere şi au stat o vreme împreună.

— Şi mama era însărcinată, spuse Selina. Agnes o privi şocată. Nu se aştepta ca Selina să cunoască asemenea cuvinte, nici să cunoască asemenea lucruri.

— Ei, da. Figura de pe copertă îi atrase atenţia şi netezi uşor cartea, privind lumina poznaşă din ochii întunecaţi. Întunecaţi, aşa fuseseră. Gerry Dawson. Chiar era Gerry Dawson? Semăna mult cu el, într-adevăr, sau cel puţin arăta aşa cum ar fi trebuit să arate dacă nu ar fi fost omorât, chiar aşa, tânăr şi frumos.

Îi reveneau tot felul de amintiri şi nu toate erau urâte. El îi dăduse lui Harriet o strălucire şi o vitalitate pe care Agnes nu ştia că le posedă. Cu Agnes flirtase uşor şi îi strecurase câte o bancnotă de o liră atunci când nu se uita nimeni. Un pic de amuzament într-o viaţă complet anostă. Un suflu masculin într-o casă plină de femei. Doar doamna Bruce rezistase farmecului lui.

— Este un risipitor, declarase ea. Se vede. Cine este? Ce este? Scoate-i uniforma şi rămâi doar cu un derbedeu frumuşel. Fără niciun simţ al responsabilităţii. Fără vreun plan pentru viitor. Ce fel de viaţă îi poate oferi lui Harriet?

Desigur, era vorba şi de gelozie. Ei îi plăcuse să-i comande pe ceilalţi, să-i ţină din scurt, să calculeze banii pe care-i cheltuiau. Ea dorise să-i aleagă ea însăşi un soţ lui Harriet. Dar Gerry Dawson, cu farmecul lui, avusese o personalitate şi o tărie de caracter asemănătoare cu ale ei şi câştigase bătălia.

Mai târziu, după ce murise, după ce Harriet, care nu mai dorise să trăiască, murise şi ea, doamna Bruce îi spusese lui Agnes, „Voi schimba numele copilului în Bruce. Am şi vorbit cu domnul Arthurstone. Pare cel mai simplu lucru.”

Agnes nu fusese de acord. Dar nu fusese niciodată nevoie să fie de acord cu doamna Bruce. „Da, doamnă”, îi spusese.

„Şi, Agnes, aş prefera ca ea să crească fără să ştie cine a fost tatăl ei. Nu-i va face niciun bine şi o poate face să se simtă foarte nesigură. Am încredere în tine, Agnes, că nu mă vei trăda.” Ţinea copilul pe genunchi, îşi ridicase ochii şi cele două femei se priviseră peste capul copilului.

După o mică pauză, Agnes spusese iar „Da, doamnă”, şi fusese răsplătită cu un zâmbet scurt, rece. Doamna Bruce o ridicase pe Selina şi i-o pusese lui Agnes în braţe. „Mă simt mult mai fericită acum”, spusese ea. „Mulţumesc, Agnes.”

Selina spuse:

— Crezi că e tatăl meu, nu?

— Nu ştiu sigur, Selina.

— De ce nu mi-ai spus niciodată cum îl cheamă?

— I-am promis bunicii tale, iar acum nu mi-am respectat promisiunea.

— N-ai avut de ales.

Un gând o izbi pe Agnes.

— De unde ştiai cum arată?

— Am găsit demult o fotografie. Nu v-am spus nici uneia.

— Să nu faci nimic – nimic. Vocea lui Agnes tremura doar gândindu-se.

— L-aş putea găsi, spuse Selina.

— Şi cu ce te-ar ajuta? Chiar dacă este tatăl tău?

— Ştiu că este tatăl meu. Ştiu că este. Toate îmi arată asta. Tot ce mi-ai spus…

— Chiar dacă este, de ce nu s-a întors la Harriet după război?

— Cum am putea şti? Poate era rănit, poate era amnezic. S-a mai întâmplat. Agnes tăcea. Poate îi era frică de bunica…

— Nu, spuse Agnes. Asta n-ar fi contat. Nu pentru domnul Dawson.

— Ar fi vrut să ştie că are o fiică. Că mă are pe mine. Şi eu aş fi vrut să-l cunosc. Aş vrea să ştiu cum arată şi cum vorbeşte şi cum gândeşte şi ce face. Vreau să ştiu că aparţin cuiva. Tu nu ştii cum e asta, să nu fi aparţinut niciodată nimănui.

Dar Agnes o înţelegea, pentru că întotdeauna simţise această dorinţă a Selinei. Ezită, apoi făcu singura sugestie de care era în stare.

— De ce nu discuţi cu domnul Ackland?

*

Biroul editorului era chiar în vârful clădirii, la capătul unei călătorii nesigure cu mici lifturi tremurătoare, paliere scurte şi înguste şi iar scări. Cu respiraţia tăiată şi simţind că era pe punctul de a ieşi pe acoperiş, Selina ajunse în faţa unei uşi pe care scria „D. A. G. Rutland”.

Bătu la uşă. Nu-i răspunse nimeni, se auzi doar zgomotul unei maşini de scris. Selina deschise uşa şi se uită înăuntru. Fata care bătea la maşină o privi, se opri o clipă şi spuse:

— Da?

— Aş vrea să-l văd pe domnul Rutland.

— Aveţi programare?

— Am sunat azi-dimineaţă la telefon. Sunt domnişoara Bruce. Mi-a spus că dacă vin pe la zece şi jumătate… Privi ceasul. Era zece şi douăzeci. Secretara spuse:

— Ei, e cu cineva acum. Mai bine aţi lua loc şi aţi aştepta.

Continuă să bată. Selina intră în cameră, închise uşa şi se aşeză pe un scaun mic, incomod. Din biroul interior se auzea murmurul unor voci masculine. După vreo douăzeci de minute, murmurul deveni mai animat, se auzi un scaun împins în spate şi un bărbat ieşi, trăgându-şi haina pe el şi scăpând un dosar.

— Vai, ce neatent sunt… Se aplecă să-l ridice. Mulţumesc, domnule Rutland pentru tot…

— N-aveţi de ce; reveniţi când aveţi idei mai bune pentru final.

— Da, sigur.

Îşi luară rămas-bun. Editorul dădu să se întoarcă în birou, iar Selina se ridică şi-l chemă. El se întoarse şi o privi.

— Da? Era mai în vârstă decât îşi închipuise, foarte chel, cu nişte ochelari care alunecaseră în jos pe nas. Se uita acum peste ei ca un profesor de modă veche.

— Cred… cred că aveam o întâlnire.

— Da?

— Da. Sunt Selina Bruce. Am sunat azi-dimineaţă.

— Sunt foarte ocupat…

— Nu durează mai mult de cinci minute.

— Sunteţi scriitoare?

— Nu, nu e vorba despre asta. Aş vrea doar să mă ajutaţi… să-mi răspundeţi la câteva întrebări.

El oftă.

— Ei, bine.

Se dădu la o parte şi o lăsă pe Selina să intre în birou. Pe jos era un covor roşu aprins în faţa unui birou cam ponosit, şi rafturi întregi pline cu cărţi, şi cărţi şi manuscrise înşirate pe mese, pe scaune şi chiar pe podea.

El nu-şi ceru scuze. Era evident că nu găsea niciun motiv pentru acestea… şi chiar nici nu exista. Îi oferi Selinei un scaun şi se tolăni în spatele biroului. Înainte chiar ca el să se aşeze, Selina începu să-i explice.

— Domnule Rutland, îmi pare rău că vă deranjez şi vă promit că nu vă voi răpi mai mult timp decât este necesar. Este vorba despre cartea pe care aţi publicat-o, *Fiesta la Cala Fuerte.*

— Ah, da. George Dyer.

— Da. Ştiţi cumva ceva despre el?

Această întrebare neaşteptată fu întâmpinată cu o tăcere enervată şi cu o privire chiar şi mai enervată aruncată de domnul Rutland peste ochelari.

— De ce? spuse domnul Rutland într-un târziu. Dumneavoastră ştiţi?

— Da. Cel puţin aşa cred. El a fost… un prieten al bunicii mele. Ea a murit acum şase săptămâni, iar eu… am vrut să-l anunţ într-un fel.

— Îi pot trimite o scrisoare din partea dumneavoastră.

Selina respiră adânc şi porni iar atacul.

— Ştiţi multe despre el?

— Cred că tot cât dumneavoastră. Presupun că i-aţi citit cartea.

— Adică… nu l-aţi întâlnit niciodată?

— Nu, spuse domnul Rutland. Nu l-am întâlnit. Trăieşte la Cala Fuerte, pe insula San Antonio. Cred că e acolo de vreo şase sau şapte ani.

— Şi nu a venit niciodată la Londra? Nici pentru publicarea cărţii? Domnul Rutland îşi scutură capul chel, astfel încât lumina de la fereastră îi luci pe chelie. Ştiţi cumva… dacă este însurat?

— Pe atunci nu era. Acum ar putea fi.

— Şi câţi ani are?

— Habar n-am. Începea să pară puţin nerăbdător. Scumpă doamnă, mă cam faci să-mi pierd timpul.

— Ştiu. Îmi pare rău. Credeam că mă puteţi ajuta. Mă gândeam că a fost în Londra de curând şi l-aţi văzut.

— Nu, îmi pare rău. Hotărât, domnul Rutland se ridică, dându-i a înţelege că interviul se terminase. Selina se ridică şi ea, iar el se duse la uşă şi i-o deschise. Dar dacă doriţi să corespondaţi cu el am fi încântaţi să vă expediem corespondenţa domnului Dyer.

— Mulţumesc. Îmi pare rău că v-am făcut să vă pierdeţi timpul.

— Nu-i nimic. La revedere.

— La revedere.

Dar, pe când ieşea pe uşă şi traversa cu aer jalnic biroul secretarei, inima domnului Rutland se înmuie. Se încruntă, îşi scoase ochelarii şi o strigă:

— Domnişoară Bruce.

Selina se întoarse.

— Îi expediem toate scrisorile la Yacht Club în San Antonio, dar casa lui se numeşte Casa Barco, Cala Fuerte. Aţi economisi timp dacă i-aţi scrie direct. Şi, dacă îi scrieţi, amintiţi-i că încă aştept rezumatul celei de-a doua cărţi. I-am scris o duzină de scrisori, dar se pare că are o aversiune înnăscută să răspundă.

Selina zâmbi şi editorul fu uimit de schimbarea produsă brusc în înfăţişarea ei. Îi spuse:

— Vă mulţumesc. Vă sunt recunoscătoare.

— Nu aveţi de ce, spuse domnul Rutland.

Apartamentul gol nu era locul cel mai potrivit pentru o discuţie de o asemenea importanţă, dar altul nu exista.

Selina îi tăie scurt observaţiile lui Rodney referitoare la avantajele relative ale carpetelor simple şi cu model şi îi spuse:

— Rodney, trebuie să discutăm.

Întrerupt brusc, el o privi uşor deranjat. Se gândise tot timpul prânzului şi în excursia ulterioară cu taxiul că Selina nu părea în apele ei. Nu mâncase aproape nimic şi păruse neatentă şi preocupată de altceva. Mai mult, purta o bluză care nu părea să se asorteze cu taiorul şi descoperise că i se duseseră nişte fire la un ciorap. Selina era de obicei foarte îngrijită şi aranjată ca o pisică siameză şi aceste mici neatenţii îl tulburaseră.

Spuse:

— S-a întâmplat ceva?

Selina încercă să-l privească în ochi, să respire adânc şi să se calmeze, dar inima îi bătea ca un baros şi stomacul i se urcase în gât.

— Nu, nu s-a întâmplat nimic, trebuie doar să-ţi spun ceva.

El se încruntă.

— Nu poate aştepta până diseară? Asta e singura şansă pe care o avem ca să măsurăm…

— Of, Rodney, ajută-mă te rog şi fii atent.

El ezită, apoi, cu o expresie resemnată, lăsă jos cartea cu mostre de tapiserie, îşi strânse ruleta şi o băgă în buzunar.

— Ei bine? Te ascult.

Selina îşi linse buzele. Apartamentul gol o enerva. Vocile lor aveau ecou şi nu era mobilă, niciun ornament cu care să se joace, nicio perniţă pe care s-o ţină în braţe. Se simţea de parcă ar fi fost pe o scenă goală, fără decor şi fără text, şi uitase replicile.

Respiră adânc şi spuse:

— E vorba despre tatăl meu.

Expresia lui Rodney se schimbă imperceptibil. Era un avocat bun şi îi plăcea să joace pocher. Ştia totul despre Gerry Dawson, pentru că doamna Bruce şi domnul Arthurstone îl informaseră de mult. Şi mai aflase că Selina nu ştia nimic despre tatăl ei. Şi mai ştia şi că el nu avea de gând să-i spună nimic.

— Ce e cu tatăl tău? o întrebă el, blând.

— Ei bine… cred că trăieşte.

Uşurat, Rodney îşi scoase mâinile din buzunare şi râse, neîncrezător.

— Selina…

— Nu, nu spune nimic. Nu spune că e mort. Ascultă-mă doar o clipă. Mai ştii cartea pe care mi-ai dăruit-o ieri? *Fiesta la Cala Fuerte.* Ştii că avea pe copertă fotografia autorului, George Dyer?

Rodney încuviinţă.

— Ei bine… seamănă foarte mult cu tata.

Rodney digeră informaţia, apoi spuse:

— De unde ştii cum arăta tatăl tău?

— Ştiu, pentru că am găsit o fotografie a lui, demult, într-o carte. Şi cred că e aceeaşi persoană.

— Vrei să spui că George Dyer este… Se opri exact la timp.

— Gerry Dawson, sfârşi Selina, triumfătoare, în locul lui.

Rodney începu să simtă cum îi zboară pământul de sub picioare.

— De unde ştii cum îl chema? Nu trebuia să-i ştii numele.

— Agnes mi l-a spus ieri.

— Dar nu e treaba lui Agnes…

— Of, Rodney, încearcă să înţelegi! Nu poţi da vina pe ea. Am luat-o prin surprindere. Am pus fotografia lui George Dyer chiar *aşa,* pe masă, chiar în faţa ei, iar ea aproape a leşinat.

— Selina, îţi dai seama că tatăl tău este mort?

— Dar, Rodney, de fapt, a fost dat dispărut. Dispărut, posibil mort. S-ar fi putut întâmpla orice.

— Atunci de ce nu s-a întors după război?

— Poate era bolnav. Poate îşi pierduse memoria. Poate aflase că mama a murit.

— Şi ce a făcut în tot acest timp?

— Nu ştiu. Dar în ultimii şase ani a trăit în San Antonio. Îşi dădu seama că Rodney avea de gând s-o întrebe de unde aflase şi adăugă repede. Scrie totul în cartea asta, pentru că nu dorea să afle că fusese la domnul Rutland.

— Ai fotografia tatălui tău la tine?

— N-am adus cartea.

— Nu aceea. Cealaltă.

Selina ezită.

— Da. O am.

— Vreau s-o văd şi eu.

— Şi… mi-o dai înapoi?

O uşoară iritare se strecură în vocea lui Rodney.

— Scumpa mea, drept cine mă iei?

Ei îi fu imediat ruşine, pentru că Rodney nu s-ar fi coborât niciodată la aşa ceva. Căută în geantă, scoase preţioasa fotografie şi i-o înmână lui Rodney. El o duse la fereastră, la lumină, iar Selina îl urmă.

— Poate nu-ţi aminteşti fotografia de pe copertă, dar este aceeaşi persoană, pot să jur. Totul seamănă. Gropiţa din bărbie. Şi ochii… şi felul în care stau urechile.

— Ce a spus Agnes?

— N-a vrut să spună direct, dar sunt sigură că şi-a dat seama că este tatăl meu.

Rodney nu răspunse. Se încruntă; fotografia îl neliniştea. Exista posibilitatea de a o pierde pe Selina. Un om foarte onest, Rodney nu-şi permisese niciodată să-şi închipuie că o iubea, dar ea devenise, aproape fără să-şi dea seama, o parte plăcută a vieţii lui. Aspectul ei, cu părul castaniu deschis, mătăsos şi cu ochii albaştri-safir, o găsea

încântătoare şi, deşi interesele ei nu erau poate la fel de ezoterice ca ale lui, ea arăta o dorinţă fermecătoare de a şti cât mai mult.

Apoi era problema afacerilor. De la moartea bunicii sale, Selina era o fată destul de înstărită, un fruct copt, gata să cadă în mâinile unui bărbat lipsit de scrupule. În acel moment, Rodney şi domnul Arthurstone se ocupau împreună de averea ei, dar peste şase luni Selina va împlini douăzeci şi unu de ani şi, după aceea, deciziile îi vor aparţine. Gândul de a scăpa toţi acei bani din mână îl făcea să se cutremure.

Se uită în jos, peste umăr, şi întâlni privirea Selinei. Nu mai cunoscuse vreo fată cu astfel de ochi. Ca reclamele la detergent. Mirosea slab a lămâi proaspete… verbină. Din trecut i se părea că aude vocea doamnei Bruce şi câteva dintre lucrurile aspre pe care le spusese despre Gerry Dawson. *Hoinar* era cuvântul care i se întipărise cel mai bine în minte. Se mai gândi şi la alte epitete. Iresponsabil. De neîncredere. Financiar instabil.

Ţinu fotografia de un colţ şi o lovi de palma mâinii stângi. Vorbi, în cele din urmă, simţind nevoia să dea vina pe cineva pentru situaţia în care ajunsese.

— Sigur, este vina bunicii tale. N-ar fi trebuit să-ţi ascundă totul despre tatăl tău. Plasa asta de secrete, să nu-ţi spună nici măcar numele lui… a fost o greşeală de neînchipuit.

— De ce? întrebă Selina, interesată.

— Pentru că ţi-a creat o obsesie în legătură cu el! ţipă Rodney la ea. Selina îl privi fix, evident rănită profund, cu gura deschisă uşor, ca un copil speriat. Rodney continuă, nemilos.

— Ai o obsesie despre taţi şi familii şi, în general, despre viaţa de familie. Faptul că ai găsit această fotografie şi ai ţinut-o ascunsă – este un simptom tipic.

— Vorbeşti de parcă ar fi fost vorba despre pojar.

— Vreau să te fac să înţelegi că ai un complex legat de tatăl tău mort.

— Poate nu este mort, spuse Selina. Şi, dacă am un complex legat de el, tocmai ai admis că nu este vina mea. Ce este greşit în a avea un complex? Nu este ca şi cum ai fi saşiu sau ai avea un ochi de sticlă. Nu se vede.

— Selina, nu este de glumă.

— Nici nu cred că este de glumă.

Îl privea cu ochii strălucitori. Se certau. Nu se mai certaseră până atunci şi acum nu era desigur momentul să înceapă. Îi spuse, repede:

— Dragă, îmi pare rău, şi se aplecă să o sărute, dar ea întoarse faţa şi el o sărută pe obraz. Nu îţi dai seama, mă gândesc doar la tine. Nu vreau să fugi după un bărbat prin toată lumea şi apoi să descoperi că ai făcut o mare greşeală.

— Dar să presupunem, spuse Selina, doar să presupunem că *este* chiar tatăl meu. În viaţă, trăind în San Antonio. Scriind cărţi, plimbându-se cu iahtul şi împrietenindu-se cu spaniolii de acolo. Doar ai vrea să-l cunosc, nu? Ai vrea şi tu să ai un socru adevărat.

Era ultimul lucru pe care-l dorea Rodney. Spuse blând:

— Nu trebuie să ne gândim doar la noi. Trebuie să ne gândim şi la el, de asemenea – George Dyer – fie că este sau nu tatăl tău.

— Nu înţeleg.

— Până acum, în toţi aceşti ani, a reuşit să-şi facă o viaţă a lui. O viaţă pe care şi-a ales-o de bunăvoie. Dacă şi-ar fi dorit o familie şi o nevastă şi copii… fii şi fiice… ar fi avut până acum…

— Vrei să spui că nu are nevoie de mine? Că nu ar vrea să merg să-l caut?

Rodney era şocat.

— Doar nu te gândeşti la aşa ceva?

— Este foarte important pentru mine. Ar trebui să mergem până acolo.

— Să mergem?

— Aş vrea să vii cu mine. Te rog.

— Nici nu se pune problema. Şi eu, oricum, trebuie să merg la Bournemouth, ţi-am mai spus, şi voi lipsi trei sau patru zile.

— Doamna Westman nu poate să aştepte?

— Sigur că nu poate.

— Aş vrea mult să vii cu mine. Ajută-mă, te rog, Rodney.

Dar Rodney o înţelese greşit. Credea că ea dorea să fie ajutată într-un sens practic. Ajută-mă să-mi cumpăr un bilet de avion, ajută-mă să mă urc în avionul care trebuie, ajută-mă să trec de vamă, ajută-mă să găsesc un taxi şi un hamal. Ea nu călătorise niciodată aşa departe în viaţa ei, iar el era sigur că acum nici măcar nu va încerca.

Îi zâmbi, o luă de mâini şi-i spuse calm:

— Ei acum, de ce te grăbeşti aşa? Ai răbdare. Ştiu că ţi se pare grozav să afli brusc că tatăl tău ar putea fi în viaţă. Îmi dau şi eu seama că întotdeauna a existat un gol în viaţa ta. Speram că voi fi eu capabil să-l umplu.

Suna foarte nobil. Selina îi răspunse:

— Nu este vorba despre asta, Rodney…

— Dar nu înţelegi că nu ştim nimic despre George Dyer. N-ar trebui să facem câteva investigaţii discrete înainte de a întreprinde ceva ce am putea regreta mai târziu? Vorbea ca un avocat.

— Eu m-am născut după ce el a fost dat dispărut. Nici măcar nu ştie că exist.

— Exact! Rodney încercă un ton mai sever. Ştii, Selina, există o veche zicală care e foarte adevărată: să nu trezeşti niciodată tigrul adormit.

— Nu mă gândesc la el ca la un tigru. Mă gândesc doar că poate trăieşte şi că este persoana care mi-a lipsit cel mai mult în viaţă.

Rodney oscila între supărare şi furie.

— Vorbeşti ca un copil.

— Este o monedă. O monedă are două feţe, cap şi pajură. Şi eu am două feţe. Faţa Bruce şi faţa Dawson. Selina Dawson. Aşa mă cheamă în realitate. Asta sunt în realitate. Îi zâmbi lui Rodney şi el se gândi, în supărarea lui, că nu o mai văzuse zâmbind aşa. O iubeşti pe Selina Dawson la fel de mult ca pe Selina Bruce? El încă ţinea în mână fotografia tatălui ei. Ea i-o luă şi se duse s-o pună la loc în geantă.

Rodney îi răspunse, cam târziu:

— Da, sigur că da.

Selina îşi închise geanta şi o lăsă jos.

— Şi acum, spuse ea, netezindu-şi fruntea ca şi cum s-ar fi pregătit să înceapă să recite, hai să măsurăm podeaua.

3

În lumina palidă a zorilor, aeroportul din Barcelona era scăldat în băltoace de la furtuna care urmărise avionul peste Pirinei. Sufla un vânt subţire, dinspre munţi, oficialii aeroportului miroseau a usturoi, iar în sala de aşteptare băncile şi scaunele erau pline de oameni adormiţi, acoperiţi cu haine şi pături, cu cearcăne la ochi şi nebărbieriţi de atâtea ore de aşteptare. Fusese o noapte foarte rea. Zborurile de la Roma şi Palma fuseseră anulate. Zborurile de la Madrid aveau întârzieri.

Selina, încă ameţită de zbor, intră pe uşa de sticlă a aeroportului şi se întrebă ce va face în continuare. Avea un bilet până în San Antonio, dar îi mai trebuia o viză. La ghişeu, un vameş obosit cântărea nişte bagaje, iar ea se duse şi se aşeză plină de speranţă în faţa lui şi, până la urmă, el privi în sus, iar ea îi spuse:

— Vorbiţi englezeşte?

— *Si.*

— Am un bilet pentru San Antonio.

El întinse mâna după bilet, rupse o pagină, îi făcu un tichet de trecere, îl puse înapoi în bilet şi i-l înapoie.

— Mulţumesc. La ce oră pleacă avionul?

— La şapte şi jumătate.

— Şi bagajul meu?

— Are tichet pentru San Antonio.

— Şi vama?

— Vama la San Antonio.

— Înţeleg. Mulţumesc foarte mult. Dar eforturile ei jalnice de a-i smulge un zâmbet râmaseră fără efect. Omul avusese o noapte grea şi nu avea chef să fie amabil.

Se duse şi se aşeză. Era extenuată, dar era prea nervoasă ca să-i fie somn. Avionul plecase din Londra la două dimineaţa, iar ea stătuse uitându-se fix în întuneric şi spunându-şi că trebuie să ia lucrurile pe rând. Barcelona. San Antonio. Vama, şi paşaportul, şi restul. Apoi un taxi. Va fi uşor să găsească un taxi. Apoi Cala Fuerte. Cala Fuerte nu era probabil mare. Unde locuieşte englezul, domnul Dyer? va întreba ea, iar ei îi vor arăta drumul spre Casa Barco şi acolo îl va găsi pe el.

Furtuna îi lovise pe când traversau Pirineii. Căpitanul îi avertizase, iar ei se treziseră toţi şi-şi puseseră centurile de siguranţă. Avionul începuse să tremure şi să se zguduie, se urcase mai sus şi se mai zguduise. Unor pasageri li se făcuse rău. Selina, închizând ochii, îşi

dorise să nu-i fie rău, dar fusese foarte aproape.

Pe când coborau spre Barcelona îi loviseră fulgerele, care păreau că zboară ca nişte drapele agăţate de aripile avionului. Când intraseră în nori, pornise ploaia şi când aterizaseră în Barcelona, cu vântul travers, pista era plină de apă şi lucea în lumina farurilor. Când roţile atinseseră pista, stârniră vârtejuri de apă şi toată lumea oftase uşurată când, în cele din urmă, avionul se oprise.

Era ciudat că nu o întâmpinase nimeni. Ar fi trebuit să fie un şofer în uniformă cu o maşină mare şi caldă. Sau Agnes, agitându-se. Trebuia să fie cineva care să-i găsească valiza şi să discute cu vameşii. Dar nu era nimeni. Aceasta era Spania; Barcelona la ora şase dimineaţa într-o zi de martie şi nu era nimeni decât Selina.

Când limbile ceasului ajunseră aproape de ora şapte, se duse la bar şi-şi cumpără o ceaşcă de cafea, plătind cu câţiva pesetas pe care un om amabil de la bancă insistase să-i ia cu ea. Nu era o cafea prea bună, dar era fierbinte, şi ea rămase s-o bea, privindu-se într-o oglindă din spatele barului. Era îmbrăcată cu o rochie maro de jerseu, şi cu un pardesiu crem, şi cu o eşarfă de mătase, care-i alunecase de pe cap. *Hainele de călătorie,* le numea doamna Bruce. Ea avea ideile ei despre hainele de drum. Jerseul este comod şi nu se pătează, iar pardesiul trebuie să se asorteze la orice. Pantofii trebuie să fie uşori, dar suficient de rezistenţi pentru drumurile lungi prin aeroporturile bătute de vânt, geanta de mână mare şi încăpătoare. Automat, chiar în momente dramatice, Selina urma acest sfat excelent. Nu că ar fi ajutat. Arăta oribil şi se simţea extenuată. Îi era frică să zboare şi ştia că a te îmbrăca la fel ca un călător versat nu te şi transforma automat într-unul, nici nu înlătura convingerea că vei muri intr-un accident de avion sau că-ţi vei pierde paşaportul.

Avionul pentru San Antonio părea foarte mic şi la fel de nesigur ca o jucărie. Ah, nu, se gândi Selina în timp ce mergea spre el, iar vântul îi umplea nările cu mirosul de benzină şi gaze de eşapament şi îşi stropea pantofii în băltoacele de pe jos. Erau doar câţiva pasageri care stăteau posomorâţi în avion de parcă i-ar fi împărtăşit convingerile. De îndată ce îşi puse centura, primi o bomboană pe care începu s-o mănânce de parcă ar fi fost leacul miraculos împotriva panicii. Nu era, dar nici avionul nu se prăbuşi.

Vremea era încă rea şi nu zăriră San Antonio până ce nu aterizară. Nu se vedeau decât nori, ghemotoace gri de bumbac care acopereau ferestrele. Apoi ploaia şi, pe neaşteptate, câmpuri, acoperişuri şi un pâlc de pini şi pământ de culoarea cărămizii, toate lucind în ploaie. Aeroportul fusese construit recent şi acum pista era o mare de noroi roşu. După ce aterizară, doi mecanici aduseră o scară la uşa avionului. Purtau salopete galbene şi erau stropiţi de noroi până la genunchi.

Nimeni nu părea nerăbdător să părăsească avionul. Când ieşiră, merseră cu grijă, alegându-şi drumul printre băltoace.

San Antonio mirosea a pini. A pini uzi, plini de răşină. Ploaia, ca prin miracol, părea să se fi oprit. Era mai cald şi nu bătea vântul. De aici nu se vedeau crestele acoperite de zăpadă ale munţilor, ci doar marea caldă. Acesta era San Antonio. Zborul luase sfârşit şi ea încă trăia. Selina îşi scoase eşarfa şi îşi lăsă părul liber.

La biroul de imigrări era coadă. Membrii din Guardia Civil arătau de parcă ar fi aşteptat o haită de criminali. Aveau şi puşti, pe care nu le ţineau doar de paradă. Funcţionarul de la imigrări se mişca foarte încet. Tocmai discuta cu un coleg. Era o conversaţie lungă şi complicată, cu argumente variate, iar el se oprea doar când şi când ca să inspecteze cu greu, pagină cu pagină, câte un paşaport străin. Selina era a treia şi aşteptă cam zece minute până ce funcţionarul, în cele din urmă, puse ştampila ENTRADA, şi îi înapoie paşaportul.

Ea îl întrebă încet:

— Bagajul meu…? El nu o înţelese sau nu dori să o înţeleagă şi îi făcu semn să plece de acolo. Selina îşi puse paşaportul înapoi în geantă şi plecă să-şi caute bagajele. Pentru un aeroport mic, San Antonio, la acea oră de dimineaţă devreme, părea neobişnuit de aglomerat, dar, la nouă şi jumătate, avionul de Barcelonă plecă spre Spania, iar acesta era un zbor foarte căutat. Familiile se adunară, copiii plângeau, mamele ţipau la ei să tacă. Taţii se certau cu hamalii, stăteau la coadă la bilete şi la vize. Îndrăgostiţii se ţineau de mână, aşteptând să-şi ia rămas-bun şi încurcând pe toată lumea. Zgomotul, în acea clădire cu tavan înalt, era asurzitor.

— Scuzaţi-mă, spunea Selina într-una, încercând să ajungă la bagaje. Câţiva dintre colegii ei de drum erau deja strânşi în jurul unui semn pe care scria ADUANA, iar ea încercă să li se alăture. Îmi pare rău – tocmai lovise un coş supraîncărcat, şi aproape dărâmase un copil dolofan cu o hăinuţă galbenă, croşetată. Scuzaţi-mă, vă rog.

Bagajele soseau deja, treceau prin tonoul de bagaje, erau cerute, controlate, uneori erau deschise, date vameşului şi, în cele din urmă, erau luate.

Valiza Selinei nu apăru. Era albastră cu o dungă albă şi uşor de identificat şi, după ce aşteptase la nesfârşit, ea îşi dădu seama că nu mai veneau şi alte bagaje; pasagerii, unul câte unul, plecaseră, iar Selina rămăsese singură.

Vameşul, care, până atunci, reuşise cu succes s-o ignore, îşi puse mâinile în şolduri şi îşi ridică sprâncenele negre spre ea.

— Valiza mea… spuse Selina. Este…

— *No hablo Inglese.*

— Bagajul meu… Vorbiţi englezeşte?

Mai apăru un bărbat.

— A spus „Nu”.

— Dar *dumneavoastră* vorbiţi englezeşte?

El dădu din umeri, dându-i de înţeles că poate, în împrejurări disperate, ar fi reuşit să spună o vorbă sau două.

— Valiza mea. Bagajul meu. Încercă disperată să vorbească în franceză. *Mon bagage.*

— Nu aici?

— Nu.

— Din ce ţară veniţi? Rostogolea foarte fioros r-ul. Din ce ţarră veniţi?

— Din Barcelona. Şi Londra.

— Aha! Scoase un sunet de parcă i-ar fi împărtăşit informaţii foarte importante. Se întoarse înspre colegul lui şi începură să discute, o răpăială în spaniolă care ar fi putut fi o conversaţie. Selina se întrebă disperată dacă nu cumva discută despre familiile lor. Apoi vorbitorul de limbă engleză dădu iar din umeri şi se întoarse spre Selina. Voi afla, îi spuse el.

Dispăru. Selina rămase să-l aştepte. Primul bărbat începu să se scobească în dinţi. De undeva se auzea plânsetul unui copil. Pentru ca situaţia să fie şi mai mizerabilă, la difuzoare începu să răsune o muzică asociată în general cu luptele de tauri. După mai mult de zece minute, cel care se oferise s-o ajute se întoarse împreună cu unul dintre însoţitorii de zbor.

Stewardul spuse, de parcă i-ar fi făcut un mare serviciu.

— Bagajul dumneavoastră s-a pierdut!

— *Pierdut!* exclamă ea jalnic.

— Credem că valiza dumneavoastră este în Madrid.

— *Madrid!* Ce caută în Madrid?

— Din nefericire, în Barcelona, a fost pus în alt avion… credem. În Barcelona mai era şi un avion care pleca spre Madrid. Credem că valiza dumneavoastră este în Madrid.

— Dar avea eticheta cu San Antonio. Fusese înregistrată în Londra.

La auzul cuvântului Londra, vameşul dădu iar neputincios din umeri. Selina simţea că i-ar trage una.

— Îmi pare rău, spuse stewardul. Voi trimite un mesaj la Madrid ca să expedieze bagajul în San Antonio.

— Şi cât va dura?

— N-am spus că este în Madrid, răspunse stewardul, dornic să nu se implice. Trebuie să aflăm.

— Bine, şi cât vă trebuie să aflaţi?

— Nu ştiu, poate trei sau patru ore.

Trei sau patru ore! Dacă n-ar fi fost aşa de furioasă, ar fi plâns.

— Nu pot aştepta aici trei sau patru ore.

— Atunci ar fi bine să reveniţi. Mâine, poate, să ne asigurăm că

bagajul va fi aici. De la Madrid.

— Dar nu vă pot da un telefon? Nu vă pot suna?

Asta li se păru o glumă. Printre zâmbete i se răspunse:

— Señorita, există foarte puţine telefoane.

— Deci va trebui să revin mâine să aflu dacă mi-aţi găsit valiza?

— Sau poimâine, spuse stewardul, cu figura unui om plin de idei.

Selina mai făcu o ultimă încercare.

— Dar tot ce am e în valiza aceea.

— Îmi pare rău.

El continuă s-o privească, zâmbind. Ea simţi că se îneacă. Privi de la unul la celălalt şi-şi dădu seama că n-o va ajuta nimeni. Nimeni nu putea s-o ajute. Era singură şi trebuia să se ajute singură. Spuse în cele din urmă, cu o voce care tremura puţin:

— Ar fi posibil să găsesc un taxi?

— Sigur. Afară. Sunt multe taxiuri.

Erau, de fapt, patru. Simţindu-se prea încălzită de pardesiul crem de călătorie, Selina se duse spre ele. De îndată ce o reperară, şoferii începură să claxoneze, strigară „Señorita", săriră din maşini şi se îndreptară spre ea, fiecare încercând s-o atragă pe Selina spre maşina lui.

Ea spuse tare:

— Ştie vreunul dintre voi englezeşte?

— *Si, si, si.*

— Vreau să merg la Cala Fuerte.

— Cala Fuerte, *si.*

— Ştiţi unde e Cala Fuerte?

— *Si, si,* răspunseră toţi.

— Of, nimeni nu vorbeşte englezeşte?

— Ba da, se auzi o voce, eu ştiu.

Era şoferul celui de-al patrulea taxi. În timp ce colegii lui încercaseră s-o atragă pe Selina, el aşteptase, terminându-şi liniştit ţigara. Acum lăsă mucul jos, călcă pe el şi veni spre ea. Aspectul lui nu era prea liniştitor. Era un bărbat enorm, foarte înalt şi gras. Purta o cămaşă albastră, cu gulerul desfăcut, prin care se vedea pieptul păros. Pantalonii îi erau prinşi cu o curea complicată din piele şi, pe cap, purta o pălărie ciudată din pai, de soiul celor aduse de turişti din vacanţă. Purta, la acea oră matinală, ochelari de soare şi avea o mustăcioară îngustă şi neagră care sugera aptitudini nebănuite de Don Juan. Părea aşa de suspect încât Selina se dădu înapoi.

— Eu vorbesc englezeşte, spuse el, cu un puternic accent american. Am lucrat în Spania, la o bază a armatei americane. Vorbesc englezeşte.

— Ei. Bine… Sigur că unul dintre ceilalţi şoferi era preferabil acestui bandit, vorbitor sau nu de engleză!

El îi ignoră ezitarea.

— Da' unde vreţi să mergeţi?

— La… Cala Fuerte. Dar sunt sigură…

— Vă duc eu. Şase sute de pesetas.

— Mda, bine… Se uită la ceilalţi şoferi, care păreau deja descurajaţi. Unul se întorsese la maşina lui şi-i ştergea parbrizul cu o cârpă veche.

Se întoarse spre grasul cu pălărie de pai. El zâmbi, lăsând să se vadă nişte dinţi lipsă. Ea înghiţi în sec şi îi spuse:

— Bine, şase sute de pesetas.

— Unde vă e bagajul?

— S-a pierdut. S-a pierdut în Barcelona.

— Asta-i rău.

— Da, l-au pus în alt avion. Îl vor căuta şi-l voi primi mâine sau poimâine. Acum trebuie să ajung la Cala Fuerte, înţelegi, şi…

Ceva în figura bărbatului o făcu să se oprească. Se uita fix la geanta ei de mână. Selina îi urmări privirea şi observă că, într-adevăr, se întâmplase ceva ciudat. Deşi cele două curele rezistente îi atârnau de mână, geanta era larg deschisă. Curelele din faţă fuseseră tăiate fin. Şi portofelul îi lipsea!

Şoferul se numea Toni. Se prezentă formal, apoi se comportă ca un translator în timpul lungului şi complicatului interviu cu Guardia Civil.

Da, señorita a fost jefuită. În mulţimea de la aeroport, în această dimineaţă a fost un hoţ cu o lamă. I s-a furat totul. Tot ce avea.

Paşaportul?

Nu, paşaportul nu. Dar banii, pesetas, banii englezeşti, cecurile de călătorie, biletul de întoarcere la Londra.

Cel din Guardia Civil, concentrat, îi examină geanta Selinei.

Señorita n-a simţit nimic?

Sigur că n-a simțit nimic. Împinsă de mulţime, cum ar fi pulul simţi ceva?

Geanta arată de parcă ar fi fost tăiată cu o lamă de ras.

Exact. O lamă de ras. Un hoţ cu o lamă de ras.

Cum o cheamă pe señorita?

Selina Bruce, din Londra, cu paşaport britanic.

Şi care este locul de rezidenţă al domnişoarei Bruce în Sau Antonio?

Este… Selina ezită, dar evenimentele se derulau prea repede. *Casa Barco, Cala Fuerte.*

Ce culoare avea portofelul? Câţi bani avea, exact? Cecurile de călătorie erau semnate?

Obosită, le răspundea la întrebări. Ceasul se târî până la zece, apoi la zece şi jumătate şi mai departe. Cele mai rele temeri ale ei se îndepliniseră. Îşi pierduse valiza şi banii. Şi trebuia să ajungă la Cala

Fuerte.

Până la urmă terminară. Cel din Guardia Civil îşi strânse hârtiile şi plecă. Selina îi mulţumi şi îşi strânseră mâinile. El păru surprins, dar nu zâmbi.

Împreună, Selina şi Toni traversară clădirea goală a aeroportului, ieşiră pe uşile de sticlă şi se opriră, uitându-se unul la celălalt. Selina îşi scosese pardesiul, pentru că se făcuse prea cald, şi îl urmări pe Toni, aşteptând să facă el prima mişcare.

El îşi scoase ochelarii de soare.

Ea îi spuse:

— Totuşi trebuie să ajung la Cala Fuerte.

— Dar nu aveţi bani.

— Dar îţi promit că te voi plăti. Când vom ajunge la Cala Fuerte… tatăl meu… tata îţi va plăti.

Toni se încruntă.

— Tatăl dumneavoastră? Aveţi un tată aici? De ce nu mi-aţi spus?

— Tot n-ar fi contat. N-am… putut lua legătura cu el.

— Tatăl dumneavoastră locuieşte în Cala Fuerte?

— Da, într-un loc numit Casa Barco. Sunt sigură că va fi acolo şi îţi va plăti. Toni o urmări, suspicios şi neîncrezător. Şi nu mă poţi lăsa aici. Nici nu mă pot întoarce la Londra.

El se uită în gol un timp, apoi se hotărî să-şi aprindă o ţigară. Nu dorea să dea nimic pe gratis şi nici să se implice prea mult.

— Ai spus că mă duci, continuă Selina. Iar eu voi avea grijă să fii plătit. Îţi promit.

Îşi aprinsese ţigara. Suflă un nor de fum în aer şi ochii lui negri se fixară asupra Selinei. Ea părea neliniştită şi era palidă, dar, de asemenea, părea să aibă bani. Geanta stricată era din piele de crocodil şi avea nişte pantofi de calitate care se asortau. Eşarfa era albă şi atât rochia, cât şi pardesiul erau din lână scumpă. Pe când se mişca, se putea zări un lanţ subţire, din aur, şi purta şi un ceas din aur. Avea, fără îndoială, bani mulţi – chiar dacă nu în geantă, cel puţin în altă parte. Era începutul lui martie şi nu avea încă de făcut atâtea curse încât să-şi permită să refuze una. Iar fata, tânăra *Inglesa,* nu părea în stare să înşele pe cineva.

Se hotărî.

— În regulă, spuse el. Mergem.

4

Simţindu-se foarte generos, Toni vorbea într-una.

— San Antonio, până acum cinci ani, a fost o insulă foarte săracă. Legăturile cu Spania erau păcătoase, doar o barcă de două ori pe săptămână. Dar acum avem aeroportul, aşa că vin turişti şi vara e o grămadă de lume şi toate sunt OK.

Selina se gândi că singurul lucru care ar trebui să fie OK erau drumurile. Cel pe care mergeau era neasfaltat şi plin de gropi pe care vechiul Oldsmobile, taxiul lui Toni, se balansa şi se clătina ca o navă pe mare. Drumul se strecura printre ziduri vechi, din piatră, pe drumul de ţară împărţit în mici ferme. Pământul părea stâncos şi arid, clădirile erau albite de soarele arzător până la culoarea nisipului uscat. Femeile care lucrau pe câmp purtau fuste lungi, până la glezne, şi eşarfe negre pe cap. Bărbaţii purtau salopete albastre, decolorate, şi arau pământul neroditor sau împingeau câte o căruţă, în spatele măgarilor. Mai erau şi turme de capre, şi găini pricăjite şi, la un kilometru sau doi, câte o fântână în jurul căreia se învârtea un cal orb, răbdător, şi un sistem primar de irigaţie care împrăştia când şi când şuvoaie de apă în canalele de irigaţie.

Selina observi şi comentă:

— Dar noaptea asta a plouat.

— A fost prima ploaie după câteva luni. Întotdeauna ne lipseşte apa. Nu există râuri, doar izvoare. Soarele e întotdeauna arzător, iar pământul se usucă foarte repede.

— Noaptea trecută am zburat printr-o furtună, pe deasupra Pirineilor.

— De zile întregi e vreme rea deasupra Mediteranei.

— Aşa e întotdeauna în martie?

— Nu, uneori e cald. Şi, ca să-i întărească spusele, soarele apăru în acel moment într-un gol din nori şi coloră totul cu o lumină aurie. Până aici, continuă Toni, acesta e oraşul San Antonio. Catedrala din vârful dealului este foarte veche şi fortificată.

— Fortificată?

— Împotriva atacurilor fenicienilor, piraţilor şi maurilor. De secole, maurii au ocupat San Antonio.

Oraşul se vedea ca o friză pe fundalul mării. Un deal cu case albe, dominat de turnurile înalte şi spiralate ale catedralei.

— Nu trecem prin San Antonio?

— Nu, suntem pe drumul spre Cala Fuerte. După un timp, adăugă:

N-aţi mai fost niciodată pe insulă? Dar tatăl dvs. locuieşte aici totuşi?

Selina urmări mişcarea lentă a unei mori de vânt.

— Nu, nu, n-am mai fost niciodată aici.

— O să vă placă în Cala Fuerte. Este mic, dar foarte frumos. Mulţi amatori de iahting vin aici.

— Tata este amator de iahting. Vorbise fără să se gândească, dar cuvintele o prinseseră, de parcă vorbind ar fi făcut ca totul să pară real. Tata locuieşte în Cala Fuerte. Într-o casă numită Casa Barco. Este amator de iahting.

Norii continuară să se împrăştie şi soarele îşi făcu loc printre ei şi, până la urmă, norii se îndepărtară înspre mare, unde rămaseră leneşi la orizont. Insula era scăldată în căldură. Selina îşi suflecă mânecile rochiei, lăsă fereastra jos şi lăsă vântul prăfuit şi parfumat să-i mângâie părul. Trecură prin sate şi oraşe aurii, în care casele aveau obloanele trase şi erau liniştite. Uşile caselor erau deschise, acoperite de perdele de pânză prinse pe lanţuri şi, pe trotuar, stăteau doamne în vârstă, pe scaune de bucătărie, vorbind şi urmărindu-şi nepoţii, cu mâinile ocupate cu brodatul şi croşetatul.

Ajunseră la Curamayor, un oraş adormit, cu clădiri crem şi străzi înguste, iar Toni se frecă la gură cu dosul mâinii şi o anunţă că-i este sete.

Selina, care nu era sigură ce anume aştepta el de la ea, rămase tăcută.

— Nişte bere ar fi bună, continuă Toni.

— Îţi… ţi-aş cumpăra o bere, dar nu am bani.

— Cumpăr eu berea, spuse Toni. Strada îngustă se termina într-o piaţetă asfaltată cu piatră cubică, cu o biserică înaltă şi copaci umbroşi şi câteva magazine. El conduse încet până ce zări o cafenea care-i era pe plac.

— Asta merge.

— Eu… eu te aştept.

— Ar trebui să beţi ceva. Aerul este uscat şi încins. Ea protestă, dar el adăugă doar: îmi va plăti tatăl dvs.

Ea se aşeză la o măsuţă mică de fier, în bătaia soarelui. Toni discuta cu proprietarul. O ceată de fetiţe, care tocmai ieşeau de la şcoală, apăru în piaţă. Erau încântătoare, în hăinuţe albastre de bumbac şi şosete albe. Toate erau frumoase – cu părul frumos împletit în codiţe şi cercei de aur în urechi, cu pielea de culoarea măslinei, perfect formate, şi zâmbeau cu nişte dinţi foarte albi.

O observară pe Selina privindu-le şi începură să chicotească. Două dintre fetiţe, aflate în faţa celorlalte, se opriră lângă ea, cu ochii negri lucind maliţioşi. Selina dorea să-şi facă prietene şi, dintr-un impuls, îşi deschise geanta şi scoase un creion de machiaj şi o trusă de farduri cu galben şi albastru. La început, fetiţele erau prea timide, dar, până la

urmă, una dintre fete întinse uşor mâna, de parcă i-ar fi fost frică să n-o muşte, şi le luă din palma Selinei. Cealaltă, cu un gest dezarmant, îşi puse mânuţa în mâna Selinei, parcă cerşindu-i un dar. Mâna era caldă şi netedă, şi pe inelar avea un ineluş din aur.

Toni apăru şi el cu berea şi cu un suc de portocale pentru Selina, copiii se speriară şi se împrăştiară ca porumbeii, luând trusa de machiaj. Ea îi urmări încântată, iar Toni spuse:

— Ăştia mici…, cu atâta mândrie şi afecţiune în glas, de parcă fetiţele ar fi fost ale lui.

Îşi continuară drumul. Relieful insulei era acum complet schimbat, iar drumul se strecura la baza unor munţi în timp ce, spre mare, câmpiile se pierdeau într-o curbă ceţoasă în orizontul îndepărtat. Erau deja de trei ore pe drum când Selina zări o cruce, înălţată pe un munte din faţa lor, care se profila pe cer.

— Ce e asta? întrebă ea.

— Este Crucea lui San Esteban.

— Doar o cruce? În vârful unui munte?

— Nu, este şi o mănăstire mare. Un ordin foarte *închis*.

Satul San Esteban se afla la poalele muntelui, în umbra mănăstirii. La intersecţia din centrul oraşului, un indicator rutier arăta, în sfârşit, spre Cala Fuerte. Toni viră la dreapta, iar drumul începu să coboare în pantă, în josul dealului, printre pâlcuri de măslini şi cactuşi. În faţă, coasta părea plină de lemn de pin, dar, când se apropiară, Selina zări culorile strălucitoare roz, şi albastru, şi vişiniu ale grădinilor.

— Asta este Cala Fuerte?

— *Si*.

— Nu seamănă cu celelalte sate.

— Nu, este o staţiune de odihnă. Pentru turişti. Mulţi au vile aici, doar pentru vară. Vin din Madrid şi Barcelona când este prea cald.

— Am înţeles.

Pinii se închiseră deasupra lor, umbre răcoroase şi miros de răşină. Trecură de o fermă, plină de păsări, de o mică vinărie, şi drumul intră într-un mic scuar, construit în jurul unui pin uriaş. Pe o latură era un magazin cu legume care ieşeau pe dinafară, şi o vitrină plină cu pantofi din rafie, aparate de filmat, pălării de pai şi ilustrate. Pe cealaltă latură era o casă în stil maur, strălucitor de albă, în faţa căreia era o mică terasă mobilată cu mese şi scaune. Pe uşă scria „Cala Fuerte Hotel”.

Toni trase taxiul la umbra pinului şi opri motorul. Totul era foarte liniştit.

— Am ajuns, spuse el. Aici este Cala Fuerte.

Ieşiră din maşină, fiind împresuraţi de răcoarea plăcută a brizei marine. Nu era prea multă lume în jur. O femeie ieşi din magazin să strângă cartofi dintr-un coş şi să-i pună într-o pungă de plastic. Câţiva

copii se jucau cu un câine. Doi turişti, îmbrăcaţi în pulovere tricotate de mână şi care erau evident englezi, stăteau pe terasa hotelului şi scriau ilustrate. Priviră în sus şi o zăriră pe Selina, îşi dădură seama repede că era o compatrioată şi întoarseră privirea.

Intrară în hotel, Toni arătându-i drumul. Dincolo de perdea era un bar, foarte curat şi răcoros, acoperit cu carpete pe podeaua din piatră şi cu o scară rustică din lemn care ducea la etaj. În spatele scărilor, o altă uşă ducea spre spatele hotelului. O fată brunetă cu o mătură muta liniştită praful dintr-o parte a podelei în cealaltă.

Îi privi şi le zâmbi.

— *Buenos dias.*

— *Dónde esta el proprietario?*

Fala lăsă mătura jos.

— *Momento,* spuse ea şi dispăru prin uşa din spatele scărilor, care se închise în urma ei. Toni se aşeză pe unul dintre taburetele înalte din faţa barului. După un timp, uşa se deschise iar şi apăru un bărbat. Era scund, destul de tânăr, bărbos şi cu ochii cam bulbucaţi. Purta o cămaşă albă, pantaloni negri prinşi în curele şi o pereche de espadrile albastre.

— *Buenos dias,* spuse el, uitându-se de la Toni la Selina.

Ea îl întrebă repede:

— Vorbiţi englezeşte?

— *Si,* señorita.

— Îmi pare rău că vă deranjez, dar caut pe cineva. Pe domnul George Dyer.

— Da?

— Îl cunoaşteţi?

El zâmbi şi îşi întinse mâinile.

— Sigur. Îl căutaţi pe George? El ştie că îl căutaţi?

— Nu. Ar trebui să ştie?

— Trebuia să-i spuneţi că veniţi.

Selina îi răspunse:

— Este o surpriză, şi încercă să pară veselă.

El păru nedumerit.

— De unde veniţi?

— Din Londra. Astăzi, din aeroportul din San Antonio. Îl arătă pe Toni, care-i asculta cu o figură îmbufnată ca şi cum nu i-ar fi plăcut ce se întâmpla. M-a adus şoferul.

— Nu l-am mai văzut pe George de ieri. Se ducea spre San Antonio.

— Dar v-am zis că tocmai venim de acolo.

— Ei, cred că a ajuns acasă până acum. Nu sunt sigur. Nu l-am văzut întorcându-se. Rânji. Nu ştim niciodată dacă maşina lui merge.

Toni îşi drese vocea şi se aplecă în faţă.

— Unde îl putem găsi? spuse el.

Bărbosul dădu din umeri.

— Dacă este în Cala Fuerte, trebuie să fie la Casa Barco.

— Cum putem găsi Casa Barco? Celălalt se încruntă şi Toni, simţindu-i dezaprobarea, explică:

— Trebuie să-l găsim pe señor Dyer, pentru că altfel nu are cine să-mi plătească drumul. Señorita nu are bani…

Selina înghiţi în sec.

— Da… da, mă tem că este adevărat. Credeţi că ne puteţi arăta drumul spre Casa Barco?

— Este greu. N-o veţi găsi. Dar, adăugă el, pot găsi pe cineva care să vă conducă până acolo.

— Sunteţi foarte amabil. Vă mulţumesc foarte mult, domnule… mă tem că nu ştiu cum vă cheamă.

— Rudolfo. Nu domnul nu ştiu cum. Doar Rudolfo. Dacă aşteptaţi o clipă aici, voi vedea ce pot să aranjez.

Ieşi prin perdea, traversă scuarul şi intră în magazinul de vizavi. Toni începu să se fâţâie pe scaun, incomodat de poziţie, devenind evident mai morocănos. Selina începu să se enerveze. Spuse, încercând să-l calmeze:

— Îmi pare rău că întârzii din cauza mea, după ce ai fost aşa de amabil…

— Nn ştim dacă señor Dyer este la Casa Barco. Nu l-au văzut întorcându-se din San Antonio.

— Bine, dacă nu este, îl putem aştepta…

Nu era comentariul cel mai potrivit.

— Eu nu pot aştepta. Eu sunt un om care munceşte. Pentru mine, timpul înseamnă bani.

— Desigur, înţeleg.

El scoase un sunet care indica faptul că ea nu avea cum să înţeleagă şi se întoarse cu spatele la ea ca un şcolar supărăcios. Întoarcerea lui Rudolfo fu o uşurare. Aranjase cu fiul femeii de la aprozar să-i conducă la Casa Barco. Băiatul avea o comandă mare pentru domnul Dyer pe care trebuia s-o care cu bicicleta. Dacă doreau, puteau să urmărească bicicleta cu taxiul.

— Da, minunat. Selina se întoarse spre Toni şi îi spuse: iar el va plăti cursa, apoi te vei putea întoarce în San Antonio.

Toni nu părea prea convins, dar se ridică de pe scaun şi o urmă pe Selina în scuar. Un băiat slăbănog cu o bicicletă îi aştepta lângă taxi. De bicicletă erau agăţate două coşuri enorme, de tipul celor folosite de ţăranii spanioli. Din coşuri ieşeau pachete de toate formele şi mărimile, prost aranjate. Franzele mari, o legătură de ceapă, gâtul unei sticle.

Rudolfo le spuse:

— El este Tomeu, fiul Mariei. Vă va arăta drumul.

Ca un micuţ peşte pilot, Tomeu o porni înainte pe drumul încâlcit care urma conturul coastei. Insula era plină de ochiuri de apă albastru închis şi, peste stânci, puteau fi zărite vile albe, frumoase, grădini micuţe pline cu flori, terase şi debarcadere.

Selina spuse:

— Mi-ar plăcea să locuiesc aici, dar Toni era din ce în ce mai supărat şi nu-i răspunse. Drumul nu prea mai era drum, ci un fel de potecă şerpuind printre gardurile acoperite de crizanteme. Drumul urcă puţin, apoi coborî spre un golfuleţ ceva mai mare, în care se aflau câteva bărci de pescuit şi iahturi albe, ancorate unde era apa mai adâncă.

Poteca îi condusese în spatele caselor. Tomeu, în faţa lor, îi aştepta. Când zări taxiul pe coasta dealului, coborî de pe bicicletă, o sprijini de un zid şi începu să descarce coşurile.

Selina spuse:

— Aceasta trebuie să fie casa.

Nu părea mare. Zidul din spate era văruit în alb şi nu avea decât o ferestruică şi o uşă închisă, umbrită de un pin negru. În spatele casei, drumul se bifurca spre stânga şi spre dreapta, spre spatele altor case. Ici şi colo, câteva alei micuţe în trepte coborau spre mare. Totul avea un aspect plăcut, liniştit, cu rufe albe întinse pe frânghii la uscat, câteva plase de pescuit şi nişte pisici albe, care se spălau la soare.

Taxiul lui Toni se scutură pe ultimii metri, Toni plângându-se că nu va avea loc de întors şi că taxiul lui nu era făcut pentru aşa drumuri proaste, că va depune plângere dacă i se va strica vopseaua.

Selina nu prea îl asculta. Tomeu deschisese uşa din spate şi dispăruse în casă, târând coşurile grele. Taxiul se opri şi Selina coborî.

Toni îi spuse:

— Mă duc să întorc maşina şi pe urmă vin după bani.

— Da, spuse Selina, neatentă, urmărind uşa deschisă. Foarte bine.

El acceleră aşa de brusc încât ea trebui să intre într-un şanţ ca să n-o lovească şi, după ce el dispăru, traversă pajiştea şi intră încet pe uşa deschisă.

Bănuise că era o casă mică, dar se pomeni într-o cameră cu un tavan înalt. Obloanele erau închise, era răcoare şi întuneric. Nu exista o bucătărie propriu-zisă, ci doar o chicinetă separată din camera principală, şi acolo îl găsi pe Tomeu, în genunchi, punând proviziile într-un frigider.

El privi în sus şi zâmbi când o văzu. Ea îl întrebă:

— Señor Dyer?

El clătină capul.

— *No aquí.*

No aquí. Nu este aici. Nu se întorsese din San Antonio, iar ea trebuia cumva să-l calmeze pe Toni şi să-i sugereze să aibă răbdare,

când niciunul dintre ei nu ştia cât mai au de aşteptat.

Tomeu îi spuse ceva. Selina îl privi fără să înţeleagă nimic. Ca să-i explice, el se duse la peretele celălalt şi începu să deschidă obloanele. Lumina soarelui invadă casa şi culorile se înviorară. Peretele dinspre sud, îndreptat către port, era alcătuit aproape în întregime dintr-o fereastră şi uşi duble care se deschideau înspre o terasă umbrită de pomi. Se zăreau un zid nu prea înalt, câteva ghivece cu muşcate şi, dincolo de zid, albastrul strălucitor al mării.

Casa însăşi era împărţită într-un stil original. Nu erau pereţi interiori, ci doar o galerie de lemn care înconjura încăperea şi nişte trepte care formau un fel de scară interioară. Sub scară, o altă uşă ducea înspre o baie minusculă. Un gol în zid oferea lumină şi ventilaţie şi acolo erau şi o chiuvetă şi un duş primitiv, o policioară cu sticluțe şi pastă de dinţi, şi o oglindă, iar pe podea era un bazinet.

Restul spaţiului era un living fermecător, cu podea de piatră, pe care erau împrăştiate carpete. Într-un colţ era un cămin mare, triunghiular, plin cu o cenuşă parfumată care părea să aibă nevoie doar de cel mai mic curent de aer ca să ia foc. Lângă cămin se afla un fotoliu confortabil, după care peretele era acoperit cu un fel de prichici pe care erau împrăştiate perne şi pături, mormane de cărţi, o lampă, o bucată de frânghie, un morman de ziare şi reviste şi o cutie cu sticle goale.

În faţa căminului cu spatele spre terasă şi mare, era o canapea uriaşă în care ar fi încăput şi şase oameni şi tot ar mai fi rămas loc. Era acoperită cu cearşafuri de in albastru şi cu o pătură vărgată cu alb şi roşu. De cealaltă parte a camerei erau un pupitru din lemn, plin cu hârtii, o maşină de scris, o cutie cu scrisori nedesfăcute şi un binoclu. În maşină se afla o coală de hârtie, şi Selina nu putu rezista tentaţiei de a trage cu ochiul.

„Noul roman al lui George Dyer”, citi ea. „Vulpea leneşă sări peste dulău.”

Urma un rând de asteriscuri şi semne de exclamare.

Se strâmbă. Speranţele domnului Rutland se duseseră pe apa Sâmbetei.

Între balcon şi uşă era o fântână, cu un cârlig de fier pentru găleată şi cu un raft larg pe care stăteau un cactus şi o sticlă de vin plină pe jumătate. Selina privi în jos şi văzu lucirea întunecată a apei şi simţi mirosul ei, dulce şi bun şi se întrebă dacă era potabilă; dar bunica îi spusese că nu trebuie niciodată să bea apă în străinătate, doar dacă ai fiert-o înainte şi acum nu era momentul să rişte o enterită.

Lăsă fântâna şi se aşeză în mijlocul camerei, privind în sus, spre balcon. Ispita de a cerceta se dovedi irezistibilă, aşa că urcă scara şi găsi un dormitor ciudat, cu un tavan în pantă şi un enorm pat dublu aşezat pe un postament din piatră (oare cum ajungeau în pat?) aflat

înspre faţadă. Nu prea mai era loc pentru altă mobilă, doar două fotolii aşezate la perete, iar o perdea umflată juca rolul garderobei. Pe noptiera de lângă pat era suspendată o ladă de portocale plină cu cărţi, o lampă, şi un radio, şi un cronometru naval.

Îl auzi pe Tomeu strigând-o de pe terasă, şi Selina coborî repede. El era aşezat pe un zid în compania unei enorme pisici persane. Se întoarse şi îi zâmbi Selinei, strângând pisica în braţe de parcă ar fi vrut să i-o dea ei.

— Señor Dyer, spuse el, arătând înspre pisică, iar aceasta mieună jalnic şi, după ce se zbătu, reuşi să-i scape din braţe şi sări într-un colţ însorit, unde începu să se spele cu demnitate, aducându-şi coada înaintea labelor din faţă.

— Este foarte mare, spuse Selina. Tomeu se încruntă. Mare, repetă ea, indicând cu braţele dimensiunea pisicii de parcă ar fi fost cât un tigru. Mare.

Tomeu râse.

— *Si. Muy grande.*

— E pisica domnului Dyer?

— *Si. Señor Dyer.*

Ea se duse lângă el şi se sprijini de zid. Acolo era o mică grădină stâncoasă în care se aflau nişte măslini contorsionaţi, şi Selina îşi dădu seama că, la fel ca orice altă casă aflată pe un povârniş, Casa Barco era construită în pantă şi că terasa era, de fapt, acoperişul debarcaderului, cu alei care coborau spre apă. Nişte trepte duceau de la terasă spre nivelul inferior; şi, chiar dedesubtul lor, doi oameni stăteau de vorbă, curățând peşte. Cuţitele lor se mişcau cu precizie, iar lamele străluceau în soare. Spălau peştele în mare, agitând apa liniştită, de culoarea jadului. Tomeu se aplecă să ia o aşchie de piatră şi o aruncă înspre cei doi, iar aceştia se întoarseră să vadă cine era, îl zăriră pe Tomeu şi-i zâmbiră.

— *Hombre,* Tomeu!

El le răspunse cu o remarcă indecentă pentru că ei începură să râdă şi apoi se întoarseră la muncă. Sub mâinile Selinei, zidul era cald şi o parte a varului se luase pe rochia ei, ca creta pe tablă. Ea se întoarse să se aşeze pe zid, cu spatele spre mare şi zări o sfoară, agăţată între cele două cârlige, pe care era întins un şir de haine albe şi uscate. O cămaşă de lucru, albastru deschis, nişte pantaloni cu petice la genunchi şi o pereche de tenişi vechi legaţi de sfoară cu şireturile. Pe terasă mai erau şi nişte piese de mobilă, dar nu de tipul „House and Garden”. Un scaun de pai împletit, vechi, o măsuţă cu vopseaua parţial ştearsă şi un fel de şezlong-capcană, din acelea care se pliază când te aşezi în ele. Şi-ar fi dorit să ştie spaniolește ca să poată vorbi cu prietenosul Tomeu. Dorea să-l întrebe despre domnul Dyer. Ce fel de om era? Care iaht era al lui? Când credea Tomeu că se va întoarce

din San Antonio? Dar, înainte de a începe să discute cu el, auzi sunetul maşinii lui Toni ca pe un fel de semn al Apocalipsei. Maşina se opri lângă uşă şi, într-o clipă, Toni intră în casă, părând mai prost dispus şi mai răutăcios ca până atunci. Selina trebui să-şi amintească că n-o poate mânca. Îi spuse, destul de calmă:

— Señor Dyer nu s-a întors încă.

Toni recepţionă informaţia într-o tăcere de gheaţă. Apoi scoase o scobitoare şi începu să-şi cureţe o măsea. Şterse scobitoarea pe fundul pantalonilor, o puse înapoi în buzunar şi-i spuse:

— Şi ce dracu' facem acum?

— Eu aştept aici. Nu mai poate întârzia mult. Aşa a spus Rudolfo. Iar tu poţi aştepta aici sau poţi să-mi laşi numele şi adresa şi să te întorci în San Antonio. Oricum, voi avea grijă să fii plătit.

Adoptase inconştient tonul bunicii sale şi, spre surpriza ei, merse. Toni se resemnă. Îşi mai supse dinţii o clipă, apoi îşi anunţă decizia.

— Aştept şi eu aici. Dar nu chiar aici. La hotel.

La hotel se găsea coniac, iar el îşi putea face siesta în taxi, la umbra unui copac. Era deja două şi jumătate şi nu agrea să nu doarmă la ora aceea.

— Când se întoarce domnul Dyer, mă puteţi anunţa.

Selinei îi veni să-l îmbrăţişeze, uşurată, dar îi spuse doar:

— Foarte bine. Aşa voi face. Apoi adăugă, pentru că el părea dezamăgit: îmi pare rău că s-a întâmplat aşa, dar totul se va rezolva.

El se scutură, oftă, apoi se întoarse la maşină. Ei îl urmăriră îndreptându-se spre hotelul din Cala Fuerte. Selina se mai gândi: „Bietul Rudolfo", apoi se întoarse la Tomeu.

— Eu rămân aici, îi spuse ea.

El se încruntă.

— *Usted aquí.*

— Da. Aici. Arătă spre pământ. Tomeu zâmbi, înţelegând şi se duse să ia coşurile goale.

— La revedere, Tomeu, şi îţi mulţumesc.

— *Adíos, señorita.*

Plecase, şi Selina era singură. Ieşi pe terasă şi îşi spuse că îşi aştepta tatăl, dar tot nu-i venea să creadă. Se întrebă dacă el îşi va da seama, fără să i se spună, cine era ea. Iar dacă el nu-şi va da seama, se întrebă dacă-i va spune.

Era deja foarte cald. Soarele bătea pe terasa neacoperită şi ea nu-şi mai amintea de când nu-i mai fusese aşa de cald. Ciorapii de nylon şi rochia de lână deveniră brusc de nesuportat. Nu se mai potriveau, păreau a fi de pe altă lume.

Dar bunica nu suporta ca cineva să umble în picioarele goale, chiar dacă avea o rochie de vară, iar mănuşile i se păreau esenţiale. Îţi dai seama că e vorba despre o doamnă doar uitându-te la mănuşi. *Ce fata*

neîngrijită, nu poartă pălărie.

Dar bunica murise. Îndrăgită, deplânsă, dar, fără îndoială, moartă. Vocea tăcuse, părerile dogmatice nu vor mai fi rostite niciodată şi Selina era de una singură, să facă ceea ce dorea, în casa tatălui ei, la o distanţă incomensurabilă de Queen's Gate. Intră în casă, îşi scoase pantofii şi ciorapii şi apoi, simţindu-se răcorită şi incredibil de liberă, plecă să caute mâncare. În frigider găsi nişte unt şi îşi făcu un sandviş, apoi luă o roşie şi o sticlă de apă minerală rece. Gustarea şi-o mâncă pe terasă, aşezată pe zid şi urmărind bărcile din port. După aceea începu să se simtă somnoroasă, dar nu dorea să fie găsită dormind.

S-ar fi simţit lipsită de apărare dacă ar fi fost găsită dormind. Trebuia să se aşeze într-un loc inconfortabil şi să rămână trează.

Până la urmă, urcă pe scara ce ducea la galerie şi se aşeză, destul de inconfortabil, pe treapta de sus. După un timp, uriaşa pisică albă veni de la soare şi se aranjă, torcând şi spălându-şi lăbuţele, pe genunchii Selinei.

Limbile ceasului avansau încet.

5

Frances Dongen spuse:

— Nu înţeleg de ce trebuie să pleci.

— Ţi-am spus; trebuie s-o hrănesc pe Pearl.

— Pearl se poate hrăni şi singură. Există atâta peşte mort în jurul casei încât se poate hrăni o armată de pisici. Mai stai o noapte, dragul meu.

— Nu este vorba doar despre Pearl; este vorba şi despre *Eclipse*…

— Dar a mai rezistat ea la furtună…

— Nu ştiu dacă a rezistat, iar vremea rea se întoarce…

— Ei, bine, spuse Frances, şi se întinse după altă ţigară. Dacă aşa crezi, atunci pleacă.

Mama ei îi spusese, cu multă vreme în urmă, pe când era doar o fată din Cincinnati, Ohio, că cea mai bună metodă de a păstra un bărbat este să-i dai cel puţin impresia că este liber. Nu că ajunsese încă la stadiul în care trebuia să-l ţină pe George Dyer, pentru că încă nu pusese mâna pe el, dar o amuza jocul acesta şi era gata să aştepte.

Stătea pe mica terasă a casei sale, în partea veche a oraşului San Antonio. În sus, doar câteva sute de metri o despărţeau de catedrală şi, în jos, un labirint de străzi pietruite, case înguste şi înalte şi frânghii nesfârşite, pline cu rufe puse la uscat, de fortificaţiile vechi. Dincolo de zidul fortificaţiilor se întindea oraşul cel nou, cu străzi largi şi parcuri mărginite de pomi care duceau înspre portul plin cu iahturi şi cu un vapor cu aburi care sosise din călătoria lui săptămânală la Barcelona.

De doi ani locuia în oraşul acesta adorabil, chiar de când coborâse de pe iahtul de lux al unor prieteni americani bogaţi. După șase săptămâni petrecute în compania lor, Frances era plictisită de moarte şi, când coborâră să petreacă pe ţărm, ea îi părăsise definitiv. După o petrecere de trei zile se trezise cu o mahmureală groaznică, într-un pat străin, şi-şi dăduse seama că iahtul plecase fără ea.

Acest lucru nu o deranjase pe Frances. Se părea că-şi făcuse deja o mulţime de prieteni noi, era bogată, fusese măritată de două ori şi nu avea rădăcini nicăieri. San Antonio i se potrivea de minune. Era plin de pictori, expatriaţi, scriitori şi beatnici, şi Frances, care trăise pe vremuri câteva luni cu un artist ratat din Greenwich Village, se simţea acasă. Nu după multă vreme îşi găsise casa aceasta şi, după ce termină cu aranjatul, începu să-şi caute o ocupaţie. Se hotărâse pentru o galerie de artă. Într-un loc în care existau atât pictori localnici, cât şi

turişti, o galerie de artă era o investiţie sigură. Cumpără o pescărie dezafectată din zona portului, o aranjă şi începu afacerea din banii moşteniţi nu numai de la tatăl ei, ci şi de la cei doi soţi.

Se apropia de patruzeci de ani, dar părea înfrumuseţată de trecerea timpului. Înaltă, foarte subţire, bronzată ca un băieţandru, cu părul ondulat şi ciufulit, se îmbrăca, şi-i stătea foarte bine, în haine potrivite de obicei pentru adolescenţi. Colanţi, cămăşi bărbăteşti şi bikini reduşi la câteva batiste înnodate. Fuma ţigară de la ţigară şi ştia că bea prea mult, dar, în majoritatea timpului, şi în această dimineaţă în particular, viaţa era bună pentru ea.

Petrecerea din noaptea trecută, dată în cinstea primei expoziţii a lui Olaf Svensen, fusese deosebit de reuşită. Olaf era cel mai murdar tânăr văzut vreodată, chiar şi după criteriile din San Antonio, cu o barbă neîngrijită şi cu nişte unghii oribile la picioare, dar sculpturile lui stil pop-art atrăgeau atenţia, iar lui Frances îi plăcea să şocheze publicul. George Dyer fusese invitat la petrecere – de la publicarea cărţii devenise un fel de celebritate – dar nu existase nicio garanţie că va veni, iar inima lui Frances tresăltase de fericire când îl văzuse apărând în uşă şi croindu-şi drum spre ea prin camera aglomerată şi plină de fum. Îi spusese că venise în San Antonio să-şi ia piese de schimb pentru iaht şi, după ce auzise comentariile lui despre operele lui Olaf, îşi dăduse seama că el venise la petrecere doar ca să bea pe gratis, dar asta nu conta, venise şi, mai mult, rămăsese până la sfârşitul petrecerii şi chiar mai târziu, cu Frances. Îl cunoştea de aproape un an. În primăvara trecută fusese în Cala Fuerte să vadă lucrările unui tânăr pictor francez care locuia acolo. Ajunsese până la urmă în barul lui Rudolfo, bând martini cu pictorul, dar, când intrase George Dyer, îl abandonase pe francez care adormise cu capul pe masă şi începuse să discute cu George. Sfârşiseră prin a dejuna împreună şi încă mai beau cafea la şase după-amiaza, când trecuseră iar la brandy.

El venea de obicei în San Antonio cam o dată pe săptămână, să-şi ia corespondenţa, să meargă la bancă şi să-şi facă provizii pentru iaht şi aproape întotdeauna o căuta pe Frances şi mâncau împreună sau se alăturau vreunei petreceri în plină desfăşurare pe la vreunul din baruri Ea era foarte ataşată de el – mai mult decât el de ea, dar asta îl făcea şi mai dorit. Mai era şi geloasă pe celelalte interese ale lui, pe orice îl îndepărta de ea. Scrisul, iahtul, dar, cel mai mult, viaţa pe care o ducea în Cala Fuerte. Ar fi dorit ca el să aibă nevoie de ea, dar el nu părea să aibă nevoie de nimic. Nu era impresionat de banii ei, dar o amuza umorul ei aspru, masculin. Urmărindu-l acum, se gândi ea cu satisfacţie, îşi dădea seama că era primul bărbat adevărat pe care-l cunoscuse de multă vreme.

El era gata să-şi adune într-un coş lucrurile pe care le cumpărase. Doar urmărindu-l cum se mişca o făcea pe Frances să-l dorească şi mai

mult. Îi spuse, sperând să-l facă să mai stea puţin.

— N-ai mâncat nimic.

— O să mănânc ceva acasă.

Acasă. Şi-ar fi dorit ca aici să fie casa lui. Îi spuse:

— Ceva de băut?

El râse şi se uită în sus spre ea, evident amuzat.

— Ascultă, păpuşă, trebuie să conduc trei ore.

— N-o să te omoare un pahar. Şi-ar fi dorit şi ea unul.

— Nu, dar un camion ar putea s-o facă, dacă adorm la volan.

Coşul era gata. El se ridică şi îi spuse.

— Trebuie să plec.

Frances se ridică şi ea, îşi stinse chiştocul şi ieşi să-l ajute. El luă pachetul mare, în care era elicea de rezervă, iar Frances luă coşul şi-l conduse în curtea închisă, în care un lămâi creştea lângă zid. Deschise uşile grele, duble şi ieşi afară, în lumina soarelui. Maşina lui George, un antic Morris Cowley, cu roţi galbene, era parcată în vârful dealului. Puseră lucrurile în maşină şi George se întoarse să-şi ia rămas bun.

— A fost amuzant, spuse el.

— Din cauză că n-am planificat nimic. Cum îi zice? A fost spontan. Îl sărută pe gură. Era aşa de înaltă încât nu trebuia să se ridice pe vârfuri ca s-o facă, ci doar se aplecă în faţă şi-l luă prin surprindere. Ea era dată cu un ruj strălucitor care i se luă pe buze şi, când ea se întoarse, el îşi şterse gura cu dosul mâinii.

El intră în maşină.

— La revedere, dragă.

— Pa, Frances.

— Pa.

Ea îndepărtă piatra cu care blocaseră noaptea roata din faţă, George eliberă frâna şi maşina o porni, prinzând viteză pe strada îngustă şi cotită, speriind pisicile şi găinile şi făcându-i pe cei de la Guardia Civil să se strâmbe, dezaprobator.

Se îndreptă spre Cala Fuerte, pe drumurile prăfuite, printre câmpurile verzi, pe lângă morile de vânt, pe lângă caii răbdători care învârteau roţile de la fântâni. Ajunse lângă munţi, sub crucea lui San Esteban. Privi spre mare, căutând semne de furtună, şi se gândi la Frances. Se gândi să se întoarcă să stea în San Antonio cu ea, doar pentru satisfacţia de a-i scrie lui Rutland, editorul, să se ducă naibii, că el nu voia să mai scrie alte cărţi, avea de gând să devină un mâncător de lotus, să fie întreţinut de o americană bogată.

La San Esteban siesta se terminase, obloanele erau deschise şi clienţii stăteau liniştiţi în cafenele. Când trecu George, claxonând, îl strigară:

— *Hombre!* Şi îi făcură cu mâna pentru că-l ştiau toţi, chiar dacă nu după nume, ci din vedere, pentru că era englezul cel nebun în

maşinuţa cu roţi galbene, care conducea prin insulă purtând o șapcă de iahting şi care uneori scria cărţi.

Trecând pe ultima porţiune a drumului care ducea spre Cala Fuerte, se gândi dacă să intre sau nu la Rudolfo să bea ceva. Până la urmă, spre propria lui surprindere, se hotărî să nu intre. Ar întâlni în mod sigur prieteni, ar sta mai mult decât intenţiona şi ar bea mai mult decât era cazul. Nu avea încredere în vreme, iar Pearl era flămândă; aşa că se hotărî să claxoneze pe când trecea prin scuar, ca un salut vesel pentru cei care stăteau pe terasă. Rudolfo nu se vedea, dar câţiva din cei care beau acolo îl salutară, şi era aşa de plăcut sentimentul întoarcerii acasă încât George începu să fluiere.

Încă mai fluiera când intră în casă. Selina, care mai stătea pe scară, auzi maşina oprind, în scârţâitul frânelor, lângă Casa Barco. Rămase fără să se mişte, cu pisica mare şi grea dormindu-i în braţe. După ce se opri motorul maşinii auzi fluieratul. O portieră se deschise şi se închise. Fluieratul continuă, şi mai tare. Uşa de la Casa Barco se deschise şi un bărbat intră.

Avea un coş într-o mână, o cutie de carton sub braţ şi câteva ziare în dinţi. Închise uşa cu piciorul, lăsă coşul pe jos, îşi scoase ziarele din gură şi le lăsă într-un coş, apoi duse cutia până la masă, lângă maşina de scris, şi o puse atent jos. Ea nu-i putea zări faţa pentru că era acoperită de şapca cea veche, iar el deschise cutia şi începu să-i examineze conţinutul. Părând mulţumit, îşi luă binoclul şi dispăru pe terasă. Selina rămase unde era, dar pisica începu să se trezească. O mângâie, în parte din nervozitate, în parte din cauză că nu dorea să plece. După un timp el se întoarse în casă, lăsă binoclul, îşi scoase şapca şi o aruncă pe masă. Avea un păr des, închis la culoare, puţin grizonat. Cămaşa era de un albastru deschis, ca a oricărui fermier, pantalonii erau de un verde spălăcit şi era încălţat cu nişte espadrile prăfuite. Continuând să fluiere, luă coşul şi îl depozită în chicinetă, dispărând iar din vederea Selinei. Îl auzi deschizând şi închizând uşa de la frigider, auzi cum deschide o sticlă, clinchetul unui pahar, băutura turnată. Apăru iar cu un pahar cu ceea ce părea a fi apă minerală. Se duse pe terasă şi strigă.

— Pearl! Pisica începu să se întindă. Pearl! Pearley! Pisica mieună. El se întoarse în casă. Pearl!

Selina îşi linse buzele, răsuflă adânc şi spuse:

— Vă căutaţi pisica?

George Dyer se opri, privi în sus şi zări fata în vârful scării. Avea picioare lungi, goale, iar Pearl, ca o uriaşă pernă albă, stătea în braţele ei.

El se încruntă, încercând să-şi amintească.

— Tot acolo erai şi când am intrat?

— Da.

— Nu te-am văzut.

— Ştiu. El observă că vocea ei era bine modulată, cultivată. Ea continuă.

— Pisica se numeşte Pearl?

— Da, m-am întors s-o hrănesc.

— Mi-a stat în braţe toată după-masa.

— Toată… De când eşti aici?

— De la două jumătate.

— Două jumătate? Se uită la ceas. Dar acum e trecut de cinci.

— Da. Ştiu.

Pearl atrase atenţia asupra ei, ridicându-se, întinzându-se, mieunând iar, sărind din braţele fetei şi coborând treptele. Torcând ca un ceainic, se încolăci în jurul picioarelor lui George, dar fu ignorată.

— Ai venit pentru vreun motiv anume?

— Da. Am venit să vă văd.

— Atunci cred că ar fi o idee bună să cobori de pe scară.

Ea îl ascultă. Se ridică, aparent înţepenită, şi coborî, încercând să-şi dea la o parte părul de pe faţă. După Frances Dongen şi toate celelalte tinere doamne bronzate din San Antonio, ea părea foarte palidă, cu părul castaniu, drept, care-i ajungea până la umeri şi cu un breton până la sprâncene. Ochii ei erau albaştri şi încercănaţi de oboseală. El se gândi că ea era prea tânără pentru a fi numită o frumuseţe. Îi spuse:

— Nici măcar nu te cunosc… nu-i aşa?

— Nu. Sper că nu v-aţi supărat că am dat buzna aşa în casa dumneavoastră.

— Nu.

— Uşa nu era încuiată.

— Nu are niciun zăvor.

Selina zâmbi, gândindu-se că era o glumă, dar se pare că nu era, aşa că redeveni serioasă şi încercă să se gândească la ce i-ar mai putea spune. În subconştientul ei se aşteptase ca el s-o recunoască, să spună „Oare de cine îmi aminteşti?" sau „Desigur, te-am mai văzut undeva, cândva." Dar el nu comentă în niciun fel, iar ei i se părea că el nu seamănă deloc cu tânărul ofiţer cu ochi strălucitori care fusese tatăl ei. Se aşteptase să fie brunet, dar nu-şi dăduse seama că faţa lui va fi aşa de ridată, nici ochii lui aşa de injectaţi. Faptul că avea nevoie de un bărbierit nu numai că ascundea linia fermă a maxilarului şi gropiţa din bărbie, ci îi şi dădea un aer răuvoitor. Mai mult, el nu părea deloc încântat s-o vadă.

Ea înghiţi în sec.

— Cred… cred că vă întrebaţi de ce am venit aici.

— Sigur, dar cred că, până la urmă, îmi vei spune.

— Am venit cu avionul de la Londra… în această dimineaţă,

noaptea trecută. Nu, în dimineaţa aceasta.

Pe el îl fulgeră o bănuială cumplită.

— Te-a trimis Rutland?

— Cine? Oh, domnul Rutland, editorul. Nu, nu m-a trimis el, dar mi-a spus că şi-ar dori să-i răspundeţi la scrisori.

— Pe naiba. Se mai gândi la ceva. Îl cunoşti?

— Da. M-am dus să-l văd şi să-l întreb unde vă pot găsi.

— Şi cine eşti tu?

— Mă cheamă Selina Bruce.

— Eu sunt George Dyer, dar îmi imaginez că ştiai.

— Da, ştiu…

Urmă o altă tăcere. George începu să devină interesat.

— Doar nu eşti o admiratoare a mea? Doar nu eşti secretara Clubului fanilor lui George Dyer? Selina negă. Atunci locuieşti la hotelul din Cala Fuerte şi mi-ai citit cartea? Selina negă iar. Parcă am fi la „Douăzeci de întrebări”, nu-i aşa? Eşti o celebritate? Eşti actriţă? Cântăreaţă?

— Nu, dar trebuia să vă văd, pentru că… O părăsi curajul. Pentru că, termină ea, trebuie să vă rog să îmi împrumutaţi şase sute de pesetas.

George Dyer deschise gura, uimit şi lăsă jos repede paharul de apă, înainte de a-l scăpa.

— Aveţi cumva, spuse Selina foarte tare şi răspicat de parcă ar fi vorbit cu un surd, şase sule de pesetas să-mi împrumutaţi?

— Şase sute! Râse. Râdea fără veselie. Cred că glumeşti.

— Aş vrea eu.

— Şase sute de pesetas! Nu am atâţia bani!

— Dar îmi trebuie şase sute de pesetas ca să plătesc şoferul taxiului.

George privi în jur.

— Care şofer de taxi?

— Am luat un taxi de la aeroportul din Cala Fuerte. I-am spus şoferului că-i veţi plăti dumneavoastră pentru că eu nu mai am niciun ban. La aeroport mi s-a furat portofelul în timp ce aşteptam să-mi găsească bagajele… Uitaţi-vă… Se duse să-şi ia geanta şi-i arătă mânerele tăiate. Guardia Civil a spus că era vorba de un hoţ cu multă experienţă, pentru că eu n-am simţit nimic şi mi-a luat doar portofelul.

— Doar portofelul. Şi ce conţinea portofelul?

— Cecurile de călătorie şi nişte bani englezeşti, şi nişte pesetas. Şi, adăugă ea, cu un aer hotărât, biletul meu de întoarcere.

— Am înţeles, spuse George Dyer.

— Iar şoferul de taxi aşteaptă acum la hotelul din Cala Fuerte. Vă aşteaptă pe dumneavoastră. Să-l plătiţi.

— Vrei să spui că ai luat un taxi de la aeroport până la Cala Fuerte ca să mă găseşti pe mine să-l plătesc. Este o aiureală…

— Dar v-am explicat… Bagajele mele n-au ajuns…

— Vrei să spui că ţi-ai pierdut şi bagajele!

— Nu eu am pierdut bagajele – ei le-au pierdut. Compania.

— Aşa e drumul cu avionul. Micul dejun în Londra, prânzul în Spania, bagajele la Bombay.

— Au ajuns în Barcelona, dar ei cred că au fost trimise la Madrid.

— Deci, spuse George Dyer, cu aerul unui profesor făcând o recapitulare, bagajele tale sunt la Madrid, portofelul ţi-a fost furat şi vrei şase sute de pesetas ca să plăteşti taxiul.

— Da, spuse Selina, încântată că el părea să fi înţeles în sfârşit situaţia.

— Şi cum spuneai că te cheamă?

— Selina Bruce.

— Bine, domnişoară Bruce, oricât de încântat aş fi că te-am cunoscut şi, normal, supărat să aflu de ghinionul pe care l-ai avut, tot nu înţeleg ce legătură au toate astea cu mine.

— Eu cred că au, spuse Selina.

— Zău?

— Da. Înţelegeţi… cred că sunt fiica dumneavoastră.

— Crezi…

Primul lui gând fu că ea era nebună. Trebuia să fie. Era una dintre femeile care umblă aiurea pretinzând că ar fi împărăteasa Eugenia, doar că aceasta avea o fixaţie pentru el.

— Cred că sunteţi tatăl meu.

Nu era nebună. Era complet inocentă şi chiar credea ceea ce spunea. Îşi spuse că trebuie să fie raţional.

— Cine ţi-a dat ideea asta?

— Am o fotografie a tatălui meu. Credeam că a murit. Dar seamănă foarte mult cu dumneavoastră.

— Ghinionul lui.

— Ah, nu…

— Ai fotografia?

— Da, este chiar aici… Se aplecă să-şi ia geanta, iar el încercă iar să ghicească cam câţi ani are, să se hotărască dacă această groaznică acuzaţie ar putea fi adevărată. Este aici… Întotdeauna am ţinut-o la mine, chiar de când am găsit-o, acum cinci ani. Şi când am văzut fotografia de pe spatele cărţii… Îi dădu fotografia. El o luă, fără să-şi dezlipească ochii deja faţa ei. O întrebă:

— Câţi ani ai?

— Douăzeci.

Se simţi uşurat. Pentru a-şi ascunde expresia se uită repede la fotografia pe care i-o dăduse Selina. Nu spuse nimic. Apoi, exact ca Rodney, o întrebă:

— Cum îl chema?

Selina înghiţi în sec.

— Gerry Dawson. Aceleaşi iniţiale.

— Poţi să-mi spui ceva despre el?

— Nu prea multe. Înţelegeţi, mi s-a spus că a murit înainte de a mă naşte eu. Pe mama o chema Harriet Bruce şi ea a murit chiar *după* ce m-a născut, aşa că m-a crescut bunica şi de aceea mă cheamă Selina Bruce.

— Bunica. Mama mamei tale.

— Da.

— Şi ai găsit această fotografie…?

— Acum cinci ani. Într-o carte a mamei. Apoi… am primit *Fiesta la Cala Fuerte* şi am văzut fotografia de pe copertă şi mi s-a părut că e aceeaşi persoană. Aceeaşi figură, vreau să spun. Aceeaşi. Aceeaşi persoană.

George Dyer nu-i răspunse. Se întoarse de la uşă şi îi înapoie fotografia. Îşi aprinse o ţigară, stinse chibritul şi-l puse în mijlocul scrumierei, după care spuse:

— Ziceai că tatăl tău a fost omorât. Cum adică?

— Aşa mi s-a spus. Dar am ştiut că bunica nu l-a plăcut niciodată. N-a dorit să se însoare cu mama. Şi când am văzut fotografia, m-am gândit că poate a fost o greşeală. Că nu a fost ucis. Că a fost rănit sau şi-a pierdut memoria. Se mai întâmplă.

— Da, dar nu tatălui tău. Tatăl tău este mort.

— Dar dumneavoastră…

El îi spuse, blând:

— Eu nu sunt tatăl tău. Tu ai douăzeci de ani. Eu am treizeci şi şapte. Poate arăt mai mult, dar am doar treizeci şi şapte de ani. Nici măcar n-am luptat în război – nu în acela, oricum.

— Dar fotografiile…

— Am impresia că Gerry Dawson a fost vărul meu. Semănăm, într-adevăr, poate fi ceva ereditar. De fapt, cred că nici nu semănăm chiar aşa de mult. Fotografia tatălui tău şi fotografia de pe cartea mea au fost făcute la un interval mare. Şi nici în tinereţe nu am arătat chiar aşa de bine.

Selina îl privi fix. Nu mai văzuse un bărbat aşa de bronzat, şi cineva trebuia să-i coasă un nasture la cămaşă pentru că era desfăcută până jos, astfel încât i se zărea părul întunecat de pe piept şi mânecile cămăşii îi erau rulate chiar sub cot, de parcă nu s-ar fi deranjat să le aşeze ca lumea. Se simţi ciudat, de parcă n-ar mai fi putut controla ce avea de gând să facă propriul ei corp. Picioarele ar fi putut să i se împleticească, ochii i s-ar fi putut umple de lacrimi, ar fi putut chiar să-l lovească, aşa cum stătea acolo, spunându-i că nu e tatăl ei. Totul era adevărat, iar Gerry Dawson era mort.

El mai vorbea încă, încercând să fie amabil.

— … rău că ai făcut tot acest drum. Să nu te simţi prost… este o greşeală pe care ar fi putut-o face oricine… după toate…

I se puse un nod în gât, iar fața lui, foarte aproape de a ei, începu să tremure de parcă s-ar fi scufundat într-un heleşteu. Până acum îi fusese foarte cald, dar acum, dintr-o dată, îngheţa de frig şi i se făcu pielea ca de găină. El îi spuse, şi părea să vorbească de la mare distanţă:

— Te simţi bine? Iar ea îşi dădu seama că nu urma să leşine, nici să-l atace, ci doar să izbucnească în lacrimi.

6

Ea îl întrebă:

— Presupun că n-ai vreo batistă?

El nu avea, într-adevăr, dar îi aduse o cutie de Kleenex. Ea îşi scoase un şervet, îşi suflă nasul şi spuse:

— Nu cred că voi avea nevoie de toate.

— Eu n-aş fi aşa de sigur.

— Îmi pare rău. N-am vrut să fac asta. Adică să plâng.

— Sunt sigur.

Ea îşi mai scoase o batistă de hârtie şi îşi suflă nasul.

— Am aşteptat atât de mult. Şi, dintr-o dată, s-a făcut frig.

— Este într-adevăr mai frig. Soarele e în nori. Aşteptăm altă furtună. Hai, vino şi stai jos.

El o luă de braţ şi o împinse spre patul uriaş şi, din cauză că ea încă tremura, îi trase pătura roşu cu alb peste genunchi şi îi spuse că-i va aduce nişte brandy. Selina îi spuse că nu-i place, dar el tot plecă, iar ea îl urmări cum, în mica bucătărie improvizată, scoate o sticlă şi un pahar şi îi toarnă ceva.

Când se întoarse, ea îi spuse:

— De fapt, ar trebui să mănânc ceva.

— Bea asta mai întâi.

Paharul era mic şi gros, iar băutura era limpede. Selina tremură. După ce termină de băut, el luă paharul gol şi, în drum spre bucătărioară, împinse cenuşa din cămin şi mai aruncă un lemn. Cenuşa se ridică şi cobori iar, acoperind lemnul proaspăt pus cu un praf cenuşiu. Pe când Selina se uita, începu să se vadă o mică strălucire roşie şi o flăcăruie.

Ea îi spuse:

— Nici nu ai nevoie de foile, …a început deja să ardă.

— Aici lumea ştie să construiască o sobă. Ce vrei să mănânci?

— Orice.

— Supă. Pâine cu unt. Carne rece. Fructe.

— Supa e gata făcută?

— Pot să…

— Nu vă deranjează?

— Mă deranjează mai puţin decât să te văd pe tine plângând.

Selina se simţi rănită şi îi spuse:

— N-am vrut să plâng.

În timp ce supa se încălzea, el se întoarse, se aşeză pe marginea

căminului şi discută puţin cu ea.

— Şi cam pe unde locuieşti?

— În Londra.

— Cu bunica?

— Bunica a murit..

— Doar nu locuieşti singură?

— Nu. Cu Agnes.

— Cine este Agnes?

— Dădaca mea, spuse Selina şi îi veni imediat să-şi muşte limba. Adică… a fost dădaca mea.

— Şi nu mai e nimeni altcineva?

— Ba da, spuse Selina. Este Rodney.

— Cine este Rodney?

Selina făcu ochii mari.

— Este… avocatul meu.

— Ştie cineva că eşti aici?

— Agnes.

— Şi avocatul?

— Este plecat. În interes de afaceri.

— Înseamnă că nimeni nu-şi face griji pentru tine. Nu se întreabă unde eşti.

— Nu.

— Ei, asta e ceva.

Supa din oală începu să bolborosească. George Dyer se întoarse în bucătărioară să caute o farfurie şi o lingură, iar Selina îi spuse:

— Îmi place casa dumneavoastră.

— Adevărat?

— Da. Degajă un sentiment plăcut, de pace. De parcă nu se poate întâmpla nimic rău.

Se gândi la apartamentul din Londra în care ea şi Rodney urmau să locuiască după ce se vor căsători. La cât timp pierduseră cu alegerea covoarelor, şi a pernelor, şi a coşurilor de gunoi, şi a bucătăriei, şi a oalelor, şi a tigăilor. Îi spuse:

— Cred că aşa trebuie să arate o casă. O casă trebuie să evolueze. Ca şi oamenii care locuiesc în ea. George Dyer îşi turna un whisky şi nu-i răspunse. Ea continuă. Trebuie să ai anumite lucruri, desigur, şi un acoperiş deasupra capului, şi un foc şi… cred, un loc de dormit. El se întoarse cu farfuria cu supă şi cu o lingură într-o mână şi cu băutura lui în cealaltă. Selina luă farfuria şi îi spuse:

— Cum aţi reuşit să urcaţi patul sus?

— Desfăcut. L-am montat sus.

— Este foarte mare.

— În Spania este numit *matrimoniale.* Un pat pentru căsătoriţi.

Ea se simţi uşor stânjenită.

— Nu mi-am putut da seama cum l-aţi dus acolo. N-ar fi… n-ar fi trebuit să mă uit. Îmi pare rău, dar am vrut să văd totul înainte să veniţi dumneavoastră.

— Şi ce ai de gând să faci acum?

Selina se uită la supă şi o mai amestecă. Era o supă de legume cu tăiţei care pluteau prin ea. Îi spuse:

— Cred că mai bine m-aş duce acasă.

— Fără bilet şi fără bani?

— Dacă aş reuşi să împrumut nişte bani, m-aş putea întoarce în San Antonio cu taxiul lui Toni. Şi aş putea lua următorul zbor spre Londra.

George îi spuse:

— Ţi-am spus adevărul atunci când am zis că nu am şase sute de pesetas. Unul dintre motivele pentru care m-am dus ieri în San Antonio a fost să iau nişte bani, dar la banca din Barcelona au existat unele probleme şi, în momentul ăsta, n-am nimic.

— Şi ce voi face cu şoferul de taxi? Trebuie să-l plătesc.

— Poate Rudolfo din Cala Fuerte ne-ar putea ajuta.

— Ar însemna să cer prea mult.

— Este obişnuit.

— Nu este vorba doar de cei şase sute de pesetas pentru taxi. Mai trebuie să cumpăr un alt bilet de avion.

— Da, ştiu.

Supa încă era fierbinte pentru a fi băută. Selina o mai amestecă, şi spuse:

— Cred că aveţi impresia că sunt o idioată. El nu negă, iar ea continuă. Sigur că ar fi trebuit să scriu sau cam aşa ceva, dar nu suportam să mai aştept răspunsul. El tot nu spuse nimic, iar ea simţi că trebuie să se justifice. Dumneavoastră poate vă gândiţi că te poţi obişnui să nu ai tată, mai ales dacă nu l-ai cunoscut niciodată. Dar eu nu m-am putut obişnui. Întotdeauna m-am gândit la el. Rodney spunea că sunt obsedată de el.

— Nu este o obsesie prea rea.

— I-am arătat lui Agnes fotografia de pe spatele cărţii dumneavoastră şi ea a avut un şoc, pentru că semănaţi aşa de bine cu el. Asta m-a determinat să vin, pentru că Agnes îl cunoştea foarte bine. Şi n-aş părea chiar aşa de proastă dacă nu mi s-ar fi furat portofelul. Până atunci m-am descurcat destul de bine. Am mers corect şi nu este vina mea că mi-au rătăcit bagajul.

— N-ai mai călătorit singură până acum? Părea incredul.

— Ah, ba da, de multe ori. Însă doar cu trenul care mă ducea la şcoală, sau cam aşa ceva. Expresia lui o determină să fie complet onestă. Dar întotdeauna mă aştepta cineva… Ea dădu din umeri. Înţelegeţi.

— Nu, dar te cred.

Ea începu să-şi mănânce supa. Îi spuse lui George:

— Dacă tatăl meu a fost vărul dumneavoastră, înseamnă că suntem rude.

— Văr de-al doilea.

— Pare groaznic de îndepărtat, nu? Şi princiar. L-aţi cunoscut pe tatăl meu?

— Nu. Se încruntă. Cum ai spus că te cheamă?

— Selina.

— Selina. Ei, dacă aş fi avut nevoie de vreo dovadă că nu eşti fiica mea, ar fi fost suficient şi atât.

— Cum adică?

— N-aş suporta o fată cu un astfel de nume.

— Dar cum aţi fi numit-o?

— Un bărbat îşi imaginează rareori că ar avea fiice. Se gândeşte doar la un fiu. Poate George Dyer Junior. Ridică paharul în cinstea fiului său imaginar, termină de băut şi lăsă jos paharul. Şi acum termină-ţi supa şi hai să-l căutăm pe şoferul de taxi.

În timp ce el strângea farfuria şi paharele şi le punea în chiuvetă şi o hrănea pe flămânda Pearl, Selina se spălă pe mâini şi pe faţă, îşi pieptănă părul, îşi puse iar ciorapii şi pantofii. Când termină, îl găsi pe George pe terasă, cu şapca pe cap, urmărind portul prin binoclu. Selina veni lângă el.

— Care este iahtul dumneavoastră?

— Acela.

— Cum se numeşte?

— *Eclipsa.*

— Pare prea mare pentru a fi manevrat de o singură persoană.

— Aşa e. De obicei am un echipaj. Adăugă. Sunt puţin nervos când suflă vântul aşa. Marea este foarte agitată şi iahtul îşi poate rupe ancora.

— Sunt sigură că nu va păţi nimic.

— Sunt prea multe stânci sub apă.

Ea privi cerul. Era înnorat. Va veni o altă furtună?

— Da. S-a schimbat direcţia vântului. Nu e prea bine. Îşi lăsă binoclul în jos şi o privi. Ai prins furtuna din noaptea trecută?

— Deasupra Pirineilor. De-abia am putut ateriza la Barcelona.

El îi spuse:

— Nu mă deranjează furtuna pe mare, dar o furtună în avion mă îngrozeşte. Ești gata?

— Da.

— Vom lua maşina.

Se întoarseră în casă, el lăsă binoclul pe birou, iar Selina îşi luă geanta şi îşi luă adio în tăcere de la Casa Barco. Se gândise atât de mult să vină aici şi acum, după doar câteva ore, o părăsea iar. De tot.

Îşi luă pardesiul. El îi spuse:

— Asta pentru ce naiba e?

— Este haina mea. La Londra e frig acum.

— Ştii că uitasem. Stai, îl duc eu. Şi-l agăţă pe umăr şi adăugă: există un avantaj în pierderea bagajelor. Călătoreşti liber.

Ieşiră din casă, iar Selina nu-şi dădu seama dacă maşina lui este o glumă sau nu. Arăta de parcă ar fi fost decorată în Săptămâna Cârpelor, iar ea şi-ar fi dorit să-l poată întreba dacă vopsise singur roţile, dar îi lipsi curajul. Se urcară, George puse pardesiul Selinei pe genunchii ei, porni motorul, băgă maşina în viteză şi întoarse printr-o serie de curbe în ac de păr. Dezastrul pândea. La un moment dat, ei i se păru că vor intra într-un zid. Apoi, roţile din spate patinară pe marginea unui şir de trepte. Selina închise ochii. Când o luară în sfârşit înainte pe un deal, se simţi un miros puternic de gaze de eşapament şi, de la picioarele ei se auziră nişte zgomote ciudate. Scaunele se clătinau şi erau găurite şi pe jos, unde carpeta dispăruse de mult, semăna grozav cu un coş de gunoi. De dragul lui George, Selina spera că iahtul este mai bine îngrijit.

Dar, până la urmă, era mult mai plăcut să meargă la Cala Fuerte în maşina lui George Dyer. Toţi copiii râdeau şi le făceau semne cu mâna şi strigau veseli. Toate femeile, care stăteau în grădini sau bârfeau la poartă se întoarseră să le zâmbească şi să-i salute. Toţi bărbaţii, aşezaţi la măsuţele cafenelelor sau care veneau acasă de la muncă, se opreau să-i lase să treacă, strigându-le glume în spanioleşte pe care Selina nu le înţelegea, dar care evident îl amuzau pe George Dyer.

— Ce spun?

— Vor să ştie unde mi-am găsit noua señorita.

— Asta-i tot?

— Nu-i îndeajuns?

Ajunseră la hotelul din Cala Fuerte şi opriră aşa de brusc încât un nor de praf alb acoperi mesele şi intră în băuturile clienţilor care stăteau pe terasa lui Rudolfo, bucurându-se de primele aperitive ale după-amiezii. Se auzi un client bombănind:

— Ce obrăznicie! Dar George Dyer îl ignoră, coborî din maşină fără să se obosească să deschidă portiera, urcă treptele şi trecu de perdea, urmat de Selina.

— Rudolfo!

Rudolfo era în spatele barului. Îi răspunse, în spanioleşte:

— Nu este nevoie să ţipi!

— Rudolfo, unde este şoferul de taxi?

Rudolfo nu zâmbea. Turnă nişte băuturi şi le spuse:

— Şoferul de taxi a plecat.

— A plecat? Dar nu voia banii?

— Sigur că voia banii. Şase sute de pesetas.

— Şi cine l-a plătit?

— Eu, spuse Rudolfo. Şi vreau să discut cu tine. Aşteaptă să-mi servesc clienţii.

Ieşi din spatele barului, trecu de ei fără să le spună vreun cuvânt şi dispăru în spatele perdelei, pe terasă.

Selina se uită la George.

— E supărat?

— Bănuiesc că-l supără ceva.

— Unde este Toni?

— A plecat. L-a plătit Rudolfo.

Dură o clipă până ce ea îşi dădu seama de catastrofa care avusese loc.

— Dar dacă a plecat, eu cum mă întorc în San Antonio?

— Dumnezeu ştie.

— Va trebui să mă duceţi dumneavoastră.

— Eu nu mă întorc în San Antonio în seara asta şi, chiar dacă aş face-o, tot n-am mai putea să-ţi cumpărăm un bilet de avion.

Selina îşi muşcă buza. Spuse:

— Rudolfo părea aşa de simpatic înainte.

— Ca toată lumea, are şi el un caracter cu două feţe.

Rudolfo se întoarse, cortina se închise în urma lui, el lăsă tava goală jos şi se întoarse spre George.

Îi vorbi în spanioleşte, ceea ce era mai bine, având în vedere că limbajul folosit de el nu era potrivit pentru urechile unei tinere englezoaice delicate. George se apăra. Pe când cei doi ridicau vocile, Selina, incapabilă să nu observe că se refereau adesea la ea, le mai spunea:

— Vă rog, spuneţi-mi şi mie despre ce este vorba sau: N-aţi putea vorbi în englezeşte ca să înţeleg şi eu?, dar niciunul dintre ei n-o băgă în seamă.

Cearta fu întreruptă în cele din urmă de sosirea unui neamţ gras care dorea un pahar cu bere şi, în timp ce Rudolfo se duse în spatele barului să-l servească, Selina profită de ocazie ca să-l tragă pe George de mânecă şi să-l întrebe:

— Ce s-a *întâmplat*? Spuneţi-mi ce s-a întâmplat!

— Rudolfo o supărat pentru că i-ai spus că vei aştepta la Casa Barco, iar el a crezut că şoferul va aştepta împreună cu tine. Nu-i plac şoferii de taxi străini la barul lui, beți, şi se pare că acesta i-a displăcut în mod special.

— Aha.

— Da, aha.

— Asta e totul?

— Nu, sigur că nu e totul. Până la sfârşit, ca să scape de individ, Rudolfo l-a plătit. Iar acum spune că-i datorez şase sute de pesetas şi e

speriat pentru că nu crede că-i voi putea da banii înapoi.

— Dar îl voi plăti eu… promit…

— Nu asta e problema. El vrea banii acum.

Neamţul, simţind ceva neplăcut în atmosferă, îşi luă berea şi ieşi şi, imediat, Rudolfo şi George îşi continuară cearta, iar Selina se apropie de ei.

— Oh, vă rog, domnule… vreau să spun Rudolfo. Este greşeala mea şi voi avea grijă să-ţi dau banii înapoi, dar, ştii, banii mei au fost furaţi…

Rudolfo mai auzise povestea asta.

— Ai spus că vei aştepta în Casa Barco. Cu şoferul.

— Nu ştiam că va dura atât.

— Şi tu, Rudolfo se întoarse iar spre George. Unde erai tu de fapt? Ai plecat în San Antonio şi nu te-ai mai întors şi nimeni nu ştia unde eşti…

— Şi ce naiba te interesa pe tine? Unde merg şi ce fac e afurisita mea de treabă.

— Nu atunci când trebuie să plătesc eu pentru tine.

— Nu ţi-a cerut nimeni să plăteşti. Şi nu erau banii mei, oricum. Şi ai încurcat totul pentru că acum señorita nu mai are cu ce se întoarce la San Antonio.

— Du-o tu!

— Nici de-al naibii! ţipă George. După care ieşi ca vântul din bar, sări peste terasă şi intră în maşină. Selina strigă în urma lui:

— Şi eu ce fac?

El se întoarse spre ea.

— Ai de gând să vii cu mine sau vrei să rămâi aici?

— Nu vreau să rămân aici.

— Atunci, vino.

Nu exista o altă alternativă. Jumătate din sat şi toţi clienţii lui Rudolfo păreau să se amuze copios pe seama lor. George se întinse să-i deschidă portiera, iar Selina intră în maşină.

Şi, în acel moment, ca şi cum ar fi primit un semnal de la un director de imagine celest, izbucni furtuna.

Un fulger spintecă cerul, bubuitul tunetului şi o rafală de vânt cutremură pinii. Feţele de masă de pe terasă se ridicară şi începură să fluture ca nişte vele prost întinse, de lângă magazinul Mariei zbură o pălărie, care o porni învârtindu-se, o roată mare roz cu galben, care ajunse în stradă. Praful se ridica în spirale şi, în urma vântului veni ploaia, ca o cortină, cu stropii aşa de mari şi grei încât, în câteva secunde, şanţurile erau pline.

Toţi se grăbiră să intre în casă. Clienţii lui Rudolfo, femeile care bârfeau, cei doi bărbaţi care munciseră la drum. Era o atmosferă de catastrofă, de parcă ar fi sunat vreo sirenă de alarmă şi, imediat, locul

fu complet gol. Mai erau doar Selina şi George şi maşinuţa lui George.

Ea încercă să iasă din maşină, dar el pornise motorul şi o trase înapoi. Ea îl întrebă:

— Nu ne putem adăposti şi noi?

— De ce? Doar nu ţi-e frică de un pic de ploaie?

— Un *pic* de ploaie? Profilul lui era ca de piatră, iar el nu catadicsi să răspundă. Nu se poate ridica capota?

El băgă maşina în viteză şi porniră ca din puşcă.

— Nu s-a mai ridicat de zece ani, strigă el ca să acopere zgomotul motorului şi al ploii şi al vântului. Păreau deja pe jumătate acoperiţi de apă, iar picioarele Selinei erau ude. Se întrebă dacă nu va începe să plutească.

— Care e rostul unei capote care nu se ridică?

— Of, nu te mai văicări.

— Nu mă văicăream, dar…

El acceleră şi ea tăcu, speriată. Mergeau în viteză, tăind curbele în scrâşnetele cauciucurilor, ridicând valuri de noroi. Marea era de culoarea plumbului, iar grădinile vilelor erau devastate de vânt. Aerul era plin de obiecte zburătoare – frunze, şi paie, şi ace de pin – şi, când ajunseră în cele din urmă pe deal şi pe drumul ce ducea spre Casa Barco, apa, adunată între zidurile înalte, atinsese proporţiile unui torent, iar ei păreau împinşi de valuri.

Apa, atrasă de gravitaţie, cobora treptele ce duceau spre port, dar o mare parte invadase locul în care-şi parca el maşina de obicei şi care acum părea inundat.

Cu toate acestea, el intră direct acolo, oprindu-se periculos de aproape de zidul din spate. Opri motorul şi sări afară, spunându-i:

— Hai, ieşi şi ajută-mă să închid uşile.

Selina era prea speriată ca să mai protesteze. Intră în apa rece şi murdară şi se duse să-l ajute să tragă uşile. Le închiseră în cele din urmă, proptindu-se de ele până ce George, cu forţa, reuşi să blocheze închizătorile primitive. După aceea o luă de mână şi o duse în fugă în Casa Barco, pe când un alt fulger spinteca cerul negru, urmat de un tunet aşa de puternic încât ei i se păru că va cădea acoperişul.

Nici în casă nu păreau în siguranţă. El ieşi pe terasă şi începu să se lupte cu obloanele. Vântul era aşa de puternic încât trebui să le smulgă de lângă pereţii casei, Ghivecele de flori dispăruseră deja, unele căzuseră afară, altele pe terasă, unde zăceau, o amestecătură de lut spart şi noroi. După ce reuşi să închidă obloanele şi uşile din interior, casa părea întunecată şi străină. El încercă să aprindă lumina, dar curentul era oprit. Ploaia, care se scursese prin cămin, stinsese focul, iar fântâna gâlgâia parcă avea de gând să dea pe dinafară.

Selina spuse:

— Vom avea probleme?

— De ce să avem probleme?

— Mi-e frică de tunete.

— Nu-ţi pot face niciun rău.

— Dar fulgerele pot.

— Ei bine, atunci ar trebui să-ţi fie frică de fulgere.

— Mi-e frică şi de fulgere.

Ea crezu că el îşi va cere scuze, dar el scoase din buzunar un pachet ud de ţigări. Îl aruncă în cămin, apoi plecă să caute altul. Găsi până la urmă o ţigară, o aprinse şi îşi turnă un pahar de whisky. Duse paharul la fântână şi, cu o dexteritate născută dintr-o îndelungată practică, turnă apa din găleată în pahar fără să verse nicio picătură.

Îi spuse:

— Vrei să bei ceva?

— Nu, mulţumesc.

El luă o înghiţitură de whisky şi rămase uitându-se la ea, iar ea nu-şi putea da seama dacă râdea sau nu. Amândoi erau uzi de parcă căzuseră într-o baltă. Selina îşi scosese pantofii şi acum stătea într-o băltoacă care se întindea, cu rochia picurând şi cu părul lipit de faţă şi de gât. Faptul că era ud nu părea să-l deranjeze pe George la fel ca pe ea. Ea îi spuse:

— Presupun că sunteți obişnuit cu aşa ceva, şi încercă să-şi stoarcă marginea rochiei. Dar nu aveam nevoie de asta. Ne puteam adăposti până la trecerea furtunii. Rudolfo ne-ar fi lăsat…

El lăsă paharul jos şi se duse spre scara ce ducea la etaj.

— Ia asta, îi spuse, aruncându-i o pijama. Şi asta. Îi aruncă un halat. Se auzi zgomotul unui sertar care se deschidea şi se închidea. Şi asta. Un prosop. Rămase, cu mâinile pe balustradă, privind în jos spre ea. Foloseşte baia. Dezbracă-te, șterge-te şi schimbă-te.

Selina se duse să culeagă lucrurile. Pe când deschidea uşa băii, o cămaşă udă alunecă pe galerie, urmată de o pereche de pantaloni uzi leoarcă. Ea închise încet uşa băii.

Când ieşi, uscată şi îmbrăcată în hainele mult prea mari, şi cu părul prins în prosop, observă că locul suferise o oarecare metamorfoză.

Focul ardea şi, în câteva sticle goale, erau puse lumânări. Radioul transmitea muzică flamenco, iar George Dyer nu numai că se uscase şi se curăţase, ci se şi bărbierise. Era îmbrăcat cu un pulover alb, pe gât, o pereche de pantaloni albaştri şi era încălţat cu nişte papuci roşii, din piele. Stătea pe cămin, cu spatele la foc, citea un ziar englezesc şi părea la fel de relaxat ca orice gentleman în casa lui de la ţară.

— Ei, te-ai aranjat.

— Şi ce fac cu lucrurile ude?

— Aruncă-le pe podeaua băii. O să le aranjeze Juanita mâine.

— Cine e Juanita?

— Menajera mea. Sora Mariei. Ştii cine e Maria? Are un aprozar în

sat.

— Mama lui Tomeu.

— Deci l-ai întâlnit deja pe Tomeu.

— El ne-a adus aici; ne-a condus pe bicicletă.

— Tomeu a adus un pui în coşul lui. Acum e la cuptor. Vino lângă foc să te încălzeşti. Îţi voi da şi ceva de băut.

— Nu vreau să beau.

— Nu bei niciodată?

— Bunica mea nu prea era de acord.

— Bunica ta, dacă-mi scuzi expresia, pare să fi fost o cotoroanţă.

Selina zâmbi fără să vrea.

— Nu era chiar aşa.

El fu surprins de zâmbet. Încă urmărind-o cu privirea, îi spuse:

— În care parte a Londrei locuieşti?

— Queen's Gate.

— Queen's Gate, SW7. Foarte frumos. Şi bănuiesc că dădaca te ducea la plimbare în Kensington Gardens?

— Da.

— Ai fraţi sau surori?

— Nu.

— Unchi sau mătuşi?

— Nu, n-am pe nimeni.

— Atunci nu e de mirare că-ţi căutai aşa de disperată tatăl.

— Nu eram disperată. Doar îmi doream unul.

George clătină paharul, urmărind lichidul de culoarea ambrei. Îi spuse:

— Ştii, m-am gândit că cei pe care… îi îndrăgeşti… continuă să trăiască până ce apare un nătărău care să-ţi spună că au murit.

Selina îi spuse:

— Mi s-a spus demult că tatăl meu a murit.

— Ştiu, dar azi ţi s-a spus pentru a doua oară. Şi eu am fost cel care l-a omorât.

— Nu a fost greşeala dumneavoastră.

— Totuşi, îmi pare rău, apoi adăugă, mai blând. Ţi-ar face bine ceva de băut. Doar ca să te încălzeşti.

Ea dădu din cap, iar el renunţă, ceea ce-l făcu să nu se simtă în largul lui. Era atât de obişnuit să fie împreună cu Frances, care bea serios, cât el, chiar dacă devenea puţin ameţită şi certăreaţă spre sfârşitul după-amiezii; a doua zi era la fel de sobră şi cu ochii strălucitori ca de obicei, dacă nu observai cum îi tremura mâna când se întindea să-şi ia cea de-a zecea ţigară din dimineaţa aceea.

Dar copilul acesta. O privi. Pielea ei era ca fildeşul, lăptoasă, fără niciun defect. Pe când el o privea, ea îşi scoase prosopul de pe cap şi începu să-şi şteargă părul şi i se zăriră urechile, vulnerabile ca ceafa

unui bebeluş.

Ea îl întrebă:

— Ce aveţi de gând să faceţi?

— Ce anume?

— Cu banii. Să-i înapoiaţi banii lui Rudolfo şi să mă trimiteţi înapoi la Londra.

— Nu ştiu. Trebuie să mă mai gândesc.

— Aş putea telegrafia la banca mea din Londra să-mi mai trimită nişte bani.

— Da, ai putea.

— Ar dura mult?

— Trei sau patru zile.

— Nu credeţi atunci că ar trebui să-mi iau o cameră la hotel?

— Mă îndoiesc că Rudolfo te va primi.

— Ştiţi, de fapt, eu n-aş da vina pe el. Chiar şi când e treaz, Toni e destul de înspăimântător. Beat, cred că a fost groaznic.

— Nu cred că l-a speriat pe Rudolfo.

— Bine… şi atunci unde voi sta?

— Păi, unde, aici. În *matrimoniale.* Eu aş putea să mă duc pe *Eclipse,* dar nu pe vremea asta, şi nu va fi prima oară când voi dormi pe canapea.

— Dacă cineva va dormi pe canapea, eu voi fi aceea.

— Cum vrei tu. Mie mi-e indiferent. Îmi pare rău că locuinţa nu a fost proiectată mai convenabil, dar acum nu am ce face. Nu mi-am imaginat niciodată că fiica mea va veni în vizită.

— Dar eu nu sunt fiica dumneavoastră.

— Atunci să spunem că eşti George Dyer Junior.

7

Cu şase ani în urmă, când George Dyer venise să locuiască în Cala Fuerte, Juanita apăruse la uşa lui şi-l anunţase, foarte demnă, că dorea să lucreze pentru el. Era soţia unui fermier din San Esteban, avea patru copii care învăţau la şcoala din sat, şi sărăcia o pândea. Avea nevoie să lucreze pentru că-i trebuiau bani, dar din figura ei demnă nu se putea observa nimic. Era o femeie micuţă, cu aspectul solid al unei ţărănci, cu ochii negri, picioarele scurte şi cu un zâmbet al cărui farmec era stricat doar de faptul că nu se spăla niciodată pe dinţi.

În fiecare dimineaţă se scula la patru şi jumătate, făcea treburile zilnice în casa ei, îşi hrănea familia şi îi trimitea la muncă, apoi cobora dealul până la Cala Fuerte şi se prezenta la Casa Barco la şapte şi jumătate. Făcea curăţenie şi gătea pentru George, spăla şi călca, pieptăna pisica şi îngrijea grădina şi nu era împotrivă, dacă era nevoie, să se ducă la *Eclipse* şi s-o cureţe.

După ce fusese publicată *Fiesta la Cala Fuerte,* George îi dăduse un exemplar, cu o dedicaţie scrisă pe pagina de gardă: „Pentru Juanita, de la George Dyer, cu dragoste şi respect", iar aceasta era poate cea mai de preţ comoară a ei, după patul matrimonial moştenit de la bunica şi cearşafurile de in, groase ca pielea, pe care le brodase cu mâna ei. Nu vorbea englezeşte şi nu ştia să citească, dar cartea era pusă la loc de cinste în casa ei, aranjată pe un şervet brodat, ca un bibelou. Nu intra niciodată singură în casa lui. În codul ei, asta ar fi însemnat o încălcare a etichetei. Aşa că stătea afară, pe zid, cu mâinile în poală, şi aştepta până ce el deschidea uşa şi-i dădea drumul înăuntru. El îi spunea:

— *Buenos días,* Juanita, după care discutau despre vreme, iar ea întreba cum a dormit señor. El nu descoperise motivele acestei comportări ciudate şi nici nu o întrebase. Poate avea legătură cu faptul că el nu era însurat.

În dimineaţa de după furtună el se trezi la şapte. Până la urmă dormise pe canapea pentru că nu se îndurase să păstreze patul cel confortabil doar pentru el. Era foarte linişte. Vântul se oprise şi, când se dusese să deschidă obloanele şi ieşise pe terasă, descoperise că dimineaţa era proaspătă şi liniştită ca o perlă, fără un nor pe cer, şi totul mirosea umed şi dulce după ploaie, deşi apa din port era mâloasă din cauza furtunii, şi erau unele stricăciuni care trebuiau remediate. Pentru început, îşi culese mobila de terasă de pe unde o împrăştiase vântul, şterse o băltoacă de pe masă, intră în casă şi-şi aprinse o ţigară

şi se gândi să-şi facă o ceaşcă de ceai. Dar nu era apă în ceainic şi nu avea curajul să coboare găleata în fântână ca să n-o trezească pe Selina.

Îşi căută hainele, dar puloverul şi pantalonii pe care-i purtase în noaptea trecută nu erau potriviţi pentru o zi de muncă, aşa că urcă la etaj să-şi ia altele. Selina dormea ca un copil, învelită în pijamaua lui George, aproape nevăzându-se în uriaşul pat. Mişcându-se încet, el luă prima cămaşă şi primii pantaloni peste care dădu şi coborî. Făcu un duş (apa era rece din cauza furtunii) şi se îmbrăcă, şi apoi se duse la uşă s-o ia pe Juanita. Ea nu sosise încă, dar dacă venea şi găsea uşa deschisă intra şi începea să prepare micul dejun. Apoi el se întoarse pe terasă, coborî scările, se urcă în bărcuţă şi vâsli până la *Eclipsa*.

Vasul părea să fi primit furtuna calm, ca de obicei. Verifică ancorele, apoi se urcă la bord. Presimţind ceva, acoperise puntea cu o prelată şi, deşi aceasta era plină de apă, puntea era relativ uscată. Slăbi câteva parâme şi coborî să verifice dacă prin hublouri nu intrase ploaie. Liniştit, se întoarse pe punte şi-şi aprinse o ţigară.

Urma să fie o zi foarte caldă. De pe puntea umedă şi din prelată se ridicau deja aburi. Aerul era aşa de curat încât putea vedea departe pe insulă, dincolo de crucea de la San Esteban; şi era aşa de linişte, încât atunci când un pescar, care muncea pe barca proprie, începu să discute cu un prieten, George putea auzi fiecare cuvânt. Apa se mişca foarte puţin. Prova bărcii rămase la locul ei, dar iahtul se mişca încet, de parcă ar fi respirat.

Liniştit de atmosfera înconjurătoare, de mirosurile şi zgomotele familiare, George începu să se calmeze. Acum putea înfrunta ziua care urma şi putea pune ordine în problemele care-l asediau.

Prima era Rudolfo. Nu-i păsa de ceartă; nu era prima şi, desigur, nu va fi nici ultima, dar Rudolfo nu era un om bogat şi, oricum, trebuia să-i înapoieze repede cei şase sute de pesetas. George nu putea aştepta până ce i se rezolvau problemele la banca din Barcelona. Mai fuseseră astfel de întârzieri şi, odată, trebuise să aştepte aproape o lună. Dacă trimiteau o telegramă la banca Selinei, banii vor ajunge în trei sau patru zile şi Rudolfo, ştiind asta, ar fi fost încântat s-o primească la hotelul lui şi astfel convenţiile ar fi fost respectate şi sentimentele celor din Cala Fuerte nu vor fi rănite.

Pe de altă parte, mai era şi Frances. Frances, i-ar împrumuta şase sute de pesetas şi banii pentru biletul de întoarcere al Selinei dacă i-ar fi cerut George. Dar când era vorba de Frances, banii vorbeau. Şi, dacă urma să-i fie dator, nu voia s-o facă pentru Rudolfo, nici pentru o fată care venise să-şi caute tatăl, ci pentru el, pentru că doar el va putea plăti nota.

O mişcare în Casa Barco îi atrase atenţia, el privi în sus şi văzu că Juanita era pe terasă, atârnând pătura pe frânghie, ca s-o aerisească.

Purta o rochie roz şi un şorţ maro şi intră în casă, de unde ieşi cu o mătură şi începu să cureţe cioburile ghivecelor sparte în noaptea trecută.

George se întrebă cum îi va explica prezenţa Selinei în patul lui. El avusese grijă până atunci să nu fie pus într-o astfel de situaţie şi, în ceea ce o privea pe Juanita, habar n-avea cum urma să reacţioneze. Nu dorea s-o dezamăgească şi nici s-o piardă – din niciun motiv. I-ar fi putut spune adevărul, dar era aşa de încâlcit încât naiva Juanita nu l-ar fi înţeles. Sau i-ar putea spune că Selina era o verişoară venită în vizită şi care rămăsese peste noapte din cauza furtunii. După ce se gândi puţin, se hotărî că aşa era cel mai bine şi avea avantajul că era mai mult sau mai puţin adevărat. Aruncă ţigara peste bord, coborî în barcă şi vâsli încet spre casă.

Juanita era sus, fierbând cafeaua.

— *Buenos días,* Juanita.

Ea se întoarse, zâmbind.

— *Buenos días*, señor.

El se decise s-o ia de-a dreptul.

— Ai trezit-o pe señorita când ai scos apă?

— *No,* señor, încă mai doarme, ca un pui.

George o privi atent pe Juanita. Vocea ei era sentimentală şi ochii îi străluceau. George nu se aşteptase la aşa ceva. Nici nu avusese timp să-i spună povestea cu verişoara, iar Juanita deja se uita la el cu nişte ochi umezi, ca de căprioară… oare de ce?

— Te-ai dus sus… şi ai văzut-o?

— *Si,* señor, m-am dus să văd dacă s-a trezit. Dar, señor, vocea ei căpătă un ton de uşor reproş, de ce nu mi-aţi spus niciodată că aveţi o fiică?

George se întinse în spate, căutând braţul canapelei şi se aşeză.

— Nu ţi-am spus? întrebă el, prosteşte.

— Nu, nu mi-aţi spus nimic despre nicio fiică. Şi când Maria îmi zise azi-dimineaţă, pe când veneam prin Cala Fuerte, că fiica lui señor stă la Casa Barco, nu mi-a venit să crez. Dar e adevărat.

George înghiţi în sec şi-i spuse, cu un calm forţat:

— Ţi-a spus Maria. Şi cine i-a spus Mariei?

— Tomeu i-a spus.

— Tomeu?

— *Si,* señor. Un şofer de taxi a adus-o aici. El a stat multe ore în bar, la Rudolfo, şi i-a spus Rositei, care munceşte aici, că a dus-o pe fiica domnului Dyer la Casa Barco. Rosita i-a spus lui Tomeu când el s-a dus să cumpere nişte săpun, şi Tomeu i-a spus Mariei şi Maria i-a spus Juanitei.

— Şi tot restului satului, bănuiesc, bombăni George în engleză şi o înjură în gând pe Selina.

— Señor?

— Nimic, Juanita.

— Nu sunteţi mulţumit că a venit fiica dumneavoastră?

— Ba da, sigur.

— Nu ştiam că señor a fost însurat.

George se gândi o clipă, apoi spuse:

— Mama ei a murit.

Juanita era disperată.

— Señor, n-am ştiut. Şi cine a avut grijă de señorita?

— Bunica ei, spuse George, întrebându-se cât de mult timp avea până ce va fi nevoit să spună adevărul. Juanita, spune-mi… Rudolfo ştie că… señorita este fata mea?

— Nu l-am văzut pe Rudolfo, señor.

Ceainicul începu să fiarbă şi ea umplu vasul de lut în care George o învăţase să-i ţină cafeaua. Mirosul era delicios, dar acum nimic nu-l înveselea. Juanita puse capacul pe vas şi spuse:

— Señorita este foarte frumoasă.

— *Frumoasă*? El era uimit.

— Sigur că e frumoasă. Juanita duse tava pentru micul dejun pe terasă. Señor nu trebuie să se prefacă în faţa mea.

El mâncă. O portocală, o *ensamada* dulce, şi toată cafeaua din vas. Juanita intră încet în casă şi începu să mătură. După aceea apăru cu un coş de rufe, plin cu haine.

El îi spuse:

— Señorita s-a udat foarte rău noaptea trecută, în timpul furtunii şi i-am spus să lase hainele pe jos, în baie.

— *Si,* senor, le-am găsit.

— Curăţă-le cât de repede poţi, Juanita, nu are cu ce să se îmbrace.

— *Si,* señor.

Ea trecu de el şi coborî treptele spre mica ei spălătorie, unde frecă cearşafurile, ciorapii şi cămăşile cu imparţialitate, fierbând apa într-o cadă mare şi folosind un calup de săpun la fel de mare şi de solid ca o cărămidă.

*

Mai întâi trebuia să discute cu Rudolfo. George privi în sus, spre etaj, dar nu zări nicio mişcare şi nu auzi niciun zgomot. Îşi înjură în gând musafirul, dar îl lăsă să doarmă şi ieşi, şi, pentru că nu avea chef să deschidă uşile garajului şi să-şi pornească maşina, o porni pe jos înspre sat.

Urma să regrete acest lucru. Pentru că, înainte de a ajunge la hotelul din Cala Fuerte, cel puţin şapte oameni îl felicitară pentru fiica lui. După fiecare întâlnire mergea mai repede, ca disperat, dând impresia că, oricât de mult ar dori să stea să discute cu fiecare în parte

despre acest fericit eveniment, pur şi simplu nu avea timp. În cele din urmă ajunse la barul lui Rudolfo, cu respiraţia tăiată şi ud de transpiraţie, simţindu-se ca prins într-o capcană. Rămase lângă perdea şi spuse:

— Rudolfo. Pot să intru?

Rudolfo era în spatele barului, lustruind pahare. Când îl zări pe George, se opri. Începu să zâmbească.

— George, prietene. Lăsă jos paharul şi ieşi din spatele barului ca şi când ar fi vrut să-l îmbrăţişeze pe George.

George îl privi îngrijorat.

— Nu ai de gând să mă loveşti?

— Tu ar trebui să mă loveşti. Dar n-am ştiut. Abia azi-dimineaţă mi-a spus Rosita că señorita e fiica ta. De ce nu mi-ai spus în seara trecută? Că era copilul tău. Nici nu ştiam că ai un copil. Şi aşa frumos…

— Rudolfo, a fost o greşeală…

— A fost greşeala mea. Şi ce fel de prieten ai crezut că sunt, să mă cert pentru un ajutor dat unui vechi prieten şi copilului său?

— Dar…

Rudolfo ridică mâna.

— Niciun dar. Şase sule de pesetas, ei bine, dădu din umeri, nu cresc în copaci, dar nici nu voi da faliment din cauza lor.

— Rudolfo…

— Prietene, dacă mai spui ceva voi crede că nu vrei să mă ierţi. Hai să bem ceva împreună – un coniac…

Era imposibil. Refuza să audă adevărul, şi George nu avea de gând să i-l bage pe gât. Răspunse, slab:

— Aş prefera o cafea, şi Rudolfo se duse să comande, iar George se aşeză pe un scaun şi-şi aprinse o ţigară. După ce se întoarse Rudolfo îi spuse: îţi vei primi banii înapoi. Putem telegrafia la Londra…

— Trebuie să te duci în San Antonio ca să trimiţi o telegramă.

— Aşa e. Cam în cât timp crezi că vor veni banii?

Rudolfo dădu din umeri.

— În două sau trei zile. Poate într-o săptămână. Nu contează. Pot aştepta o săptămână pentru şase sute de pesetas.

— Eşti un om bun, Rudolfo.

— Dar mă pot supăra. Ştii că mă pot supăra.

— Totuşi eşti un om bun.

Rosita aduse cafeaua. George o urmări cum aranjează ceştile minuscule şi îşi spuse că minţea rău de tot. Apoi îşi dădu seama că acum nu mai era nevoie să-i ceară cel de-al doilea serviciu lui Rudolfo. Dacă Selina urma să fie fiica lui, nu avea rost să stea la hotel.

Pearl o trezi pe Selina. Fusese afară toată noaptea, era obosită de

atâta vânătoare şi dorea un loc moale unde să doarmă. Intră în Casa Barco pe terasă, urcă încet la etaj şi sări uşor în pat. Selina deschise ochii şi privi direct mutriţa albă şi mustăcioasă a lui Pearl. Ochii lui Pearl erau verzi ca jadul, cu pupilele îngustate ca nişte fante. Frământă o vreme cearşafurile, aranjându-şi locul, apoi îşi trânti trupul îmblănit lângă Selina şi adormi.

Selina se răsuci şi adormi şi ea.

— Hai, e timpul să te trezeşti. Este ora unsprezece. Hai. Selina deschise ochii şi-l văzu pe George Dyer stând pe marginea patului. E timpul să te trezeşti, repetă el.

— Hmm? Pisica era tot acolo, grea şi caldă. George părea enorm. Purta o cămaşă albastră, din bumbac, şi părea supărat. Selina se sperie. Oricum, niciodată nu era în apele ei când se trezea.

— E timpul să te scoli.

— Cât e ceasul?

— Ţi-am spus. Aproape unsprezece. Trebuie să discutăm.

— Oh. Ea se ridică şi căută pernele care dispăruseră. George se aplecă, le luă de jos şi i le puse în spate.

— Acum ascultă-mă, îi spuse. Am fost la Rudolfo…

— Mai e supărat?

— Nu. Nu mai e supărat. Ştii, Rudolfo, şi de altfel tot restul satului, crede că tu eşti fiica mea. Ştii de ce cred asta, nu? Pentru că beţivanul ăla de şofer, fir-ar el să fie, le-a spus.

— Of, spuse Selina.

— Da. Of. *Tu* i-ai spus şoferului că sunt tatăl tău?

— Da, admise ea.

— De ce, pentru Dumnezeu?

— Am fost obligată, ca să pot veni aici. I-am spus că tatăl meu va plăti cursa, doar asta l-a convins.

— Nu aveai dreptul să faci asta. Să implici o persoană nevinovată…

— Pe dumneavoastră?

— Da, pe mine. Sunt băgat până în gât în asta acum.

— Nu m-am gândit că le va spune celor din sat.

— Nici n-a făcut-o. I-a spus lui Rosita, fata care lucrează la barul lui Rudolfo. Şi Rosita i-a spus lui Tomeu. Şi Tomeu, mamei sale. Iar Maria este staţia de transmisie a bârfelor din partea aceasta a insulei.

— Înţeleg. Îmi pare rău. Dar nu le putem spune adevărul?

— Acum, nu.

— De ce nu?

— Pentru că oamenii de aici…, îşi alegea cu grijă cuvintele, au concepţii morale foarte rigide.

— Atunci de ce m-aţi lăsat să stau noaptea aici?

El era exasperat.

— Din cauza furtunii. Din cauza certei cu Rudolfo. Pentru că nu

exista altă posibilitate.

— Şi le-aţi spus că sunt fiica dumneavoastră?

— Nu le-am spus că nu eşti.

— Dar sunteţi prea tânăr. Doar am discutat noaptea trecută.

— Nu trebuie să mai ştie nimeni.

— Dar nu este adevărat.

— Nu era adevărat nici când i-ai spus şoferului.

— Da, dar eu nu ştiam că nu e adevărat!

— Iar eu, da. Asta era? Ei bine, îmi pare rău dacă-ţi ofensez principiile, dar oamenii aceştia sunt prietenii mei şi nu doresc să-i deziluzionez. Nu că ar avea prea multe iluzii în ceea ce mă priveşte, dar cel puţin ei nu mă consideră un mincinos.

Ea părea tulburată, aşa că el schimbă subiectul.

— Acum, în ceea ce priveşte datoria. Ai spus că poți telegrafia băncii tale…

— Da.

— Dar nu din Cala Fuerte. Trebuie să mergem în San Antonio pentru asta. Putem fie să telegrafiem direct la bancă, fie, m-am gândit în timp ce veneam spre casă, am putea lua legătura cu avocatul tău…

— A, nu, îl întrerupse Selina aşa de vehement încât George o privi, surprins.

— De ce nu?

— Să telegrafiem la bancă.

— Dar avocatul tău va putea obţine banii mult mai uşor.

— Nu vreau să-i telegrafiez lui Rodney.

— Nu-ţi place?

— Nu e vorba de asta. Doar că… ei bine, el a spus de la început că ideea de a veni să-mi caut tatăl era o aiureală.

— După cum s-a dovedit, nu s-a înşelat prea tare.

— Nu vreau să ştie ce fiasco a fost. Încercaţi să înţelegeţi.

— Sigur că înţeleg, dar dacă ar veni mai repede banii… Ea îl privea în continuare cu aceeaşi figură încăpăţânată şi George, sătul, renunţă s-o mai convingă. Bine. Sunt banii şi timpul tău. Şi reputaţia ta.

Selina nu-l luă în seamă.

— Vreţi să mergem azi în San Antonio?

— De îndată ce te scoli şi te îmbraci. Ţi-e foame?

— Nu în mod special.

— Ce-ai zice de o cafea?

— Dacă este gata făcută.

— Îţi fac eu.

El era aproape jos când ea îl strigă:

— Domnule Dyer…

El se întoarse.

— Nu am cu ce să mă îmbrac.

— O să vorbesc cu Juanita.

O găsi pe terasă, călcând, cu firul fierului de călcat trecând prin fereastra deschisă.

— Juanita.

— Señor.

— Hainele señoritei? Sunt gata?

— *Si,* señor. Ea zâmbi, încântată de propria eficienţă, şi îi înmână un teanc de haine frumos împăturite. El îi mulţumi şi intră în casă unde o întâlni pe Selina care tocmai cobora. Îmbrăcată în pijama, părea încă adormită.

— Poftim, îi spuse el, şi-i dădu hainele.

— Ce minunat!

— Unul dintre serviciile oferite de acest hotel.

— A fost aşa de rapidă… n-am crezut niciodată… Se opri. George se încruntă. Selina îşi luase rochia din teancul de haine. Sau ce mai rămăsese din ea. Juanita tratase lâna englezească la fel ca pe celelalte rufe. Cu apă fierbinte, săpun de rufe şi multă scrobeală. Selina o ţinea în mână. S-ar fi potrivit unui copil de şase ani şi singurul lucru care mai putea fi recunoscut era eticheta de mătase Fortnum and Mason de pe guler.

Urmă o tăcere îndelungată. Apoi George spuse:

— Ce rochie de păpuşă.

— A spălat-o! De ce a spălat-o? Nu era nevoie să fie spălată, era doar umedă…

— Este greşeala mea. I-am spus Juanitei s-o spele şi dacă-i spui ceva, ea ascultă. Începu să râdă.

— Nu cred că e de râs. Dumneavoastră puteţi râde, dar eu cu ce mă îmbrac?

— Şi ce mai putem face altceva decât să râdem?

— Mie îmi vine să plâng.

— Nu ajută.

— Nu pot sta toată ziua îmbrăcată în pijama.

— De ce nu? Îţi vine foarte bine.

— Nu pot merge în San Antonio îmbrăcată în pijama.

Încă amuzat, dar încercând să se abţină, George se scărpină în cap.

— Dar pardesiul?

— Aş muri de cald. De ce naiba se întâmplă lucrurile astea oribile?

El încercă s-o liniştească.

— Ascultă…

— Nu vreau să ascult!

Era un exemplu tipic al discuţiilor cu femeile lipsite de logică şi George îşi pierdu răbdarea.

— Bine, atunci nu asculta. Du-te în pat şi poţi plânge acolo toată ziua, dar înainte de asta vino şi ajută-mă să scriu telegrama pentru

banca ta. O voi duce eu în San Antonio, iar tu n-ai decât să stai îmbufnată aici.

— Ăsta-i lucrul cel mai oribil şi mai nedrept…

— Bine, Junior, este oribil. Poate spun lucruri oribile din cauză că sunt un om oribil. Este bine că ai aflat la timp. Acum stai jos şi hai să scriem telegrama, dacă îţi permite creierul de bibilică.

— Nu am creier de bibilică, se apără Selina. Şi chiar dacă aş avea, nu mă cunoaşteţi de suficient de mult timp ca să ştiţi. Spuneam doar că nu pot merge pe afară îmbrăcată aşa…

— Ştii, aici suntem în Cala Fuerte, San Antonio, nu în Queen's Gate SW7. Mie nu-mi pasă nici dacă ai umbla goală-puşcă, dar aş prefera să fac rost cât mai repede de bani şi să te returnez doicii în Kensington Gardens. Era aplecat peste birou, căutând o coală de hârtie şi un creion, dar acum se uită la ea şi îi spuse:

— Dacă ai fi mai în vârstă, şi dacă ai avea mai multă experienţă, cred că până acum mi-ai fi tras o palmă.

Selina îşi spuse că, dacă va plânge acum, nu şi-o va putea ierta niciodată. Îi spuse, cu o voce care tremura doar foarte puţin:

— Nici nu m-am gândit la asta.

— Foarte bine. Nici să nu te gândeşti. Se aşeză la birou şi trase coala de hârtie spre el. Şi acum, care este numele băncii…

8

După răcoarea din Cala Fuerte, San Antonio părea în acea după-amiază fierbinte prăfuit şi neobişnuit de aglomerat. Străzile erau pline de maşini şi căruţe. Camioane şi motociclete, cabriolete trase de măgari şi biciclete. Trotuarele înguste erau aşa de pline de pietoni încât unii dintre ei, riscându-şi nepăsători viaţa, o porneau pe stradă, şi George descoperi că nu poate să înainteze deloc fără să stea tot timpul cu mâna pe claxon.

Poşta şi propria lui bancă se aflau amândouă în piaţa principală a oraşului, cu faţa înspre aleile mărginite de copaci şi de fântâni. George parcă într-un loc umbrit, îşi aprinse o ţigară şi intră mai întâi în bancă să vadă dacă nu cumva, printr-o minune, îi veniseră banii din Barcelona. Dacă i-ar fi venit, voia să-i ia în numerar, să rupă telegrama Selinei şi să se ducă chiar atunci la aeroport să-i cumpere biletul de întoarcere pentru Londra.

Dar banii încă nu veniseră. Casierul îi propuse amabil să aştepte câteva ore, iar el să încerce să ia legătura cu Barcelona să afle ce s-a întâmplat. George îl întrebă de ce trebuia să aştepte câteva ore, la care i se răspunse că telefonul era defect şi nu fusese încă reparat.

După şase ani pe insulă încă mai oscila între exasperare şi amuzament faţă de atitudinea locală faţă de timp, aşa că-i spuse casierului că nu contează, se va descurca fără bani, şi ieşi din bancă, traversă scuarul şi urcă măreaţa scară din marmură a poştei.

Copie mesajul pe un formular şi apoi se aşeză la o coadă ce se mişca încet. Când ajunse în sfârşit în faţa ghişeului, răbdarea lui era deja la limită. Omul de la ghişeu avea un cap chel, un furuncul pe nas şi nu vorbea englezeşte. Dură mult până ce studie mesajul, numără cuvintele şi consultă manualul. Până la urmă ştampilă formularul şi îi spuse lui George că-l costă nouăzeci şi cinci de pesetas.

George îi plăti.

— Când va ajunge la Londra?

Bărbatul se uită la ceas.

— Azi noapte… poate.

— Îl trimiteţi chiar acum?

Bărbatul nu catadicsi să-i răspundă. Se uită peste umărul lui George.

— Următorul, vă rog.

Nu mai avea ce face. Ieşi iar afară, îşi mai aprinse o ţigară şi se gândi la următoarea mişcare. Până la urmă se decise că ar merita să

meargă la Clubul de iahting să-şi ia scrisorile, dar nu merita să se urce în maşină. O porni pe jos.

Lumea multă îi dădea o senzaţie de claustrofobie. Rămase pe mijlocul străzilor, deplasându-se din când în când într-o parte să lase vreo maşină să treacă. Deasupra capului, balcoanele erau pline de lume. Bunici grase, îmbrăcate în negru, stăteau şi brodau, bucurându-se de soarele primăvăratic. Cârduri de copii, cu ochii ca măslinele, se întrezăreau prin grilaje, şi uriaşe frânghii de rufe traversau în zigzag dintr-o parte a străzii în cealaltă şi, peste toate, se făcea simţit mirosul oraşului. De canalizare şi peşte, şi lemn de cedru şi ţigări Ideales, amestecat cu mirosurile neidentificabile ale portului şi cu mirosul mării.

Ajunse la o mică intersecţie şi se opri la marginea trotuarului, aşteptând să se elibereze şi să poată traversa. Un infirm, într-o gheretă minusculă, vindea bilete de loterie, şi în colţul străzii era un magazin cu vitrinele pline cu bluze brodate şi rochii din bumbac şi pălării de plajă şi sandale şi costume de baie.

George se gândi la Selina, îşi spuse că de-abia aştepta s-o urce în avionul de Londra şi să scape de ea, dar că ea n-ar putea călători dacă n-avea cu ce se îmbrăca. Poate ar trebui să-i cumpere o rochie. Dar, chiar pe când intra, îi veni o altă idee, mult mai amuzantă.

— *Buenos días,* señor, spuse roşcata, ridicându-se de la tejghea.

— *Buenos días,* îi răspunse George şi, foarte calm, îi spuse ce dorea.

Cinci minute mai târziu era înapoi pe stradă, cu un pachet învelit cu grijă în hârtie vărgată roz şi alb. Încă mai surâdea când o maşină claxonă lângă el. Înjură şi se îndepărtă pe când botul lung al unui Citroen se opri lângă el.

— Ia uite, se auzi o voce inconfundabilă. Uite cine a ieşit în oraş.

Era Frances. Stătea în maşina ei decapotabilă, părând şi surprinsă, şi încântată. Purta ochelari de soare şi o pălărie de pai bărbătească şi o bluză roz pal. Se aplecă şi deschise portiera.

— Urcă şi te duc unde doreşti.

El se urcă lângă ea şi tapiţeria din piele era aşa de încinsă încât simţi că s-a aşezat pe un grătar, dar chiar înainte ca el să închidă portiera, Frances o porni încet, croindu-şi drum prin mulţime.

Îi spuse:

— Nu mă aşteptam să te întorci aşa curând.

— Nici eu.

— De când eşti aici?

— Cam de o jumătate de oră. Am trimis o telegramă.

Frances nu comentă. În faţă se strânsese un alt grup de pietoni. Femei grase în rochii de bumbac şi jachete albe, cu pălării noi de pai şi feţe arse de soare. Frances claxonă, iar ele se uitară uimite, ridicându-şi privirile de pe ilustratele pe care tocmai le cumpăraseră şi

se dădură cu greu înapoi, pe trotuarul supraaglomerat.

— De unde naiba au apărut şi astea? întrebă George.

— A venit un vapor cu turişti. Primul din sezonul ăsta.

— Oh, Doamne, au început deja?

Frances dădu din umeri.

— Ia şi tu partea bună. Cel puţin aduc bani în oraş. Se uită la micul pachet pe care-l ţinea el. Ce ai cumpărat de la Teresa?

— De unde ştii că am cumpărat de la Teresa?

— Am recunoscut hârtia de împachetat. Sunt intrigată.

George se gândi o clipă. Apoi îi spuse:

— Sunt batiste.

— Nu ştiam că foloseşti aşa ceva. Trebuiau să intre pe strada principală a oraşului, o arteră unde traficul era controlat de un Guardia Civil, arţăgos. După ce băgă maşina în viteza a doua, Frances spuse:

— Unde vrei să mergi?

— La Clubul de Iahting, s-ar putea să am ceva corespondenţă.

— N-ai luat-o ieri?

— Ba da, dar s-ar putea să mai fie.

Ea îl privi pieziş.

— Ai ajuns cu bine acasă?

— Sigur.

— Iahtul a păţit ceva?

— Nu, e bine. A ajuns şi la voi a doua furtună de ieri?

— Nu.

— Aţi avut noroc. A fost rea.

Aşteptară până ce semaforul se făcu verde, apoi Frances coti pe o stradă îngustă şi care dădea în drumul larg de lângă port. Era partea pe care o prefera George din tot oraşul, plină cu baruri vesele şi ateliere de reparat pentru nave care miroseau a smoală, şi a grăunţe, şi a parafină. Portul era plin de vase. Schoonere din insule, şi iahturi, şi vaporul din Barcelona, din care ieşeau aburi, şi un vapor mare din Bremen, ancorat la dana din nord.

Văzu un iaht nou. Spuse:

— E sub pavilion olandez.

— Un tânăr numit Van Trikker, care face înconjurul lumii. Frances cunoştea întotdeauna astfel de lucruri.

— Prin Mediterana?

— De ce nu? Pentru asta este Canalul de Suez.

El rânji. Frances se aplecă şi luă un pachet de ţigări din torpedo, i-l dădu, el luă o ţigară pentru el şi una pentru ea şi le aprinse. Când ajunseră la Clubul de iahting, el intră să-şi caute corespondenţa, iar Frances rămase să-l aştepte şi, când el se întoarse cu două scrisori în buzunarul pantalonilor, ea îl întrebă.

— Şi acum, încotro?

— Mă duc să beau ceva.

— Vin şi eu.

— N-ar trebui să vinzi Svensenuri originale turiştilor ăstora încântători?

— Am o studentă care mă ajută. Are ea grijă de nemţii ăştia. Porni maşina. Pu prefer să am grijă de tine.

Se duseră la Pedro's, alături de strada principală. Pedro scosese câteva mese şi scaune afară, ei se aşezară la umbra unui copac, şi George comandă o bere pentru el şi un coniac pentru Frances.

Ea îi spuse:

— Dragă, ai devenit brusc abstinent.

— Mi-era cu adevărat sete.

— Sper că nu te-a durut.

Ea se întinse, îi scoase scrisorile din buzunarul pantalonilor şi-i spuse:

— Deschide-le.

— De ce?

— Pentru că sunt curioasă. Îmi place să ştiu ce e în scrisori, mai ales în cele străine. Nu-mi place să mă gândesc că îmbătrânesc liniştite, ca nişte doamne de neam bun. Poftim… Luă un cuţit de pe masă şi desfăcu colţurile scrisorilor. Acum trebuie doar să le iei şi să le citeşti.

George se conformă ca să-i facă pe plac. Prima conţinea o notă de la o revistă de iahting care-i spunea că-i vor plăti opt lire şi zece şilingi pentru un articol pe care-l primiseră de la el.

Îi dădu scrisoarea lui Frances, ea o citi şi-i spuse:

— Ai văzut? Veşti bune, precum îţi spuneam.

— Mai bine decât nimic. Luă a doua scrisoare.

— Despre ce era articolul?

— Servomotoare.

Ea îl bătu pe umeri.

— Eh, ce băiat deştept eşti… Asta de la cine mai e?

Era de la editorul lui, dar el citea, aşa că nu auzi întrebarea.

George Dyer,
Esq.,
Club Nautica,
San Antonio,
Baleare
Spania.

Stimate domnule Dyer,

V-am scris cel puţin cinci scrisori în ultimele patru luni sperând că ne veţi trimite măcar un rezumat al cărţii următoare. Nu mi-aţi răspuns la

niciuna dintre ele. Toate scrisorile au fost trimise la Club Nautica, în San Antonio şi mă întreb dacă acesta nu este mai degrabă un fel de Post Restant.

După cum ne-am înţeles când am publicat Fiesta la Cala Fuerte*, este important să scrieţi şi o urmare ca să păstraţi interesul publicului pentru dumneavoastră ca scriitor.* Cala Fuerte *s-a vândut foarte bine şi este deja la a treia reeditare şi negociem o ediţie paperback, dar trebuie să obţinem şi o a doua carte de la dumneavoastră pentru ca vânzările să nu scadă.*

Din nefericire nu ne putem întâlni faţă în faţă pentru a discuta această problemă, dar cred că v-am explicat destul de clar când am publicat Fiesta la Cala Fuerte *că o vom face doar în cazul în care aceasta este prima carte dintr-o serie, şi eu crezusem că aţi înţeles.*

În orice caz, v-aş fi extrem de recunoscător dacă mi-aţi răspunde la această scrisoare.

Al dumneavoastră
sincer,
Arthur Rutland

O citi de două ori, apoi o lăsă să cadă pe masă. Chelnerul le adusese băuturile, iar berea lui era aşa de rece încât îngheţase paharul înalt şi, când îl atinse, chiar îl duru, de parcă ar fi atins gheaţă.

Frances spuse:

— De la cine este?

— Citește-o.

— Nu vreau s-o citesc dacă tu preferi să n-o citesc.

— Ei, citeşte-o.

Ea o citi, iar el îşi bău berea.

Frances sfârşi şi îi spuse:

— Ei, cred că e o scrisoare dată naibii. Cine crede ăsta că este?

— Editorul meu.

— Pentru numele domnului, doar n-ai contract!

— Editorilor nu le plac oamenii care scriu doar o carte, Frances. Ei vor sau nimic sau un torent.

— Ţi-a mai scris?

— Da, sigur că da. De patru sau cinci luni mă bate la cap. De aceea am renunţat să-mi mai citesc corespondenţa.

— Dar ai *încercat* să mai scrii o carte?

— Încercat? M-am spetit încercând. Despre ce naiba să scriu? Am scris-o pe prima când am venit aici pentru că am crezut că mi se termină banii şi a fost şi o iarnă rece şi lungă. Nu mi-am închipuit niciodată că va fi publicată.

— Dar ai fost aici, George… ai făcut atâtea. Croaziera aceea în Marea Egee…

— Crezi că n-am încercat să scriu despre ea? Mi-am pierdut trei

săptămâni zdrăngănind cuvinte la maşina de scris, şi era la fel de plictisitor de citit pe cât a fost de scris. Şi oricum, s-a mai făcut asta.

Frances trase ultimul fum din ţigară şi apoi o stinse, cu grijă, în scrumieră. Mâinile ei bronzate erau mari, ca ale unui bărbat, cu unghiile foarte late şi date cu o ojă de un roşu strălucitor. Purta o brăţară grea, din aur şi, când îşi mişcă mâna, aceasta se lovi de masă. Îi spuse:

— Şi este chiar aşa un dezastru? La urma urmei, ai scris o carte de succes, şi dacă nu mai poţi scrie alta, nu poţi şi gata.

Din dană tocmai ieşea o barcă. Se auzi un zgomot când înălţă vela. Vela rămase pleoştită, apoi băiatul porni barca şi vela se scutură uşor şi se alungi într-o curbă lină, apoi, trasă de vânt, se întinse şi mai mult.

El îi spuse:

— Nu-mi place să încalc o promisiune.

— Ei, vorbeşti de parcă ar fi ceva personal.

— Şi nu este?

— Nu, este o afacere.

— Şi tu ai încălca o promisiune făcută într-o afacere?

— Sigur că nu. Dar să scrii nu e ca şi cum ai vinde ciorapi sau ai face balanţa comercială. Este o activitate creativă şi nu i se pot aplica aceleaşi reguli. Dacă ai un blocaj literar, atunci nu poţi face nimic.

— Blocaj, spuse George, amar. Aşa se numeşte?

Ea îşi lăsă mâna pe mâna lui.

— De ce nu o laşi baltă? Scrie-i domnului… se uită la semnătura de pe scrisoare, Rutland, şi spune-i. Bine, dacă aşa credeţi, la naiba cu celelalte cărţi.

— Tu chiar crezi că aş putea face asta, nu-i aşa? Şi apoi?

Ea dădu din umeri.

— Păi, vocea îi deveni nesigură. Mai există şi alte distracţii.

— Cum ar fi.

— Peste două săptămâni este Paștele. Luă cuţitul şi începu să zgârie masa. Am fost invitată în Malaga pentru *corrida* din duminica Paştelui. Am prieteni acolo, americani. Sunt mari *aficionados.* În Malaga sunt cei mai buni tauri şi cei mai buni *toreros* din Spania. Şi sunt petreceri toată ziua şi toată noaptea.

— Sună ca visul unei agenţii de turism.

— Dragă, nu fi supărat pe mine. Nu eu am scris scrisoarea aceea, eu doar am citit-o.

— Ştiu, îmi pare rău.

— Şi vii cu mine? La Malaga.

Chelnerul se învârtea pe lângă mese. George îl chemă şi plăti băuturile, băiatul luă paharele şi George îi dădu un bacşiş şi, după ce plecă, îşi luă şapca, pachetul şi cele două scrisori.

Frances îi spuse:

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

El se ridică, cu mâna pe speteaza scaunului.

— Cred că ai uitat că eu nu am fost niciodată un *aficionado.* Vederea sângelui mă face să leşin.

Ea spuse, ca un copil:

— Dar eu vreau să vii…

— Aş strica totul.

Ea se uită în altă parte, încercând să nu lase să i se vadă pe faţă dezamăgirea.

— Şi acum ce faci?

— Mă întorc în Cala Fuerte.

— Nu poţi rămâne?

— Nu, trebuie să mă întorc.

— Să nu-mi spui că iar trebuie să hrăneşti pisica.

— Am mai multe guri de hrănit, nu doar pisica. El o atinse pe umăr. Mulţumesc pentru că m-ai adus până aici.

Pe când George se înapoia în Cala Fuerte, se lăsă întunericul. De îndată ce soarele dispăru de pe cer, se făcu răcoare şi, la căderea întunericului, el se opri lângă o fermă singuratică şi se întinse să-şi ia puloverul de schimb. Când scoase capul din gulerul puloverului, o zări pe nevasta fermierului care ieşise din casă să scoată apă din fântână. Prin uşa deschisă se zărea o lumină gălbuie, iar ea se vedea pe fundalul ei, şi el îi spuse:

— *Buenas tardes,* iar ea veni să stea puţin de vorbă cu el, proptindu-şi vasul cu apă de şold, întrebându-l unde a fost şi încotro mergea.

Îi era sete, aşa că bău apă din vasul ei şi apoi îşi continuă drumul, cu farurile luminând seara de safir. Primele stele începuseră să apară pe cer şi San Esteban se zărea ca o farfurioară de lumină în umbra munţilor şi, pe când el cobora ultima porţiune de drum spre Cala Fuerte, vântul începu să bată dinspre mare aducând cu el mirosul proaspăt de răşină al pinilor.

Ca întotdeauna, sentimentul că se întorcea acasă îl înveseli. Acum, înviorat, îşi dădu seama cât de deprimat şi obosit fusese întreaga zi. Nimic nu mersese bine. Scrisoarea de la domnul Rutland atârna ca o piatră de moară pe conştiinţa lui şi încă nu scăpase de domnişoara Queen's Gate. Se întrebă cum îşi petrecuse ea toată ziua, şi-şi spuse că nu-i prea păsa, dar nu se putea împiedica să spere, pe când parcurgea ultima serpentină a drumului spre Casa Barco, că ea nu mai era bosumflată.

Duse maşina în garaj, opri motorul şi se uită la ceas. Era trecut de opt. Coborî din maşină şi traversă pajiştea, şi deschise uşa de la Casa Barco, şi intră. Nu părea să fie nimeni prin preajmă, deşi casa părea să

fie mai îngrijită ca de obicei. Focul ardea, lumina era aprinsă şi măsuţa de cafea era aranjată, lângă cămin, cu o faţă de masă alb cu albastru pe care el nu ştia că o posedă, şi cu furculiţe, cuţite şi pahare. Mai era şi o vază cu flori de câmp, şi aerul era umplut de mirosul delicios al mâncării. Îşi lăsă şapca şi ieşi tiptil pe terasă, dar pe terasă era întuneric şi nu se vedea nicio urmă a musafirului. Se aplecă peste zid, dar aleile erau goale, şi se auzeau doar murmurul apei şi zgomotele făcute de bărcuţa ancorată. Apoi, de la una dintre cafenelele din port se auziră sunetele calde ale unei chitare şi o femeie începu să cânte o melodie ciudată, în stil maur, care făcea parte din tradiţiile insulei.

Se încruntă, nedumerit, şi se întoarse în casă. Etajul era întunecat, dar în chicinetă era lumină şi el se duse şi se aplecă peste masă, fiind surprins s-o găsească pe Selina trebăluind în faţa cuptorului deschis, moşmondind foarte concentrată într-o oală.

El se adresă creştetului ei:

— Bună seara.

Selina se uită în sus. Nu o speriase, iar el îşi dădu seama, cu surprindere, că ea ştiuse tot timpul că el era acolo şi i se păru ciudat. Părea să-i ofere ei un fel de avantaj.

Ea îi răspunse:

— Bună.

— Ce făceai?

— Pregăteam cina.

— Miroase bine.

— Sper că da. Mi-e teamă că nu mă prea pricep la gătit.

— Ce e acolo?

— Friptură, şi ceapă, şi piper, şi altele.

— Nu ştiam că am mâncare în casă.

— Nu era. Am fost la Maria şi am cumpărat.

— Zău? Era impresionat. Dar Maria nu vorbeşte englezeşte.

— Ştiu. Dar am găsit un dicţionar în sertarul biroului.

— Şi ce ai folosit în loc de bani?

— Mi-e teamă că am pus totul în contul dumneavoastră. Şi mi-am cumpărat şi o pereche de espadrile. Costau opt pesetas. Sper că nu vă supăraţi.

— Deloc.

Ea privi cratiţa cu un ochi critic.

— Credeţi că arată bine?

— Arată splendid.

— Cred că am prăjit cam tare carnea, dar nu am găsit nimic gras, doar ulei de măsline, şi am bănuit că nu se potriveşte.

Luă un şervet, trânti capacul la loc pe cratiţă şi o puse iar în cuptor. Închise uşa şi se ridică. Se uitară unul la celălalt, iar ea îi zise:

— Aţi avut o zi bună?

În această atmosferă domestică, George uită totul.

— Cum… oh, da. Da, bună.

— Aţi trimis telegrama?

— Da. Da, am trimis telegrama. Avea nişte pistrui pe nas şi, în lumina serii, părul ei sclipea în neaşteptate nuanţe blonde.

— Cât au spus că va dura?

— Aşa cum ne-am gândit şi noi. Trei sau patru zile. Se aplecă şi o întrebă: Şi tu, cum ţi-ai petrecut ziua?

— Oh… Părea nervoasă şi-şi tot ştergea mâinile pe marginea bufetului cu prosopul pe care încă-l mai ţinea în mână, ca o ospătăriţă. Ei, m-am împrietenit cu Juanita şi m-am spălat pe cap şi am stat pe terasă la soare…

— Ai pistrui.

— Da, ştiu. E groaznic. Apoi am fost în sat şi am făcut cumpărăturile şi asta mi-a luat o grămadă de timp pentru că toţi voiau să vorbească cu mine şi, bineînţeles, eu nu înţelegeam o vorbă. Pe urmă m-am întors şi am curăţat zarzavaturile…

— Şi ai aprins focul…, o întrerupse George. Şi ai adus nişte flori…

— Aţi observat! Se vor ofili până mâine, sunt flori sălbatice; le-am cules când mă întorceam din sat. El nu mai comentă şi ea continuă, repede, parcă speriată să nu se întrerupă conversaţia. Aţi mâncat ceva azi?

— Nu, am sărit peste prânz. Am băut nişte bere pe la patru.

— Vă e foame?

— Sunt lihnit.

— Trebuie să mai fac salata. Va fi gata peste zece minute.

— Îmi dai de înţeles că ar trebui să-mi pun haina şi cravata?

— Nu. Nici gând.

El zâmbi, se întinse şi se scărpină.

— Hai să facem un târg, spuse. Mă duc să-mi curăţ praful din urechi, şi tu îmi torni ceva de băut.

Ea îl privi cu îndoială.

— Ce anume?

— Whisky şi sifon. Cu gheaţă.

— Nu ştiu cât whisky să torn.

— Două degete. Îi arătă cum să măsoare. Ei, poate trei sau patru degete. Ai prins ideea?

— Pot încerca.

— Bravo. Aşa să faci.

El îşi luă o cămaşă curată, făcu un duş cu apă rece şi tocmai se îmbrăca când, privindu-se în oglindă, îşi dădu seama că are nevoie şi de un bărbierit.

George se strâmbă la reflexia din oglindă şi-i comunică, fără să-şi

aleagă cuvintele, că are nevoie mult mai mult de o băutură.

Reflexia îşi luă o voce mieroasă. *Dacă ea poate să pună masa şi s-a deranjat să culeagă flori, tu ai putea cel puţin să te razi.*

Nu i-am cerut să culeagă florile alea afurisite.

Nu i-ai cerut nici să gătească, totuşi ai de gând să mănânci.

Oh, mai taci din gură! spuse George şi se întinse după brici.

Se rase cu grijă, terminând cu un aftershave care fusese aşa puţin folosit încât începuse să înţepenească pe fundul sticluţei.

Oh, foarte frumos, comentă reflexia, dându-se înapoi să-l admire.

Mulţumită? întrebă George, iar reflexia îi răspunse cu un rânjet ironic.

Băutura îl aştepta pe măsuţa de lângă foc, dar Selina se întorsese în bucătărie şi amesteca o salată într-un vas mare din lemn. El îşi luă radioul şi se aşeză cu spatele la foc şi încercă să găsească nişte muzică pe care ar fi putut s-o asculte, şi Selina îi spuse:

— E un fel de petrecere în port. Se aud cântece.

— Ştiu; e atrăgătoare muzica, nu?

— Nu sună ca o melodie adevărată.

— Nu. Este stil maur.

Radioul, după ce gemu şi pârâi, trecu la o muzică liniştită de chitară. George îl lăsă jos, îşi luă paharul, iar Selina îi spuse:

— Sper că am potrivit bine băutura.

El o încercă. Era prea tare. Îi spuse:

— E perfectă.

— Sper că şi cina e perfectă. Aş fi cumpărat şi nişte pâine proaspătă de la Maria, dar păreau să fie munţi de pâine aici, aşa că n-am luat.

— Juanita este dependentă de pâine. Mănâncă în fiecare zi pâine cu brânză de capră şi bea un pahar de *vino tinto.* Cum de nu adoarme, nu pricep.

Selina luă vasul cu salata şi-l puse pe masă. Purta o cămaşă dungată cu albastru şi verde care nu-i plăcuse niciodată lui George şi nişte pantaloni bleumarin, mulaţi, legaţi în talie cu o curea de piele. El uitase complet motivul certei lor de dimineaţă; toată povestea aceea ridicolă i se ştersese complet din minte, dar acum subconştientul interveni, iar el recunoscu acea curea ca fiind a lui şi, pe când ea se îndepărtă de el, el se întinse şi o prinse.

O întrebă:

— De unde ai pantalonii ăştia?

Selina, ţinută ca un căţeluş de coadă, îi spuse:

— Sunt ai dumneavoastră.

Vocea ei nu părea prea convingătoare.

— Ai *mei*? Dar erau. Erau pantalonii lui cei mai buni. Îşi lăsă paharul jos şi o întoarse pe Selina cu faţa spre el. Dar ţi se potrivesc.

Ea îl privi atentă.

— Ce ai făcut cu pantalonii mei cei mai buni?

— Păi… Ochii i se măriră. Ştiţi, după ce aţi plecat dimineaţă, ei bine, nu prea aveam ce face şi mă învârteam pe aici, şi am observat că pantalonii pe care i-aţi purtat ieri erau cam prăfuiţi. Adică erau nişte urme ca de pietriş. Aşa că i-am arătat Juanitei, şi Juanita vi i-a spălat. Şi au intrat la apă.

După această invenţie neobrăzată, ea avu bunul simţ să pară puţin stânjenită. George spuse:

— Asta e o minciună neobrăzată şi o ştii. Pantalonii ăştia tocmai veniseră de la curăţătorie şi, chiar de când am venit acasă tu pari cu musca pe căciulă. Iar eu, prostul de mine, mi-am închipuit că era din cauză că ai fost isteaţă şi i-ai gătit bătrânului George o cină bună. Dar nu era aşa, nu?

Selina răspunse, jalnică:

— Dar nu aveam *nimic* de îmbrăcat.

— Aşa că te-ai răzbunat pe cei mai buni pantaloni ai mei.

— N-a fost o răzbunare.

— Doar pentru că nu poţi suporta să se râdă de tine.

— Ei, se pare că nici dumneavoastră nu suportaţi prea bine.

— Asta-i altceva.

— Cum, altceva?

O privi supărat, dar deja mânia începuse să dispară şi sesiză comicul situaţiei. De asemenea, zări o lucire maliţioasă în ochii Selinei care sugera o latură nebănuită a caracterului ei. Îi spuse:

— N-aş fi crezut că vei avea curajul.

— De aceea sunteţi supărat?

— Nu, sigur că nu. Mă bucur că ai curaj. Şi oricum, adăugă el, amintindu-şi că-şi putea lua revanşa, am ceva să-ţi dau.

— Da?

— Da. Aruncase pachetul împreună cu şapca şi se duse să-l recupereze. Ţi-am cumpărat ceva din San Antonio. Sper să-ţi placă.

Ea privi cu îndoială micul pachet.

— Doar nu e ceva de îmbrăcat…

— Deschide-l şi vei vedea, spuse George, luându-şi iar paharul.

Ea începu să desfacă meticulos nodurile. Hârtia căzu într-o parte şi rămase în mână cu minusculul bikini roz pe care i-l cumpărase el.

El îi spuse, foarte serios:

— Păreai foarte supărată azi-dimineaţă din cauză că n-aveai cu ce să te îmbraci. Sper că-ţi place culoarea.

Selina nu mai ştia ce să spună. Costumul de baie i se părea sugestiv şi şocant. Faptul că-i fusese dăruit de George Dyer făcea ca situaţia să fie şi mai stânjenitoare. Doar nu-şi imagina că avea de gând să-l poarte? Roşind, fără să-l privească, îngăimă:

— Mulţumesc.

El începu să râdă. Ea se uită în sus, încruntându-se, iar el spuse, destul de blând:

— Nu te-a mai necăjit nimeni până acum?

Selina se simţi ca o proastă. Dădu din cap.

— Nici chiar dădaca? El vorbea piţigăiat şi dintr-o dată, situaţia nu mai era stânjenitoare, ci nostimă.

— Ei, lăsaţi-o pe dădacă, spuse Selina, dar râsul lui era molipsitor şi el îi spuse: Nu încerca să te abţii să zâmbeşti. Ar trebui să zâmbeşti tot timpul. Eşti chiar foarte drăguţă când zâmbeşti.

9

La şapte şi jumătate, în dimineaţa următoare, George Dyer deschise uşa pentru Juanita, şi o descoperi stând, ca de obicei, pe zid cu mâinile în poale şi cu un coş la picioare. Coşul era acoperit cu un ştergar alb, curat, şi Juanita zâmbea mândră pe când îl luă şi-l duse în casă.

George îi spuse:

— Şi ce avem aici, Juanita?

— Un cadou pentru señorita. Câteva portocale din copacul lui Pepe, soţul Mariei.

— Maria le-a trimis?

— *Si,* señor.

— Amabil din partea ei.

— Señorita doarme încă?

— Aşa cred. Nu m-am uitat.

În timp ce Juanita scotea apă ca să-i facă o cafea, el deschise obloanele şi lăsă soarele să intre în casă. Se duse pe terasă, şi simţi podeaua de piatră rece sub picioare. *Eclipse* stătea liniştită, albă pe fundalul pinilor de pe celălalt mal. Se gândi că poate azi va duce noua elice. Altfel nu avea ce face. Ziua se întindea înaintea lui, goală, la bunul lui plac. Privi în sus şi se gândi că cerul arăta bine. Mai erau câţiva nori, dincolo de San Esteban, dar ploaia se aduna întotdeauna lângă piscurile munţilor, iar marea era limpede şi fără nori.

Zdrăngănitul găleţii care cobora în fântână o trezise pe Selina, şi ea veni lângă George, purtând cămaşa pe care o împrumutase în noaptea trecută şi în rest, mai nimic. Picioarele ei lungi şi subţiri nu mai erau palide, ci se bronzaseră uşor, iar ea îşi strânsese părul într-o coamă din care scăpau câteva şuviţe lungi. Selina se aplecă peste zidul terasei, lângă el, şi el zări lanţul subţire de aur pe care ea îl purta la gât şi care, fără îndoială, avea un pandantiv micuţ sau o cruce de la Confirmare. Lui îi displăcuse întotdeauna cuvântul inocenţă, asociindu-l cu bebeluşi graşi şi rozalii şi ilustrate lucioase cu pisicuţe; dar acum, îi răsări imediat în minte, pur şi inconfundabil ca sunetul unui clopot.

Ea se uita la Pearl care se spăla, aşezată la soare, pe aleea de sub ei. Din când în când, un peşte sărea din apă şi Pearl se oprea din spălat şi încremenea, cu piciorul din spate drept ca un felinar, ca apoi să se întoarcă la spălat.

Selina spuse:

— În ziua în care Tomeu ne-a adus în Casa Barco, erau doi pescari jos acolo, curăţau peşte, iar Tomeu a discutat cu ei.

— Era Rafael, vărul lui Tomeu. Îşi ţine barca lângă a mea.

— Toţi sătenii sunt rude?

— Mai mult sau mai puţin. Juanita ţi-a adus un cadou.

Ea se întoarse să-l privească, cu şuviţele de păr atârnându-i ca nişte franjuri.

— Da? Ce mi-a adus?

— Du-te să vezi.

— I-am spus deja bună dimineaţa, dar nu mi-a zis nimic despre vreun cadou.

— Pentru că nu ştie englezeşte. Du-te, de-abia aşteaptă să ţi-l dea.

Selina dispăru în casă. Se auzi o conversaţie ciudată după care reapăru ţinând coşul cu ştergar.

— Portocale.

— *Las naranjas,* spuse George.

— Aşa se numesc? Cred că mi-a spus că sunt de la Maria.

— Soţul Mariei le-a cultivat.

— Ce frumos din partea lor.

— Trebuie să te duci să le mulţumeşti.

— Nu pot face nimic dacă nu învăţ spanioleşte. Tu în cât timp ai învăţat?

El dădu din umeri.

— În patru luni. Locuind aici. Nu ştiam o vorbă înainte.

— Dar ştiai franţuzeşte.

— Da, da. Şi puţină italiană. Italiana este foarte utilă.

— Ar trebui să încerc să învăţ măcar câteva cuvinte.

— Am o carte pe care ţi-o pot împrumuta şi pot să-ţi spun şi câteva verbe.

— Ştiu că *Buenos días* înseamnă bună dimineaţa…

— Şi *Buenas tardes* este bună ziua, şi *Buenas noches* este noapte bună.

— Şi *Sí.* Ştiu şi asta. *Sí* înseamnă da.

— Şi *No* înseamnă nu, care este un cuvânt mult mai important pentru o tânără domnişoară.

— Chiar şi eu, cu creieraşul meu, pot ţine minte cuvântul ăsta.

— Eu n-aş fi chiar atât de sigur.

Juanita ieşi cu tava şi începu să aranjeze ceştile, şi farfuriile, şi ibricul de cafea. George vorbi cu ea, explicându-i că señorita era foarte încântată de cadoul Mariei şi se va duce în sat puţin mai târziu ca să-i mulţumească personal Mariei. Juanita zâmbi, îşi înclină capul, şi plecă să ducă lava înapoi în bucătărie. Selina luă o *ensamada* şi-l întrebă:

— Ce sunt astea?

El îi spuse.

— Brutarul din San Esteban le face în fiecare dimineaţă, şi Juanita le cumpără pentru mine şi mi le aduce proaspete pentru micul dejun.

— *Ensamadas.* Muşcă dintr-una şi aluatul dulce îi umplu gura. Juanita mai lucrează şi pentru altcineva?

— Lucrează pentru soţul şi pentru copiii ei. Pe câmp şi în casă. Nu a făcut vreodată altceva decât să muncească, toată viaţa ei. A muncit, şi s-a măritat, şi s-a dus la biserică, şi a avut copii.

— Dar pare mulţumită, nu? Zâmbeşte întotdeauna.

— Are picioarele cele mai scurte din lume. Ai observat?

— Ce legătură are asta?

— Păi este una dintre puţinele femei din lume care poate să spele pe jos fără să îngenuncheze.

După ce terminară micul dejun şi înainte de a fi prea cald, se duseră în sat să-şi facă cumpărăturile. Selina era îmbrăcată cu pantalonii bleumarin intraţi la apă ai lui George şi cu espadrilele pe care le cumpărase de la Maria cu o zi înainte şi, pe când mergeau, el o învăţă să spună:

— *Muchas gracias para las naranjas.*

Intrară în magazinul Mariei prin camera din faţă unde erau adunate pălăriile de pai, şi uleiul de floarea-soarelui, şi aparatele de fotografiat, şi prosoapele de baie, şi ajunseră în camera mare şi întunecată din spate. Aici, la rece, erau butoaie de vin, şi lădiţe cu fructe, şi legume care miroseau dulce, şi pâini lungi cât braţul. Maria, şi soţul ei, Pepe, şi Tomeu erau ocupaţi cu clienţii, dar, când apărură George şi Selina, se opriră din vorbă şi se uitară la ei, şi Selina, înghiontită de George, spuse:

— Maria, *muchas gracias para las naranjas,* şi se auziră râsete încântate, şi aplauze, de parcă ar fi făcut un lucru nemaipomenit.

Coşurile lor fură umplute cu legume, fructe şi sticle de vin şi pâine şi-i fură lăsate lui Tomeu să le aducă la Casa Barco pe bicicleta lui. George acceptă paharul de brandy oferit de Pepe, apoi el şi Selina plecară la Cala Fuerte Hotel să-l vadă pe Rudolfo. Se aşezară la bar şi Rudolfo le dădu cafea şi ei îi spuseră că se trimisese o telegramă în Anglia pentru bani şi că, în curând, în câteva zile, îi vor putea înapoia banii, dar Rudolfo râse şi le spuse că nu-i păsa cât trebuia să aştepte, şi George mai bău un brandy apoi îşi luară rămas-bun şi se întoarseră acasă.

Înapoi la Casa Barco, George căută gramatica spaniolă care-l ajutase pe vremuri şi i-o dădu Selinei.

Ea îi spuse:

— Vreau să încep chiar acum.

— Bine, dar mai înainte, să ştii că mă duc pe *Eclipse.* Vrei să vii şi tu?

— Ieşi în larg?

— Să ies în larg? Ştii, aici nu e Frinton. Îşi luă un nostim accent cockney. Înconjurul insulei, juma' de coroană.

— Credeam că ai putea să ieşi în larg, spuse Selina, încet.

— Da, dar nu ies. El se linişti. Dar trebuie să duc elicea nouă într-o bună zi, şi aş putea foarte bine s-o duc azi. Ai putea înota, dar apa e foarte rece.

— Îmi pot lua cartea cu mine?

— Poţi lua ceea ce doreşti. Am putea face un picnic!

— Un picnic!

— Sunt sigur că Juanita ne poate pune mâncare într-un coş. Nu va fi chiar un dejun de gală…

— Oh, roag-o. Atunci n-ar mai trebui să ne înapoiem pentru prânz.

Jumătate de oră mai târziu încărcau barca. Selina se aşeză la pupă, ţinând între genunchi cutia cu elicea. Luase cartea, şi un dicţionar, şi un prosop pentru cazul în care ar fi dorit să intre în apă. Coşul de picnic era pe fundul bărcii, la picioarele lui George, care vâslea. Pe când se îndepărtau, Juanita se aplecă peste terasă şi flutură o cârpă de praf, de parcă şi-ar fi luat adio pentru totdeauna, şi Pearl se plimba încolo şi încoace pe mal, mieunând plângător pentru că şi ea voia să meargă cu ei.

— De ce n-o putem lua? întrebă Selina.

— Nu-i place acolo. Prea multă apă o traumatizează.

Selina îşi lăsă mâna în apă şi privi algele unduitoare din adâncuri.

— Seamănă cu iarba, nu? Sau cu o pădure bătută de vânt.

Apa era foarte rece. Ea îşi retrase mâna şi se întoarse să privească Casa Barco, fascinată de această nouă imagine.

— Are o formă diferită faţă de alte case.

— Este o casă-barcă. *Barco* înseamnă barcă.

— Când ai venit prima oară aici, era tot o casă-barcă?

George se opri din vâslit.

— Ca secretară organizatoare a fan-clubului lui George Dyer, pari să-mi fi citit foarte neatentă cărţile. De fapt, sunt curios dacă ai citit-o?

— Da, am citit-o, dar căutam doar lucruri care se refereau la tine, pentru că am crezut că eşti tatăl meu. Şi, bineînţeles, nu era mai nimic despre tine. Era vorba despre sat, şi despre port, şi despre *Eclipse*.

George începu iar să vâslească.

— Prima oară am văzut Cala Fuerte de pe mare. Veneam singur de la Marsilia, pentru că nu reuşisem să fac rost de echipaj şi m-am chinuit al naibii de mult să găsesc locul. Am adus *Eclipse* la ancoră nu departe de locul în care este acum.

— Te gândeai atunci că vei sta aici şi că aceasta va fi casa ta?

— Nu mai ştiu la ce mă gândeam. Eram prea obosit ca să mai

gândesc. Dar îmi amintesc ce frumos miroseau pinii, dimineaţa devreme.

Se apropiară de *Eclipse,* şi George se ridică, se prinse de scară, şi urcă pe puntea de la pupă şi prinse barca cu o parâmă, apoi se întoarse s-o ajute pe Selina să aducă bagajele. Ea îi dădu prosopul şi cartea şi coşul de picnic, apoi se urcă şi ea, în timp ce George se întorcea la barcă să ia cutia grea în care se afla elicea.

Prelata era încă întinsă peste punte, aşa cum o lăsase George, dar acum era uscată. Selina urcă pe punte şi puse coşul pe un scaun, după care privi în jurul ei, plină de admiraţia confuză a cuiva care nu mai fusese niciodată pe un astfel de vas.

Îi spuse:

— Pare foarte mică.

— La ce te aşteptai? La *Queen Mary*? George puse elicea pe jos şi se aplecă s-o împingă sub unul dintre scaune, ca să nu fie lovită.

— Nu, sigur că nu.

El se ridică.

— Hai, vino. Te conduc pe vas.

Coborâră sub punte. Într-o parte se afla o masă de navigaţie cu sertare pe care se întindeau hărţile. Lângă aceasta era cabina, cu două cuşete de o parte şi cealaltă a unei mese pliante. Selina îl întrebă dacă dormea acolo, şi George îi spuse că da, acolo, iar ea spuse că el avea un metru optzeci, iar cuşetele cam un metru patruzeci. George, cu aerul unui conspirator, îi arătă cum se întind marginile cuşetelor dincolo de plăcile laterale.

— Ah, înţeleg. Deci dormi cu picioarele în golul acela.

— Exact. Şi este foarte comod.

Erau foarte multe cărţi, ţinute în loc de nişte bare, iar pernele de pe cuşete erau albastre şi roşii, şi o lampă cu parafină era suspendată lângă masă. Mai erau câteva fotografii cu *Eclipse* navigând, şi uşa unui dulăpior, rămasă deschisă, era acoperită de impermeabile galbene. George o porni înainte, pe lângă catargul principal, şi Selina îl urmă într-un spaţiu mic, triunghiular, unde era grupul sanitar, apoi în habitaclul ancorei.

Ea spuse iar:

— Pare foarte mic. Nu-mi închipui cum e să trăieşti într-un spaţiu atât de mic.

— Te obişnuieşti. Şi, când eşti singur, stai pe punte. De aceea toate sunt puse aşa de aproape. Hai să ne întoarcem.

Selina o luă înainte, şi el, în spatele ei, se opri să deşurubeze hublourile şi să le deschidă. Ea se întinse şi luă coşul de picnic pe care-l duse jos ca să nu stea în soare. În el era o sticlă de vin, care părea că se încălzise deja, dar când îi spuse lui George, el legă sticla de gât cu o sfoară şi o atârnă peste bord. După care coborî şi se

întoarse cu o saltea de cauciuc din cabină.

— Asta pentru ce e?

— Mă gândeam că ţi-ar plăcea să te bronzezi. O puse pe dunetă.

— Şi tu ce vei face? Vei monta elicea?

— Nu, aştept până se mai încălzeşte apa sau rog pe altcineva s-o monteze. Dispăru iar şi Selina îşi luă gramatica spaniolă, se urcă pe dunetă şi se tolăni pe saltea. Deschise gramatica şi citi: „Substantivele sunt masculine sau feminine. Trebuie învăţate întotdeauna împreună cu articolul hotărât."

Era foarte cald. Ea îşi lăsă capul pe cartea deschisă şi închise ochii. Se auzea clipocitul apei şi se simţea mirosul pinilor şi căldura înviorătoare a soarelui. Îşi întinse braţele înspre căldură, şi mâinile şi degetele şi tot restul lumii dispăru, şi realitatea era când aici, când acolo, un iaht alb ancorat într-un golf albastru, cu George Dyer învârtindu-se jos, în cabină, închizând şi deschizând lacăte şi înjurând uneori, când scăpa ceva pe jos.

Mai târziu deschise ochii şi spuse:

— George.

— Hmm? El stătea pe punte, gol până la brâu, fumând o ţigară şi rulând o parâmă.

— Acum ştiu despre masculin şi feminin.

— Mda, este un început bun.

— Mă gândeam că aş vrea să înot.

— Foarte bine. Înoată.

Ea se ridică, împingându-şi părul de pe faţă.

— Este prea rece?

— După Frinton, nimic nu mai este rece.

— De unde ştii că mă duceam la Frinton?

— Am un fel de premoniţii legate de tine. Te văd acolo, petrecându-ţi verile împreună cu dădaca. Vânătă de frig şi tremurând.

— Ai dreptate, desigur. Iar pe plajă sunt pietricele şi eu am întotdeauna un pulover gros peste costumul de baie. Nici lui Agnes nu-i plăcea. Nu ştiu de ce naiba eram trimise acolo.

Ea se ridică şi începu să-şi descheie bluza.

George spuse:

— Apa este foarte adâncă aici. Ştii să înoţi?

— Sigur că ştiu.

— Bine, atunci ţin harponul pregătit, în caz că apare vreun rechin mâncător de oameni.

— Foarte amuzant!

Îşi scoase cămaşa şi George văzu că îşi pusese costumul roz pe care i-l dăduse el. Exclamă:

— Doamne! pentru că el îl considerase o glumă şi nu-şi închipuise că ea va avea curajul să-l îmbrace, dar acum se simţea ca şi cum

gluma se întorsese împotriva lui şi rămase cu tot oul întins pe faţă.

Din nou, cuvântul inocenţă se ridică şi-l izbi, şi el se gândi la Frances, cu trupul ei ars de soare şi cu un bikini scump, dar care pe ea nu putea să arate decât vulgar.

Nu-şi dădea seama dacă Selina auzise exclamaţia lui uimită pentru că tocmai atunci ea sărise în apă, şi el o urmări înotând, calm şi elegant, cu părul ei lung întinzându-se pe apă în urma ei ca o nouă şi frumoasă specie de alge.

Când se întoarse, tremurând de frig, el îi aruncă un prosop şi coborî să caute ceva de mâncare pentru ea; o chiflă şi nişte brânză de capră de la Juanita. Când se întoarse, ea era înapoi pe saltea, ştergându-şi părul cu prosopul. Îi amintea de Pearl. Îi dădu pâinea şi ea îi spuse:

— La Frinton mâneam întotdeauna peltea. Agnes îi spune tremurici.

— Îmi închipui.

— Nu vorbi aşa. N-ai întâlnit-o niciodată.

— Îmi pare rău.

— Cred că ţi-ar plăcea. V-aţi găsi probabil multe în comun. Agnes pare foarte severă, dar asta nu înseamnă nimic. Mai mult latră decât muşcă.

— Mulţumesc foarte mult.

— A fost un compliment. Ţin mult la Agnes.

— Dacă aş învăţa să croşetez, ai ţine probabil şi la mine.

— Mai este pâine? Încă mi-e foame.

El coborî şi, când se întoarse, ea stătea iar tolănită pe saltea, ţinând cartea deschisă. Îi spuse:

— *Yo* – eu. *Tú* – tu. *Usted* – dumneavoastră.

— Nu *Usted. Ustess*… El vorbea uşor sâsâit.

— *Ustess*… Luă pâinea şi începu să mănânce, absentă. Ştii, e nostim, dar tu ştii foarte multe despre mine… am fost obligată să-ţi spun, desigur, crezând că eşti tatăl meu… dar eu nu ştiu nimic despre tine.

El nu răspunse, şi ea se întoarse să-l privească. Stătea pe punte, iar capul lui era la acelaşi nivel cu al ei şi destul de aproape, dar faţa lui era întoarsă; urmărea una dintre bărcile de pescuit care ieşea din apa verde-albăstruie, limpede a portului, şi ea nu-i putea zări decât conturul frunţii, al obrazului şi al maxilarului. Nu se întoarse când ea îi vorbi, dar după câtva timp îi răspunse:

— Nu, cred că nu ştii.

— Şi aveam dreptate, nu? *Fiesta la Cala Fuerte* nu este despre tine. Tu de-abia apari în carte.

Barca de pescuit ajunse în canalul de apă adâncă şi George îi spuse:

— Şi ce eşti aşa de nerăbdătoare să afli?

— Nimic. Dorea deja să nu fi deschis subiectul. Nimic în mod

special. Întoarse colţul paginii, apoi îl netezi repede, pentru că fusese învăţată că era un obicei prost. Cred că sunt doar curioasă. Rodney, avocatul meu – ştii tu, ţi-am spus – i-am zis că bănuiesc că eşti tatăl meu şi că vreau să te caut, iar el mi-a spus că o să trezesc tigrul adormit.

— Asta araţii al Rodney are imaginaţie. Barca îi depăşi, acceleră şi se îndreptă spre marea deschisă. George se întoarse cu faţa la ea.

— Eu eram tigrul?

— Nu chiar. El nu dorea ca eu să complic lucrurile.

— Dar nu l-ai ascultat.

— Nu.

— Ce încerci să-mi spui?

— Doar că sunt curioasă de felul meu, cred. Îmi pare rău.

— Nu am nimic de ascuns.

— Îmi place să ştiu mai multe despre oameni. Despre familia şi despre rudele lor.

— Tatăl meu a fost omorât în o mie nouă sute patruzeci.

— Şi tatăl *tău* a fost omorât?

— Distrugătorul lui a fost torpilat de un submarin german în Atlantic.

— Era în marină? George încuviinţă. Câţi ani aveai?

— Doisprezece.

— Ai fraţi sau surori?

— Nu.

— Şi ce ai făcut după aceea?

— Păi…să văd. Am stat la şcoală, apoi am fost luat la armată şi pe urmă m-am hotărât să rămân acolo, ceea ce am şi făcut.

— N-ai vrut să fii în marină ca tatăl tău?

— Nu, m-am gândit că infanteria e mai amuzantă.

— Şi era?

— Nu chiar. Apoi unchiul meu George a sugerat că, întrucât nu avea fii, aş face bine să intru în afacerea familiei.

— Şi care era asta?

— Mori pentru lână în West Riding, în Yorkshire.

— Şi te-ai dus acolo?

— Da. Părea să fie datoria mea.

— Dar nu voiai.

— Nu, nu voiam.

— Şi ce s-a întâmplat atunci?

El părea nehotărât.

— Nimic, de fapt. Am stat în Bradderford cinci ani, aşa cum ne înţelesesem, după care am vândut partea mea din afacere şi am plecat.

— Şi unchiul tău George nu s-a supărat?

— N-a fost teribil de încântat.

— Şi-apoi ce-ai făcut?

— Am cumpărat-o pe *Eclipse* şi, după câţiva ani de fericite rătăciri, am ajuns aici şi am trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi.

— Şi pe urmă ai scris cartea.

— Da, sigur, am scris cartea.

— Şi acesta e lucrul cel mai important.

— De ce e aşa de important?

— Pentru că este creativ. Vine din interiorul tău. Să fii capabil să scrii e un dar. Eu nu pot să fac nimic.

— Nici eu nu pot să fac nimic, spuse George, şi de aceea domnul Rutland mi-a trimis mesajul acela ciudat prin intermediul tău.

— Nu mai scrii şi o altă carte?

— Poţi să mă crezi că aş scrie dacă aş putea. Am început, dar era un dezastru aşa că am rupt-o, după care am ars-o la un fel de foc ritual. A fost descurajant, ca să nu spun mai mult. Şi îi promisesem bătrânului că voi produce încă o carte, sau măcar o idee, în decurs de un an, ceea ce n-am făcut. Mi s-a spus că se numeşte blocaj literar ceea ce, dacă te interesează, este forma cea mai rea de constipaţie mentală.

— Şi care era subiectul celei de-a doua cărţi?

— O călătorie în Marea Egee pe care am făcut-o înainte să vin aici.

— Şi ce n-a mers?

— Era plictisitor. Excursia a fost nemaipomenită, dar aşa cum am descris-o, părea la fel de interesantă ca o călătorie cu autobuzul prin Leeds într-o duminică ploioasă din noiembrie. Oricum, s-a mai făcut aşa ceva.

— Dar nu contează. Desigur că puteai găsi un unghi de abordare inedit. Nu aşa se procedează?

— Ba da. El îi zâmbi. Nu eşti atât de rea pe cât pari.

— Spui lucruri foarte drăguţe într-un mod groaznic.

— Ştiu, sunt sucit şi complicat. Şi cum a rămas cu pronumele alea personale?

Selina se uită iar în carte.

— *Usted.* Dumneavoastră. *El.* El. *Ella…*

— Trebuie să pronunţi dublu „l” ca şi cum ar avea un y în spate. *Elya.*

— *Elya,* spuse Selina şi-l privi iar. Nu te-ai căsătorit niciodată?

El nu răspunse imediat, dar faţa i se încordă de parcă ea ar fi aprins o lumină şi i-ar fi vârât-o în ochi. Apoi spuse, destul de calm:

— Nu m-am căsătorit niciodată. Dar am fost logodit o dată. Selina aşteptă şi, parcă încurajat de tăcerea ei, el continuă. S-a întâmplat când eram în Bradderford. Părinţii ei erau de acolo, oameni foarte bogaţi, foarte amabili. Sarea pământului. Tatăl conducea un Bentley, şi mama un Jaguar, iar Jenny avea un cal uriaş şi un camion special

de transportat cai, şi se duceau de obicei în San Moritz să schieze şi în Fromentor pentru vacanţele de vară şi la Festivalul de muzică din Leeds, pentru că bănuiau că asta se aşteaptă de la ei.

— Nu ştiu dacă eşti amabil sau crud.

— Nici eu nu ştiu.

— Şi de ce a rupt ea logodna?

— Nu ea a rupt-o. Eu. Cu două săptămâni înainte de cea mai mare nuntă din istoria Braddeford-ului. Luni de zile nu m-am putut apropia de Jenny din cauza domnişoarelor de onoare, şi a trusoului, şi a bucătarilor, şi a fotografilor, şi a cadourilor de nuntă. Of, Doamne! Ce cadouri! Şi astea au început să fie ca un zid care mă ţinea departe de ea. Şi când mi-am dat seama că ei nu-i păsa de zid, că nici măcar nu-şi dă seama că există… ei bine, n-am avut prea mult respect pentru mine niciodată, dar cât aveam, doream să păstrez.

— Şi i-ai spus că nu vrei să te mai însori cu ea?

— Da. M-am dus la ea acasă. I-am spus lui Jenny şi părinţilor ei. Şi toate astea într-o cameră plină cu lăzi, şi cutii, şi candelabre din argint, şi salatiere, şi servicii de ceai, şi sute de prăjitoare de pâine. A fost groaznic. Înfiorător. Se cutremură uşor, amintindu-şi. M-am simţit ca un criminal.

Selina se gândi la noul apartament, la covoare şi la mătăsuri, la ritualul rochiei albe şi la nunta la biserică, şi la domnul Arthurstone. Panica ce o cuprinse brusc părea să fie cea dintr-un coşmar. Să te pierzi şi să ştii că te-ai pierdut. Să ştii că undeva ai luat-o pe calea greşită şi în faţă nu se găseşte decât dezastrul, stânci abrupte şi o spaimă fără nume. Voia să sară în picioare, să scape şi să fugă de tot ceea ce făcuse până atunci.

— Atunci… atunci ai plecat din Bradderford?

— Nu te uita aşa îngrozită. Nu, nu atunci; mai aveam doi ani. Mi i-am petrecut fiind *persona non grata,* scărmănat de mulţi şi respins de unele persoane de la care nu mă aşteptam. A fost într-un fel interesant să aflu care erau prietenii mei adevăraţi… Se duse şi se rezemă de marginea dunetei. Dar toate astea nu-ţi îmbunătăţesc castiliana fără cusur. Să vedem dacă poţi să spui *Hablar* la prezent.

Selina începu.

— *Hablo.* Eu vorbesc. *Usted habla.* Dumneavoastră vorbiţi. O iubeai?

George o privi, dar nu părea supărat, doar îndurerat. Apoi acoperi cu mâna cartea şi îi spuse, blând:

— Fără să tragi cu ochiul. Nu trebuie să înşeli.

Citroënul intră în Cala Fuerte în momentul cel mai cald al zilei. Soarele strălucea pe cerul fără nori, umbrele erau negre, iar praful şi casele foarte albe. Nu era niciun suflet prin preajmă şi, când Frances

trase în faţa hotelului şi opri maşina, liniştea era întreruptă doar de foşnetul pinilor care se mişcau într-o briză misterioasă ce nu putea fi simţită de oameni.

Ieşi din maşină, trânti portiera, urcă scările şi intră în barul lui Rudolfo. După ce stătuse în soare, dură o vreme până se obişnui cu întunericul dinăuntru; Rudolfo era acolo, făcându-şi siesta aşezat pe unul dintre taburetele de la bar, dar se trezi când intră ea şi se ridică, adormit şi surprins.

Ea îi spuse:

— Ei, salut, *amigo*.

El se frecă la ochi.

— Francesca! Ce cauţi aici?

— Am ieşit din San Antonio. Poţi să-mi dai ceva de băut?

El se duse în spatele barului.

— Ce doreşti?

— Ai bere rece? Se aşeză pe un taburet, îşi luă o ţigară şi o aprinse cu un chibrit dintr-o cutie pe care i-o dădu Rudolfo. El deschise berea şi îi turnă cu atenţie, ca să nu facă spumă.

Rudolfo comentă.

— Nu este momentul cel mai potrivit să conduci o maşină decapotabilă.

— Nu mă deranjează.

— Este deja foarte cald pentru perioada asta a anului.

— Este cea mai caldă zi pe care am avut-o. San Antonio este ca o cutie de sardele; este o uşurare să scapi de acolo.

— De aceea ai venit?

— Nu numai. Am venit să-l văd pe George.

Rudolfo replică cu un gest tipic, adică dădu din umeri şi răsfrânse în jos colţul gurii. Părea să sugereze o complicaţie, iar Frances se încruntă:

— Nu este aici?

— Desigur că este aici. O sclipire maliţioasă se ivi în ochii lui Rudolfo. Ştii că are un musafir la Casa Barco?

— Un musafir?

— Fiica lui.

— *Fiică!* După o clipă de tăcere înmărmurită, Frances râse. Ai înnebunit?

— Nu. Fiica lui este aici.

— Dar… dar George nu a fost însurat niciodată.

— Asta nu mai ştiu, replică Rudolfo.

— Şi câţi ani are, pentru numele cerului?

El dădu din umeri.

— Şaptesprezece?

— Dar este imposibil…

Rudolfo începu sil se enerveze.

— Francesca, ţi-am spus că este aici.

— L-am văzut pe George în San Antonio ieri. De ce nu mi-a spus nimic?

— Nu ţi-a făcut nicio aluzie?

— Nu. N-a făcut.

Dar nu era complet adevărat, pentru că tot ce făcuse el ieri era neobişnuit şi, prin urmare, lejer suspect în ochii Francescăi. Nevoia bruscă de a trimite o telegramă doar cu o zi înainte, cumpărătura făcută la Teresa, cel mai feminin magazin, şi remarca lui finală că nu trebuia să hrănească doar pisica atunci când avea să se întoarcă în Cala Fuerte… Toată seara şi în cea mai mare parte a nopţii reflectase la aceste trei aspecte, convinsă că se refereau la o problemă pe care trebuia să o afle şi, în această dimineaţă, incapabilă să rămână ignorantă, se hotărâse să vină în Cala Fuerte să afle ce se întâmplă. Chiar dacă nu avea nimic de descoperit, putea să-l vadă pe George. Şi era adevărat că străzile aglomerate din San Antonio începuseră s-o calce pe nervi şi gândul la golfuleţele ispititoare şi la mirosul de pini din Cala Fuerte era foarte atrăgător.

Şi acum asta. Era fiica lui. George avea o fată. Îşi stinse ţigara şi văzu că-i tremura mâna. Spuse, pe cât de calm putea:

— Cum o cheamă?

— Pe domnişoară? Selina.

— Selina. Rosti numele de parcă-i lăsa un gust neplăcut în gură.

— Este încântătoare.

Frances îşi termină berea. Lăsă jos paharul gol şi spuse:

— Cred că mai bine m-aş duce acolo.

— Aşa ar trebui.

Ea se ridică de pe scaun, îşi luă geanta şi o porni spre uşă. Dar, când ajunse la perdea se opri şi se întoarse, în timp ce Rudolfo o urmărea cu o licărire de amuzament în ochii lui ca de broască.

— Rudolfo, dacă aş dori să rămân peste noapte… ai avea o cameră pentru mine?

— Desigur, Francesca. Pregătesc acum una.

Conduse, într-un nor de praf, până la Casa Barco, lăsă Citroënul în singurul loc umbrit pe care-l descoperi şi traversă pajiştea până la casă. Deschise uşa şi strigă:

— E cineva pe aici? Dar nu-i răspunse nimeni, aşa că intră.

Casa părea goală. Mirosea dulce, a lemn ars şi a fructe, şi era răcoare din cauza brizei care venea de la mare prin ferestrele deschise. Îşi lăsă geanta pe un scaun şi se uită de jur împrejur, căutând semnele unei prezenţe feminine, dar nu părea să existe aşa ceva. Auzi un zgomot uşor, la etaj. Şi, când se uită în sus, puţin speriată, descoperi

doar ridicola pisică albă a lui George care tocmai se dăduse jos din pat şi cobora scările să întâmpine musafirul. Lui Frances nu-i plăceau pisicile, în special aceasta, aşa că o împinse cu piciorul, dar Pearl rămase la fel de demnă. Cu spinarea arcuită o părăsi pe Frances şi ieşi, ţinând coada sus, pe terasă. După un moment, Frances o urmă, luând binoclul lui George de pe masă. *Eclipse* stătea liniştită la ancoră. Frances ridică binoclul şi îl focaliză pe iaht şi îi zări pe ocupanţi. George era în cabina de pe punte, tolănit pe un scaun, cu şapca pe ochi, cu o carte pe piept. Fata stătea pe dunetă, un amestec de mâini şi picioare şi păr castaniu deschis. Purta o cămaşă care părea a-i aparţine lui George, şi Frances nu-i putea vedea figura. Scena era liniştită şi prietenoasă şi Frances se încruntă, lăsând jos binoclul. Îl puse înapoi pe masă, apoi se duse să-şi scoată din fântână un pahar din apa dulce şi rece. Duse paharul înapoi pe terasă, trase cel mai puţin periculos dintre scaunele de pe terasă la umbră, se întinse şi se pregăti de aşteptare.

George o întrebă:

— Eşti trează?

— Da.

— Cred că ar trebui să strângem şi să ne întoarcem acasă. Ai stat destul la soare.

Selina se ridică şi se întinse.

— Am adormit.

— Ştiu.

— Din cauza vinului acela bun.

— Presupun că da.

Vâsliră înapoi spre Casa Barco, bărcuţa suspendată ca un nor deasupra mării de culoarea vinului, cu umbra ei mângâind algele de dedesubt. Totul era căldură şi linişte şi păreau să nu mai fie decât ei pe lume. Pielea Selinei era întinsă din cauza soarelui, ca pieliţa unui fruct bine copt, şi simţea că s-ar putea desface, dar senzaţia nu era neplăcută – doar o parte a acestei zile splendide. Trase coşul între genunchi şi spuse:

— A fost un picnic grozav. Cel mai bun la care am fost vreodată, şi-l aşteptă pe George să spună ceva despre Frinton, dar, spre încântarea ei, el nu spuse nimic, îi zâmbi doar de parcă i-ar fi plăcut şi lui la fel de mult.

El aduse bărcuţa lângă debarcader, sări pe mal şi o prinse cu frânghia. Selina îi dădu tot ce aveau în barcă, apoi ieşi după el, simţind cum arde debarcaderul sub picioarele ei, şi traversară aleile şi începură să urce treptele înspre terasă, George mergând înainte, astfel încât Selina, în spatele lui, auzi vocea lui Frances înainte s-o vadă.

— Ei, ia te uită cine-i aici!

Pentru o fracţiune de secundă George păru să împietrească. Apoi, ca şi cum nu s-ar fi spus nimic, continuă să urce înspre terasă.

— Salut, Frances, zise el.

Selina, mai încet, îl urmă. Frances stătea pe şezlongul vechi, cu picioarele pe masă. Purta o bluză în carouri alb cu albastru, înnodată în talie, în aşa fel încât să-i lase mijlocul descoperit, şi pantaloni scurţi, pe picior. Îşi scosese sandalele, şi picioarele ei, încrucişate pe marginea mesei, erau bronzate şi prăfuite, iar unghiile erau date cu o ojă de un roşu aprins. Nu încercă să se ridice, rămase acolo, liniştită, cu mâinile în jos, şi-l urmărea pe George pe sub claia ei de păr blond tuns scurt.

— Nu e o surpriză plăcută? Se uită peste umăr şi o văzu pe Selina. Salut!

Selina zâmbi uşor.

— Bună.

George lăsă coşul jos.

— Ce cauţi aici?

— Ei bine, în San Antonio e prea cald, e lume multă şi e zgomot şi m-am gândit că mi-ar prinde bine câteva zile libere.

— Stai aici?

— Rudolfo a spus că-mi dă o cameră. Îl privi cu un zâmbet maliţios, necăjindu-l pentru că el nu ştia ce anume îi spusese Rudolfo.

George se aşeză pe marginea mesei.

— Ţi-a spus Rudolfo că Selina stă aici, cu mine?

— A, da, desigur, mi-a spus. Îi zâmbi Selinei. Ştii, eşti cea mai mare surpriză din viaţa mea. George, încă nu ne-ai prezentat.

— Îmi pare rău. Selina, doamna Dongen…

— Frances, spuse Frances, repede.

— Şi Selina Bruce.

Selina îi întinse mâna, dar Frances se făcu că nu observă.

— Ai venit în vizită?

— Da, eu…

— George, nu mi-ai spus niciodată că ai o fiică.

George replică:

— Nu este fiica mea.

Frances păru să accepte calmă această declaraţie. Apoi îşi luă picioarele de pe masă şi se aşeză mai bine pe scaun.

— Încerci să-mi spui…

— Stai o clipă. Selina…

Ea se întoarse să-l privească, iar el observă că ea era nedumerită şi stânjenită şi, poate, uşor rănită.

— Te superi dacă vorbesc între patru ochi cu Frances, doar un moment?

— Nu, sigur că nu. Încercă să zâmbească, ca să arate că într-adevăr

nu-i păsa şi lăsă jos lucrurile pe care le transporta, prosopul şi gramatica spaniolă, de parcă ar fi vrut să se elibereze în vederea unei evadări rapide.

— Doar cinci minute…

— Mă întorc la barcă. Acolo e răcoare.

— Da, foarte bine.

Ea dispăru pe scări. După o clipă, Pearl, care stătuse şi se spălase pe zidul terasei, se ridică şi se întinse, sări jos şi plecă după ea. George se întoarse spre Frances. Îi mai spuse o dată:

— Nu este fiica mea.

— Bine, atunci cine naiba este?

— A venit aici de la Londra, din senin, căutându-mă, pentru că a crezut că eu sunt tatăl ei.

— De ce?

— Din cauza fotografiei de pe coperta cărţii mele.

— Semeni cu tatăl ei?

— Da. De fapt, tatăl ei era un văr de departe al meu, dar nu asta contează. A murit. A murit de mult. A fost ucis în război.

— Doar nu-şi închipuia că a înviat?

— Cred că, dacă îţi doreşti ceva suficient de mult, începi să crezi în miracole.

— Rudolfo mi-a spus că *este* fiica ta.

— Da, ştiu. S-a zvonit prin sat şi, de dragul ei, mi s-a părut mai bine să nu neg. Este aici deja de două zile.

— Stă aici – cu tine? Cred că ai înnebunit.

— A fost obligată să rămână. Cei de la compania de zbor i-au rătăcit bagajele şi biletul ei de întoarcere a fost furat pe aeroport.

— De ce nu mi-ai spus ieri?

— Pentru că nu mi s-a părut că ar fi treaba ta. Propoziţia sună mai dur decât intenţionase el. Of, îmi pare rău, dar aşa stă treaba.

— Şi ce vor spune prietenii tăi din Cala Fuerte când vor afla că ea nu e fiica ta? Când vor afla că i-ai minţit?

— Le voi explica după plecarea ei.

— Şi când va fi asta?

— Când va primi nişte bani de la Londra. Îi datorăm deja şase sute de pesetas lui Rudolfo şi trebuie să cumpărăm un alt bilet de avion, şi banii mei sunt reţinuţi în Barcelona…

— Vrei să spui că e vorba doar de bani! George se uită fix la ea. Ăsta e singurul lucru pentru care ai reţinut-o aici? Singurul motiv pentru care n-ai trimis-o încă acasă?

— Este un motiv la fel de bun ca altele.

— Şi de ce naiba n-ai venit să-mi spui?

George deschise gura să-i spună, apoi o închise la loc. Lui Frances nu-i venea să creadă.

— Ea vrea să stea aici? Tu *vrei* ca ea să stea aici?

— Nu, sigur că nu. Ea de-abia aşteaptă să se întoarcă, şi eu de-abia aştept să scap de ea. Dar, între timp, situaţia e liniştită.

— Liniştită? Ăsta e lucrul cel mai naiv pe care l-ai spus de când te ştiu. Situaţia e la fel de liniştită ca şi cum ai sta pe un butoi cu dinamită.

El nu-i răspunse, ci rămase aşa cum era, cu umerii lăsaţi în jos, cu mâinile încleştate aşa de tare pe marginea mesei încât încheieturile i se albiseră. Frances, ca să-i dea de înţeles că e alături de el, îşi puse mâna pe a lui, iar el nu încercă să se mişte. Ea îi spuse:

— Acum ai avut încredere în mine. Lasă-mă să te ajut. În seara asta e un avion la şapte de la San Antonio la Barcelona. Are o legătură cu Londra şi, până la miezul nopţii, va ajunge şi ea acasă. Îi voi da suficienţi bani pentru drum şi ca să ajungă acolo unde locuieşte. El nu răspunse şi ea continuă. Dragă, nu e momentul să tărăgănezi. Eu am dreptate şi ştii şi tu. Ea nu mai poate rămâne aici.

Selina stătea pe marginea debarcaderului, cu spatele înspre casă şi cu picioarele în apă. El coborî treptele terasei şi veni spre debarcader; ea îl auzi, dar nu se întoarse.

O strigă pe nume, dar ea tot nu întoarse capul. Se aşeză lângă ea.

— Vreau să vorbesc cu tine.

Ea se îndepărtă uşor de el, şi părul i se desfăcu şi-i acoperi faţa.

— Selina, încearcă să înţelegi.

— N-ai spus nimic încă.

— Te poţi întoarce în seara asta la Londra. Este un avion la şapte, vei ajunge acasă până la miezul nopţii sau, cel târziu, la ora unu. Frances a zis că-ţi plăteşte ea biletul…

— Tu vrei să plec?

— Nu e vorba despre ce vreau eu sau ce vrei tu. Trebuie să procedăm aşa cum este corect şi cum este cel mai bine pentru tine. Cred că n-ar fi trebuit să te las să stai aici de la început, dar aşa a fost. Hai să fim serioşi; Cala Fuerte nu este chiar locul potrivit pentru cineva ca tine şi biata Agnes e probabil îngrijorată. Cred cu adevărat că ar trebui să pleci.

Selina îşi trase picioarele afară din apă şi-şi aduse genunchii la piept, strângându-i de parcă ar fi dorit să se ţină, să nu se spargă în bucăţi.

El îi spuse:

— Nu te gonesc… Trebuie să fie decizia ta…

— Este foarte amabil din partea prietenei tale.

— Vrea să ne ajute.

— Dacă mă întorc în noaptea asta la Londra, spuse Selina, nu prea mai am mult timp.

— Te duc eu cu maşina în San Antonio!

— Nu! Ea se răsti, întorcându-se pentru prima dată să-l privească. Nu, nu vreau să vii şi tu. Trebuie să mă poată conduce altcineva! Rudolfo, un taxi, cineva. Trebuie să mai fie altcineva care să mă poată duce în San Antonio.

El încercă să nu pară rănit.

— Bine, sigur, dar…

— Nu vreau să mă duci tu.

— Bine. Nu contează.

— Şi când ajung la Londra, o chem pe Agnes de la aeroport. Este acasă; voi lua un taxi, iar ea mă va aştepta.

Era ca şi cum ea ar fi plecat deja şi erau amândoi singuri. Ea era singură în avion, singură în Londra şi îi era frig, pentru că după San Antonio îi va fi foarte frig; încercând s-o sune pe Agnes de la un telefon public. Şi va fi trecut de miezul nopţii, şi Agnes va fi adormită şi se va trezi greu. Telefonul va suna într-un apartament gol, şi Agnes se va trezi, îşi va pune capotul şi se va duce, aprinzând luminile pe măsură ce mergea, să răspundă la telefon. Şi, după aceea, îşi va umple o sticlă cu apă fierbinte, se va întoarce să facă patul şi va pune laptele la încălzit.

Dar mai mult decât asta, el nu putea vedea. Îi spuse:

— Ce vei face când te vei întoarce la Londra? Vreau să spun, după ce toate astea vor fi trecut şi vor fi uitate?

— Nu ştiu.

— Nu ai planuri?

După un moment, ea dădu din cap.

— Atunci, fă-ţi câteva, îi spuse el, blând. Unele bune.

10

Se stabili ca Pepe, soţul Mariei, să fie întrebat dacă nu voia s-o ducă pe Selina la aeroport. Pepe nu avea un taxi adevărat dar, din când în când, dacă era nevoie, maşina lui cea veche, plină de paie şi bălegar şi produse agricole, îi ducea pe turiştii rătăciţi acolo unde doreau. George, conducând maşina lui Frances, se duse să-l caute pe Pepe şi să-l întrebe dacă era liber, şi Selina, rămasă cu Frances şi Pearl în Casa Barco, se pregătea de plecare.

Nu dură mult. Făcu un duş şi se îmbrăcă, cu pantalonii lui George pe care-i făcuse Juanita să intre la apă şi cu bluza cea dungată şi cu espadrilele cumpărate în magazinul Mariei. Rochia ei cea bună din jerseu îi fusese deja dată Juanitei în chip de cârpă de praf, iar costumul de baie era aşa de mic încât încăpea fără probleme în geantă. Asta era tot. Se pieptănă şi-şi puse pardesiul pe un scaun la îndemână şi, cu neplăcere, deoarece nu voia să vorbească, ieşi pe terasă, unde Frances se tolănise iar în şezlong. Ochii ei erau închişi, dar când o auzi pe Selina, îi deschise şi întoarse capul s-o urmărească pe când se aşeză pe zidul terasei, în faţa ei.

— Ai împachetat totul?

— Da.

— Nu a durat mult.

— Nu aveam haine. Mi-am pierdut valiza… A fost trimisă la Madrid din greşeală.

— Greşeli din astea se fac întruna. Se ridică şi se întinse după pachetul de ţigări. Fumezi?

— Nu, mulţumesc.

Frances îşi aprinse o ţigară.

— Sper că nu-ţi închipui că mă amestec doar ca să te gonesc de aici.

— Nu, trebuia să plec oricum. Cu cât ajung mai repede acasă, cu atât mai bine.

— Locuieşti în Londra?

— Da. Se forţă să continue. Queen’s Gate.

— Cred că e frumos. Ţi-a plăcut aici, în San Antonio?

Selina îi spuse:

— A fost foarte interesant.

— Credeai că George e tatăl tău.

— Credeam că s-ar fi putut să fie. Dar m-am înşelat.

— I-ai citit cartea?

— Nu i-am citit-o încă pe toată. Dar o voi face acasă. Adăugă: a fost un mare succes.

— Da, sigur, răspunse Frances, neinteresată.

— Nu ţi s-a părut bună?

— Ba da. Era bună. Proaspătă şi originală. Trase din ţigară şi scutură scrumul pe jos. Dar nu va mai scrie alta.

Selina se încruntă.

— De ce?

— Pentru că nu cred că are suficientă autodisciplină ca să mai scrie o a doua carte.

— I s-a spus că suferă de blocaj literar.

Frances râse.

— Ei, scumpo, eu i-am spus.

— Dacă nu crezi că e capabil să mai scrie încă o carte, de ce i-ai spus că are un blocaj?

— Ei, pentru că era deprimat, şi eu am încercat să-l înveselesc. George nu are nevoie să scrie. Are banii lui şi munca pe care ar trebui s-o depună nu merită, pur şi simplu.

— Dar *trebuie* să scrie o altă carte.

— De ce?

— Pentru că a promis. Pentru că aşteaptă editorul. Pentru binele lui.

— Astea-s baliverne.

— Tu nu *vrei* ca el să mai scrie?

— Nu contează ce vreau şi ce nu vreau eu. Îmi spun doar părerea. Ştii, scumpo, eu am o galerie de artă. Tot timpul am de-a face cu temperamente din astea, artişti şi toanele lor. Eu nu cred că George are un temperament creator.

— Şi dacă nu scrie, atunci ce poate face?

— Ce făcea şi înainte de a scrie *Fiesta la Cala Fuerte.* Nimic. Este uşor să nu faci nimic în San Antonio, să spui „Mañana!" tuturor. Zâmbi. Nu te mai uita aşa şocată. George şi cu mine avem dublul vârstei tale şi, la patruzeci de ani, se mai uită unele dintre visele şi iluziile tinereţii. Viaţa nu trebuie să fie dreaptă şi cinstită aşa cum pare la optsprezece… sau la câţi ani ai…

— Am douăzeci de ani, spuse Selina. Vocea ei era rece, şi Frances fu încântată pentru că-şi dădu seama c-o supărase. Stătea tolănită, urmărind-o pe Selina şi nu-i mai era frică ca atunci când o văzuse prima oară, pentru că Selina pleca; peste o jumătate de oră va fi pe drum. La aeroport, la Londra, înapoi la viaţa din Queen's Gate pe care Frances era mulţumită s-o ignore.

Tăcerea fu întreruptă de zgomotul maşinii care se întorcea, urmaţii de zdrăngănitul anticii maşini a lui Pepe. Selina se ridică.

— A venit taxiul.

— Ei, bine! Frances îşi stinse ţigara pe jos. Stai să-ţi dau banii.

Ea nu prea suporta să-i ia, şi tocmai îi erau număraţi în palmă când intră George. Părea la fel de supărat ca Selina, dar spuse doar ca Selina va avea nevoie de lire sterline la Londra, la care Frances semnă unul dintre cecurile ei Expres şi-l dădu şi pe acela.

— Îl poţi încasa şi pe aeroport.

— Foarte amabil din partea ta.

— Cu plăcere, spuse Frances. Nu-ţi face probleme.

— Mă voi asigura că vei primi banii înapoi…

— Da, sigur.

George întrebă:

— Unde e geanta ta?

— Înăuntru.

Se duse s-o aducă şi puse banii de la Frances într-un buzunar interior, foarte bine ascuns.

— Să nu-i mai pierzi şi pe ăştia. O spusese ca pe o glumă, dar regretă imediat pentru că suna ca şi cum n-ar fi suportat gândul să se mai pomenească încă o dată cu ea pe cap. Spuse repede, ca să mascheze gafa:

— Ai paşaportul? Ea dădu din cap. Eşti sigură?

— Da.

— Atunci cred că e cazul să porneşti. Nu ai chiar atâta timp de pierdut…

Fu condusă blând, dar ferm, afară pe terasă. Îl urmă încet pe George înapoi, în casă. El îi luă pardesiul şi se dădu deoparte, de parcă ar fi vrut ca ea s-o ia înainte. În spatele ei, Frances Dongen o privea de pe terasă.

El îi spuse Selinei:

— Pepe aşteaptă…

Selina înghiţi în sec. Îi spuse:

— Mi s-a făcut sete. Crezi că am timp să beau ceva?

— Sigur. Se îndreptă spre fântână, dar Selina îi spuse:

— Nu, aş prefera sifon, este mai înviorător şi mai rece. Nu te deranja, îl aduc eu. Mai e în frigider. Nu durează decât o clipă.

Aşteptară, în timp ce ea se ducea să-şi ia de băut, dispărând în bucătărioară, aplecându-se să-şi ia o sticlă îngheţată. Pentru o clipă fu invizibilă, apoi se ridică ţinând sticla, o deschise, îşi turnă şi bău aşa de repede încât George spuse că o să explodeze.

— N-o să explodez. Lăsă sticla goală jos şi zâmbi brusc, de parcă sifonul i-ar fi rezolvat toate problemele. A fost delicioasă.

Ieşiră în lumina soarelui, unde-i aştepta Pepe. Pepe luă pardesiul Selinei şi-l aşeză pe bancheta din spate care fusese curăţată în viteză, iar Selina îşi luă rămas bun de la Frances, şi-i mulţumi pentru ajutor, apoi se întoarse spre George. Ea nu-i întinse mâna, iar el nu putea s-o

sărute. Îşi luară rămas bun fără să se atingă, iar el se simţi sfâşiat.

Ea se urcă în maşina cea veche, dreaptă şi înduioşător de vulnerabilă, şi Pepe se urcă şi el, şi George îi dădu o duzină de sfaturi, şi Pepe înţelese, încuviinţă şi chiar râse uşor când porni maşina.

O porni pe deal şi se îndepărtă de ei, şi George continuă s-o urmărească, chiar după ce nu se mai zări, pentru că mai auzea încă motorul.

*

În acea noapte fu o petrecere mare la hotelul din Cala Fuerte. Nu fusese planificată, dar se amplifică, aşa cum fac cele mai reuşite petreceri, crescând şi întinzându-se, înglobând o duzină de naţionalităţi diferite şi o cantitate uriaşă de băutură. Toţi erau foarte veseli. O fată grasă se decise să danseze pe masă, dar căzu din braţele prietenului şi rămase acolo, adormită, tot restul după-amiezii. Un boţman din port adusese o chitară şi o franţuzoaică dansa o parodie de flamenco care i se păru lui George cel mai nostim lucru pe care-l văzuse în viaţa lui. Pe la unu dimineaţa, totuşi, anunţă brusc că se întoarce la Casa Barco. Se auziră multe proteste, i se spuse că strică petrecerea, că e rândul lui să toarne băutura, dar el rămase de neclintit, pentru că ştia că trebuie să iasă afară înainte de a se opri din râs şi a începe să plângă. Nu era nimic mai rău decât un beţivan melancolic.

Se ridică şi împinse scaunul înapoi sub masă. Frances spuse:

— Vin şi eu.

— Tu locuieşti aici, îţi aduci aminte?

— Te conduc acasă. De ce să mergi pe jos când ai o maşină la uşă?

El renunţă, pentru că era mai uşor şi cerea un efort mai mic decât o scenă. Afară, calda noapte a sudului strălucea în lumina stelelor. Citroënul era parcat în mijlocul parcului şi, pe când se îndreptară spre el, Frances strecură cheile în mâna lui George şi-i spuse:

— Tu conduci.

Era în stare să conducă şi ea, dar din când în când îi plăcea să pretindă că e neajutorată, astfel încât George luă cheile şi se urcă la volan.

Se gândi că, în timp ce caraghioasa lui maşină cu roţi galbene era doar un mijloc de a circula pe insulă, Citroënul lui Frances era rapid şi puternic, o extensie sexi a personalităţii ei. Ea se aşeză lângă el cu faţa îndreptată spre stele, cu gâtul înfipt în V-ul adânc al decolteului puloverului. Ştia că ea aşteaptă să fie sărutată, dar îşi aprinse o ţigară înainte de a porni. Ea îl întrebă:

— De ce nu mă săruţi?

George îi răspunse:

— Nu trebuie să te sărut; nu ştiu unde ai fost.

— De ce trebuie să transformi totul într-o glumă?

— Este mecanismul englezesc de autoapărare.

Ea îşi privi ceasul, care se vedea clar în lumina stelelor.

— Este ora unu. Crezi că ea este înapoi în Londra?

— Aşa ar trebui.

— Queen's Gate. Nu chiar genul nostru.

El începu să fluiere o melodie care-l urmărise toată seara.

— Doar nu eşti îngrijorat din cauza ei, nu? întrebă ea.

— Nu, nu sunt îngrijorat. Dar ar fi trebuit s-o duc eu la aeroport, nu să-l las pe Pepe s-o conducă în râşniţa aia pe roţi pe care el o numeşte maşină.

— Ea n-a vrut s-o duci tu. Ar fi plâns şi v-aţi fi simţit prost amândoi. El nu răspunse, iar ea râse. Eşti un urs morocănos care nu vrea să muşte.

— Sunt prea beat ca să muşc.

— Hai să mergem acasă.

El o porni, continuând să fluiere melodia aceea afurisită care-l obseda. Când ajunseră la Casa Barco şi George opri motorul şi coborî din maşină, Frances ieşi şi ea. Ca şi cum aşa ar fi stabilit, ea veni după el, iar casa era rece şi întunecată, dar el aprinse luminile şi se duse automat să-şi toarne ceva de băut, pentru că fără o băutură ar fi murit sau s-ar fi dus la culcare şi ar fi plâns şi afurisit să fi fost dacă avea de gând să facă aşa ceva cu Frances de faţă.

Ea se tolăni ca acasă pe canapea, cu picioarele pe un braţ şi cu zulufii de păr pe o pernă albastră ca cerul. El îşi făcu de lucru turnând de băut, scăpă desfăcătorul şi sparse gheaţa, iar Frances spuse:

— Ce melodie nebună fluieri. Nu mai ştii alta?

— Nici asta nu ştiu ce e.

— Ei bine, opreşte-te, oricum.

Capul îi pleznea, păreau să existe grămezi de gheaţă care se topea şi căldări de apă peste tot, şi el nu găsea nimic cu care să şteargă. Luă băuturile, le duse unde stătea Frances şi ea îl luă pe al ei, dar ochii ei nu părăsiră o clipă figura lui, şi el rămase pe cămin cu spatele la focul stins şi cu băutura clătinându-i-se în mână.

Ea spuse, calmă:

— Ştii, dragă, cred că eşti supărat pe mine.

— Zău?

— Sigur că eşti.

— De ce?

— Pentru că am scăpat de micuţa ta prietenă. Şi pentru că ştii, în adâncul inimii, că ar fi trebuit să faci asta singur. Şi chiar imediat.

— Nu puteam să cumpăr un bilet de avion fără bani.

— Asta, dacă mă scuzi, e cea mai slabă scuză pe care şi-a găsit-o vreodată vreun bărbat.

El se uită în jos, la pahar.

— Da, spuse el, într-un târziu. Poate că aşa este.

Melodia continua să i se învârtească în minte. După un timp, Frances spuse:

— Când ai plecat să-l cauţi pe Pepe şi copilul se pregătea de drum, am scotocit puţin pe biroul tău. Nu prea pari să fii productiv.

— Nici nu sunt. N-am scris un cuvânt.

— I-ai răspuns dragului domn Rutland?

— Nu, nici asta n-am făcut. Dar, adăugă el puţin maliţios, am consultat un specialist şi mi s-a spus că sufăr de blocaj literar.

— Da, spuse Frances cu o oarecare satisfacţie, s-a mai dus puţin din eul tău îngâmfat. Şi dacă renunţi să te mai prosteşti, pot face şi eu la fel. Ştii, nu cred că vei mai scrie o a doua carte.

— De ce eşti aşa de sigură?

— Pentru ceea ce eşti tu. Scrisul e o muncă grea, iar tu eşti unul dintre acei tradiţionali englezi expatriaţi, leneşi, care trândăvesc mai graţios decât orice altă rasă existentă. El recunoscu acest lucru, zâmbind amuzat, şi Frances se ridică, încurajată, pentru că nu-şi pierduse arta de a-l face să râdă. George, dacă nu vrei să mergi în Malaga, dacă nu-ţi plac luptele de tauri, atunci nici eu nu vreau să merg. Dar de ce să nu plecăm împreună? Am putea merge cu *Eclipse* în Sardinia, sau peste ocean în Australia, sau… pe o cămilă, prin deşertul Gobi…

— Bagajele pe cocoaşa din faţă.

— Iar transformi totul într-o glumă. Eu sunt serioasă. Suntem liberi şi avem tot timpul din lume. De ce să te chinuieşti la maşina de scris? Mai există ceva în întreaga lume despre care să poţi scrie cu adevărat bine?

— Nu ştiu, Frances.

Ea se lăsă înapoi pe pernă. Îşi terminase băutura, şi lăsă paharul jos, lângă ea. Era seducătoare, înspăimântător de familiară. Îi spuse:

— Te iubesc. Cred că ţi-ai dat seama.

Nu părea să existe un motiv pentru care să nu facă dragoste cu ea. El lăsă paharul jos, se aşeză lângă ea, o luă în braţe şi o sărută de parcă ar fi vrut să se înece. Ea scotea mici zgomote de plăcere şi-şi plimba mâinile în părul lui, iar el îşi luă gura de pe a ei şi îşi frecă obrazul de colţul ascuţit al maxilarului ei, iar ea simţi asprimea bărbii lui zgâriindu-i pielea, şi îşi îngropă faţa în umărul lui şi braţele lui puternice îi înconjurară gâtul ca un vinci.

Ea întrebă:

— Mă iubeşti? Dar el nu reuşi să-i răspundă, aşa că ea continuă. Mă placi? Mă doreşti?

Îşi luă braţele din jurul gâtului ei, se eliberă din îmbrăţişare, şi rămase pe canapea, ţinându-i mâinile de parcă s-ar fi bătut.

Ea începu să râdă. Rezistenţa şi umorul erau două dintre lucrurile pe care le admirase întotdeauna la ea. Ea spuse:

— Trebuie să mă aranjez înainte să mă duc la Rudolfo. Ştii că el e de modă veche în legătură cu multe. Te superi dacă-ţi folosesc dormitorul?

— Du-te, spuse George şi-i aprinse lumina sus.

Ea alergă în sus pe scări, tocurile sandalelor ţăcănind pe treptele din lemn. Cânta cântecul care-l urmărise pe el toată după-amiaza, iar el tot nu ştia cuvintele şi apoi, ca şi cum cineva ar fi închis radioul, cântecul se opri brusc şi Frances tăcu. Liniştea îl surprinse pe George la fel de tare ca şi când ea ar fi ţipat. Îşi ciuli urechile ca un câine bănuitor.

Frances începu să coboare scările, cu o expresie indescifrabilă pe figură. El comentă, prosteşte:

— Ce s-a întâmplat? N-ai găsit pieptenul?

— Nu ştiu, spuse Frances. N-am căutat. Nu m-am uitat decât la pat…

— Patul? El era complet nedumerit.

— N-ar putea fi o glumă? Un alt exemplu al minunatului umor englezesc?

El îşi dădu seama îngrozit că ea era supărată cu adevărat. Sub controlul aproape perfect al vocii ei se putea desluşi tremurul unei explozii incipiente.

— Frances, nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Fata. Fiica ta. Selina. Cum îi spui tu. Ştii unde este? Nu este în Londra. Nici măcar pe aeroportul din San Antonio. Este acolo sus… Arătă cu un deget tremurător şi controlul ei, ca un elastic prea întins, cedă brusc. *În patul tău!*

— Nu pot să cred.

— Bine, atunci du-te şi uită-te. *Du-te şi uită-te.* El nu se mişcă. Nu ştiu ce se întâmplă aici, George, dar nu am dat o sumă importantă de pesetas doar ca s-o găsesc pe mica vagaboandă tot în patul tău…

— Nu este o vagaboandă.

— … şi dacă încerci să-mi dai vreo explicaţie, ar fi bine să fie zdravănă, pentru că n-am de gând să înghit altă aiureală cu bagaje pierdute şi despre cum a crezut ea că tu eşti tăticul ei pierdut…

— Era adevărat.

— Adevărat? Ticălosule, pe cine crezi că păcălești? Acum ţipa la el şi acesta era singurul lucru care-l putea enerva.

— Nu ştiam că s-a întors…

— Foarte bine, dă-o afară acum…

— Nici nu mă gândesc…

— Bine. Frances se aplecă să-şi ia geanta. Dacă ai de gând să stai cu vagaboanda asta mică şi răsfăţată, nu mă priveşte…

— Taci!

— … dar nu mă amesteca pe mine în schemele voastre de protejare a reputaţiei pentru că, în ceea ce mă priveşte, nu merg. Se îndreptă spre uşă şi o deschise, apoi se întoarse să-şi mai spună părerile, dar efectul fu considerabil stricat de intrarea lui Pearl, dreaptă şi demnă. Stătuse o groază de vreme la uşă, aşteptând s-o lase cineva să intre şi, când Frances deschisese uşa, intrase mieunând mulţumiri şi aprecieri.

— Mai bine pleacă, spuse George, pe cât de calm putea, şi Frances îi răspunse:

— Nu te deranja, am şi plecat! Şi se opri doar ca să-i tragă un şut lui Pearl, apoi ieşi trântind uşa aşa de tare încât se zgâlţâi toată casa.

După o clipă, liniştea nopţii fu sfâşiată de zgomotul motorului Citroënului, pornit brutal şi condus în susul dealului în viteza întâi, care-l făcu pe George să scrâşnească din dinţi.

Se aplecă s-o ia pe Pearl. Sentimentele ei erau rănite, dar altceva nu păţise, iar el o aşeză pe perna ei preferată, pe canapea. O mişcare uşoară îl făcu să privească în sus. Selina stătea cu mâinile pe balustrada de la etaj, urmărindu-l. Purta un capot alb cu o panglică albastră în jurul gâtului şi îi spuse, îngrijorată:

— A păţit ceva Pearl?

— Nu, n-a păţit nimic. Ce faci aici?

— Eram în pat. Dormeam.

— Acum nu mai dormi. Îmbracă-te şi vino jos.

O clipă mai târziu, ea coborî în picioarele goale, legându-şi panglicile unui neglijeu alb de mătase asortat la capot. El se încruntă şi o întrebă:

— De unde ai astea?

Selina veni spre el.

— Mi-a sosit valiza. De la Madrid. Ea zâmbi, de parcă el ar fi fost obligat să fie încântat, iar el se simţi obligat să recurgă la sarcasm.

— Deci ai ajuns la aeroport?

— Ah, da.

— Şi ce s-a mai întâmplat de data asta? Zborul a fost anulat? Nu mai era loc în avion? Pepe a avut o pană de cauciuc?

— Nu, nimic din toate astea. Ochii ei erau aşa de măriţi, încât irisurile erau complet înconjurate de alb. Mi-am pierdut paşaportul.

— Ţi-ai… ce? Spre supărarea lui, se auzi ca un icnet incredul.

— Da, a fost foarte ciudat. Ştii că m-ai întrebat, înainte să plec, dacă am paşaportul la mine. Ei bine, atunci era în geantă şi nu-mi amintesc s-o mai fi deschis, dar când am ajuns la aeroport şi-mi cumpăram biletul, am deschis geanta. Şi dispăruse.

Ea îl privi, ca să vadă cum reacţionează la această informaţie. George se lăsă pe spatele canapelei şi îşi păstră calmul.

— Da, înţeleg. Şi ce-ai făcut atunci?

— Am vorbit cu Guardia Civil, desigur.

— Şi ce au spus?

— Ei, a fost foarte amabil şi înţelegător. Şi, după un timp, m-am gândit că ar fi mai bine să mă întorc aici să aştept până îl găseşte.

— Cine să-l găsească?

— Guardia Civil.

Urmă o mică tăcere, în care timp ei se uitară unul la celălalt. Apoi George spuse:

— Selina.

— Da?

— Știi ce face Guardia Civil oamenilor care îşi pierd paşaportul? Îi aruncă în închisoare. Îi închid ca prizonieri politici. Îi lasă să putrezească în închisoare până ce apar paşapoartele.

— Ei bine, mie nu mi-au făcut aşa ceva.

— Minţi, nu? Unde ţi-ai pus paşaportul?

— Nu ştiu. L-am pierdut.

— L-ai lăsat în maşina lui Pepe?

— Ţi-am spus că l-am pierdut.

— Ascultă, Junior, în Spania nu te joci cu paşaportul.

— Dar nu mă joc.

— I-ai spus lui Pepe că ţi-ai pierdut paşaportul?

— Nu ştiu spaniolește, cum aş fi putut să-i spun?

— L-ai convins doar să te aducă înapoi?

Ea se uită speriată, dar spuse curajoasă:

— Da.

— Când te-ai întors?

— Pe la unsprezece.

— Te-am trezit când am intrat? Ea încuviinţă. Atunci ai auzit cea mai mare parte a conversaţiei noastre, nu?

— Da, am încercat să-mi bag capul sub pătură, dar doamna Dongen are o voce foarte pătrunzătoare. Îmi pare rău că nu mă simpatizează. El nu comentă această remarcă a ei şi ea continuă, cu o voce care ar fi onorat-o pe bunica ei. Vrei să te însori cu ea?

— Vrei să ştii ceva? Mă faci să mă îmbolnăvesc.

— Ea e căsătorită?

— Nu mai este.

— Ce s-a întâmplat cu soţul ei?

— Nu ştiu… de unde să ştiu eu? Poate a murit.

— L-a omorât ea?

Mâinile lui părură brusc să capete o viaţă independentă. Îl mâncau de dorinţa de a o înşfăca pe Selina şi de a o scutura până i-ar fi clănţănit dinţii, de a o lovi peste urechi şi de a-i şterge expresia aceea îngâmfată de pe faţă. George îşi băgă mâinile în buzunare şi-şi strânse pumnii, dar Selina nu părea să se sinchisească de tulburarea lui.

— Cred că a fost supărător pentru ea să mă găsească aici, dar n-a mai stat să asculte nicio explicaţie. A lovit-o doar pe biata Pearl… Ar fi fost mult mai corect să mă lovească pe mine. Îl privi pe George drept în ochi, iar el fu zdruncinat de tupeul ei. Cred că te cunoaşte foarte bine. Ca să-ţi vorbească aşa, voiam să spun. Aşa cum a fost în seara asta. Voia ca tu să faci dragoste cu ea.

— Selina, o cauţi cu lumânarea.

— Iar ea părea să creadă că tu nu vei mai scrie o altă carte.

— Cu asta s-ar putea să aibă dreptate.

— Nu ai de gând nici măcar să încerci?

George îi răspunse încet:

— Vezi-ţi de afurisitele tale de treburi, dar nici măcar asta n-o făcu să renunţe.

— Mie mi se pare că abandonezi chiar înainte de a începe. Doamna Dongen avea dreptate; eşti unul dintre englezii expatriaţi clasici, care nu sunt buni de nimic, (aici Selina începu să imite tărăgăneala cu care vorbea Frances) care ştiu în mod foarte graţios să nu facă nimic. Cred că ar fi păcat să strici imaginea. Şi, la urma urmei, ce contează? Nu ai nevoie să scrii. Nu este viaţa ta. Iar în ceea ce-l priveşte pe domnul Rutland, ce înseamnă încă o promisiune încălcată? Nu înseamnă nimic. Poţi să-ţi calci cuvântul pe care i l-ai dat la fel de uşor cum l-ai încălcat pe cel dat fetei cu care trebuia să te căsătoreşti.

Înainte de a se putea gândi sau a se controla, mâna lui George scăpă din închisoarea buzunarului şi o plesni peste faţă. Sunetul loviturii se auzi ca pocnetul unei pungi de hârtie. Urmă o lungă şi dureroasă tăcere. Selina îl privea fix, uimită, dar curios de lipsită de pică, în timp ce George îşi freca palma. Îşi aminti că nu-şi mai luase ţigările. Se duse acum să le caute, să-şi ia una şi s-o aprindă, şi fu îngrozit văzând în ce hal îi tremurau mâinile. Când se întoarse, în cele din urmă, îşi dădu seama că ea încerca să nu plângă. Gândul la lacrimi şi la bombănelile şi la scuzele ulterioare era mai mult decât putea el să suporte. Şi, oricum, era prea târziu pentru scuze. Îi spuse, nerăbdător, dar nu lipsit de blândeţe:

— Hai, dă-i drumul, bâzâie! Şi când ea se întoarse şi o zbughi, într-un vârtej de picioare lungi, goale, şi mătase albă, înapoi în pat, el strigă după ea. Şi nu trânti uşa, dar gluma era amară şi căzu la fel de plat precum merita.

11

Era deja târziu când George se trezi. Îşi dădu seama după felul în care cădea lumina soarelui, după umbrele pastelate ale apei pe tavan, după uşoarele zgomote făcute de Juanita măturând pe terasă. Se încordă instinctiv, ştiind că-l va supăra mahmureala, se întinse după ceas şi văzu că era zece şi jumătate. Nu mai dormise aşa de târziu de ani.

Îşi mişcă cu grijă capul, aşteptând primul semn al meritatei agonii. Nu se întâmplă nimic. Forţându-şi norocul, încercă să-şi mişte ochii şi senzaţia nu fu prea neplăcută. Dădu deoparte pătura şi se ridică atent în picioare. Era un miracol. Se simţea destul de normal; mai bine decât normal, strălucitor şi alert şi plin de energie.

Adunându-şi lucrurile, se duse să facă duş şi să se bărbierească. Pe când se rădea, melodia din noaptea trecută îi veni brusc în minte, dar de data aceasta avea şi cuvinte şi îşi dădu seama, acum când era prea târziu, de ce Frances se supărase pe el pentru că o fluierase.

M-am învăţat cu faţa ei
Care aduce dimineaţa.

Ei bine, întrebă el reflexia lui adormită din oglindă, *cât de morocănos poţi fi?* Dar se duse şi-şi scoase afară vechiul său casetofon, şterse praful de pe caseta lui Franc Sinatra, şi-o puse.

Juanita terminase de curăţat terasa şi, auzind muzica, îşi lăsă periile şi mătura şi intră, lăsând urme de la picioarele ei goale şi ude.

— Señor, spuse ea.

— Juanita! Buenos dias.

— Señor a dormit bine?

— Prea bine, poate.

M-am învăţat cu melodia
Ce-o fluiera ea toată viaţa.

— Unde este señorita?

— S-a dus la barca lui señor să înoate.

— Şi cum a ajuns acolo?

— A luat bărcuţa.

El îşi ridică sprâncenele, surprins.

— Bravo ei. Juanita, mai este cafea?

— Mai fac.

Se duse să scoată o găleată cu apă şi George îşi dădu seama că se simte suficient de bine ca să fumeze o ţigară. Găsi una, o aprinse, apoi spuse, cu grijă:

— Juanita?

— *Sí,* señor?

— O americană a stat la hotelul din Cala Fuerte în noaptea trecută…

— *No,* señor.

El se încruntă:

— Cum adică?

Juanita era în bucătărie, unde punea de cafea.

— Nu a stat, señor. S-a întors în San Antonio în noaptea trecută. Nu a folosit camera de la hotel. Rosita i-a spus lui Tomeu şi Tomeu i-a spus Mariei şi Maria…

— Ştiu. Maria ţi-a spus ţie. Dar veştile Juanitei îl făcuseră să se simtă uşurat, deşi îi era ruşine că se simţea aşa, deşi gândul la Frances zburând în miez de noapte spre San Antonio în bomba aceea de maşină îi dădea fiori. El se rugă să nu i se fi întâmplat nimic, ca ea să nu fi avut un accident şi să nu fie chiar acum prinsă în cine ştie ce canal în depărtare şi cu maşina deasupra ei.

Cu aerul unui bărbat încolţit de necazuri din toate părţile, se scărpină la ceafă, apoi ieşi pe terasă să-şi caute cea de-a doua cauză a durerilor de cap. Îşi luă binoclul şi-l aţinti spre *Eclipse,* dar, deşi bărcuţa sălta liniştită la prova, nu era nici urmă de Selina.

Era totuşi o zi minunată. La fel de strălucitoare ca ziua de ieri, dar mai răcoroasă, cu marea învârtejindu-se în gura portului. Pinii îşi agitau crengile parfumate în briză şi vălurelele loveau vesele aleile de sub terasă. Toate imaginile îl umpleau de încântare. Cer albastru, mare albastră, *Eclipse* mişcându-se încet la ancoră, terasă albă, muşcate roşii, toate încântător de familiare şi totuşi incredibil de noi în această dimineaţă. Pearl stătea pe debarcader, mâncând o delicioasă bucăţică de peşte pe care o găsise; Frances era înapoi în San Antonio, şi Juanita îi făcea o ceaşcă de cafea. Nu-şi mai amintea de când nu se mai simţise aşa de bine, aşa de încrezător în el, aşa de optimist. Era de parcă ar fi trăit luni de zile în întunericul mâlos al unei potenţiale furtuni, şi acum furtuna se sfârşise şi presiunea scăzuse şi putea iar să respire liber.

Îşi spuse că era un nemernic, că ar fi trebuit să se zvârcolească într-un iad de ură şi remuşcări, dar senzaţia bunăstării fizice era prea mult pentru conştiinţa lui. În tot acest timp se sprijinise cu palmele întinse de zidul terasei, şi acum, când se ridică şi se îndreptă, văzu că palmele îi erau pline de var. Reacţia lui automată fu să le şteargă pe pantaloni, dar atenţia îi fu brusc atrasă de convoluţiile amprentelor sale,

subliniate de var, desenate delicat ca o hartă microscopică. O hartă a lui însuşi, unică doar pentru George Dyer, exact ca viaţa pe care o dusese şi lucrurile pe care le făcea acum.

Nu era în mod special mândru de el însuşi. De-a lungul timpului rănise şi ofensase prea mulţi oameni şi, noaptea trecută, nici măcar nu suportase să se gândească la asta. Dar nimic nu-i putea îndepărta acum sentimentul de bucurie al regăsirii identităţii.

M-am învăţat cu faţa ei.

Caseta se termină, şi el intră în casă s-o întoarcă. Pe când închidea capacul casetofonului, spuse:

— Juanita?

Ea îi turna cafea în cană.

— Señor?

— Juanita, ştiai că Pepe, soţul Mariei, a dus-o pe señorita la aeroport ieri după-masă?

— *Sí,* señor, spuse Juanita, dar nu se uita la el.

— Ţi-a spus că a adus-o pe señorita înapoi?

— *Sí,* señor. Tot satul ştie.

Era inevitabil şi George oftă, dar îşi continuă ancheta.

— Şi Pepe a spus că señorita şi-a pierdut paşaportul?

— Nu ştia că l-a pierdut. Ştia doar că nu e la ea.

— Dar ea a vorbit cu Guardia Civil pe aeroport?

— Nu ştiu, señor. Ea turnă apa fierbinte în cană.

— Juanita… Cum ea nu se întoarse, el îşi puse mâna pe braţul ei gol şi ea întoarse capul şi, spre uimirea lui, el văzu că râdea de el, ochii ei întunecaţi strălucind a amuzament. Juanita… señorita nu e fiica mea.

— *No,* señor, spuse Juanita, calmă.

— Să nu-mi spui că ştiai deja.

— Señor, spuse ea, Pepe nu credea că ea se purta ca o fiică.

— Dar cum se purta?

— Era foarte nefericită, señor.

— Juanita, ea nu este fiica mea, ci verişoara mea mai mică.

— *Sí,* señor.

— Îi vei spune Mariei? Şi spune-i Mariei să-i spună lui Tomeu şi poate Tomeu îi va spune Rositei şi Rosita îi va spune lui Rudolfo… Râdeau amândoi. Nu te-am minţit, Juanita. Dar nici n-am spus adevărul.

— Señor nu trebuie să fie îngrijorat. Dacă este fiica sau o verişoară… Juanita dădu din umeri ca şi cum problema ar fi fost prea banală pentru a fi luată în consideraţie. Dar în Cala Fuerte, señor are prieteni. Altceva nu contează.

O astfel de elocvenţă îi era străină Juanitei, şi George era aşa de

mişcat încât ar fi putut s-o sărute, dar ştia că asta i-ar fi stânjenit pe amândoi, aşa că-i spuse că îi era foame şi, simţindu-se dornic de companie, veni după ea în chicinetă să caute în cutia de pâine, să caute ceva care ar putea fi uns cu unt şi cu gem de caise.

Ca de obicei, cutia era plină şi se pusese altă pâine pe deasupra celei vechi. Spuse cu reproş:

— Juanita, este murdar. Pâinea de la fund a căpătat o barbă verde.

Şi, ca să demonstreze, întoarse cutia şi vărsă toată pâinea pe jos. Ultima coajă mucegăită căzu, apoi bucata de hârtie albă cu care Juanita acoperise cutia şi, în cele din urmă, un plic subţire, albastru închis.

Zăcea pe podea între ei, iar ei îl priveau uimiţi, fiecare gândindu-se că era al celuilalt.

— Ce este asta?

George îl luă şi îl întoarse în mână.

— Este un paşaport. Un paşaport britanic.

— Şi al cui este?

— Cred că este al señoritei.

Ideea era să înceapă nu cu începutul călătoriei, ci din mijloc – săptămâna în care *Eclipse* intrase în portul din Delos. Apoi se va întoarce la început ca să arate, într-o serie de back-flash-uri, cum începuse călătoria, cum fusese planificată. Hârtia era groasă şi netedă şi maşina de scris torcea liniştit, ca un motor bine uns. Selina încă înota, şi Juanita spăla, scărmănând cearşafurile cu săpunul şi mormăind un cântec de dragoste local, astfel încât nimeni nu auzi bătaia la uşă.

Era o bătaie discretă, de-abia perceptibilă peste zgomotul făcut de maşina de scris şi, după un timp, uşa se deschise şi mişcarea atrase atenţia lui George, şi el privi în sus cu mâinile suspendate deasupra claviaturii maşinii.

Bărbatul care stătea în uşă era tânăr, înalt şi foarte arătos. Purta un costum cu guler scrobit şi cravată, totuşi arăta înnebunitor de proaspăt. Îi spuse:

— Îmi pare rău că vă deranjez, dar nu mi-a răspuns nimeni. Aceasta este Casa Barco?

— Da.

— Înseamnă că dumneavoastră sunteţi George Dyer.

— Da, eu sunt… Se ridică.

— Mă numesc Rodney Ackland. Simţea, se pare, că discuţia nu mai poate înainta fără un fel de ritual prealabil. Veni şi-i strânse mâna lui George.

— Ce mai faceţi? George se gândi. *Strângere fermii. Ochi pătrunzători, de încredere.* Şi, după aceea, *Plictisitor de moarte.*

— Cred că Selina Bruce este aici?

— Da. Rodney se uită întrebător în jur. Acum înoată.

— Înţeleg. Bine, în cazul acesta, ar fi bine să vă dau o explicaţie. Sunt avocatul Selinei. George nu comentă. Şi mi-e teamă că, indirect, este greşeala mea că a făcut drumul acesta la San Antonio. Eu i-am dat cartea dumneavoastră, ea a văzut fotografia şi s-a decis că trebuie să fiţi tatăl ei. A vorbit cu mine, mi-a spus că voia să vină să vă cunoască şi a sugerat că ar fi bine s-o însoţesc, dar, din nefericire, am fost obligat să plec la Bournemouth să văd un client foarte important şi, când m-am întors la Londra, Selina plecase deja. Era plecată de trei sau patru zile. Aşa că, bineînţeles, am luat primul avion spre San Antonio şi… ei bine, m-am gândit că ar trebui s-o iau înapoi. Se priviră unul pe celălalt. Rodney continuă. Bineînţeles, nu sunteţi tatăl ei.

— Nu, nu sunt. Tatăl ei e mort.

— Există totuşi o asemănare uimitoare. Chiar şi eu o pot percepe.

— Gerry Dawson era un văr îndepărtat al meu.

— Ce coincidenţă extraordinară!

— Da, spuse George. Extraordinară.

Pentru prima oară, Rodney păru puţin tulburat.

— Domnule Dyer, nu cunosc împrejurările acestei vizite cam… neconvenţională a Selinei, nici ce v-a spus ea. Dar a nutrit întotdeauna o… dorinţă puternică, chiar obsesivă, să-şi găsească tatăl. A fost crescută de bunica ei şi copilăria ei a fost puţin altfel, ca s-o spun delicat…

— Da, mi-a spus.

— În acest caz, cunoaşteţi faptele, sunt sigur că ne vom înţelege.

— Da, cred că da. El rânji şi adăugă: aşa, din curiozitate, cum ai fi reacţionat totuşi dacă s-ar fi dovedit că sunt tatăl Selinei?

— Ei bine… Rămas fără cuvinte, Rodney se înroşi. Ei, eu… Apoi se hotărî s-o transforme într-o glumă şi râse. Cred că aş fi căzut în genunchi în faţa dumneavoastră şi v-aş fi cerut binecuvântarea.

— *Binecuvântarea* mea?

— Da. Puţin cam târziu, desigur, pentru că suntem deja logodiţi. Ne căsătorim luna viitoare.

George spuse:

— Te rog să mă scuzi, şi cuvintele în sine erau o manifestare a stării lui. Nu mai folosise demodatele cuvinte de ani, din vremurile petrecerilor la Bradderford şi îşi imagina că le uitase. Dar iată că apăreau iar, scoase din inconştienţă.

— Suntem deja logodiţi. Doar ştiaţi, nu?

— Nu, nu ştiam.

— Adică Selina nu v-a spus? E o fată extraordinară.

— Şi de ce naiba să-mi spună mie? N-am nicio legătură cu faptul că

ea e logodită sau nu.

— Nu, dar am crezut că e important. Primul lucru despre care ar fi vorbit. George se gândi. *Păcătoasă înşelătoare.* Dar asta nu contează. Acum cred că vă daţi seama că trebuie s-o duc la Londra cât mai curând posibil.

— Da, sigur.

Rodney trecu pe lângă el şi ieşi pe terasă.

— Ce privelişte superbă. Spuneaţi că Selina înoată? N-o văd.

George i se alătură.

— Nu, ea este, hm, dincolo de iaht. Aş aduce-o… Apoi îşi aminti că ea luase bărcuţa, deci nu putea. Apoi îşi aminti că putea, pentru că putea împrumuta bărcuţa lui Rafael, vărul lui Tomeu. Puteţi aştepta aici? Luaţi loc, simţiţi-vă ca acasă. Nu voi lipsi mult.

— Nu vreţi să mă luaţi cu dumneavoastră? Rodney nu părea prea convins, şi George îi spuse:

— Nu, mulţumesc. Barca e plină cu solzi de peşte şi v-aţi strica hainele:

— Bine, dacă sunteţi sigur… şi, în faţa ochilor lui George, Rodney îşi trase un scaun la soare şi se aşeză, imaginea perfectă a englezului binecrescut în străinătate.

George trase barca vărului lui Tomeu în jos pe alee şi apoi în apă, înjurând întruna. Era lungă şi grea şi dificil de tras, şi avea doar o padelă cu care nu se descurca prea bine, ceea ce era enervant, pentru că Rodney Ackland, cu figura lui netedă şi vocea lui cultivată şi costumul lui gri impecabil, îl urmărea de pe terasă. Îşi făcu drum, clătinându-se, transpirând şi înjurând, spre locul în care era ancorată *Eclipse,* dar când o strigă pe Selina, nu-i răspunse nimeni.

Cu greutate, manevră barca în jurul cablului de ancoră al iahtului şi o observă imediat pe Selina, tolănită ca o sirenă pe una dintre stâncile de pe malul îndepărtat. Se urcase pe treptele de piatră ale unei vile situată între pini şi stătea cu mâinile cuprinzându-şi genunchii şi părul îi uda gâtul ca blana unei foci. Barca lui Rafael se strecură dincolo de *Eclipse,* George lăsă jos vâsla şi se ridică în picioare, cu mâinile făcute căuş, s-o strige iar.

— Selina! se auzi ca un ţipăt indignat, iar ea privi imediat în sus. Vino jos, trebuie să-ţi spun ceva.

După o mică ezitare, ea se ridică, îşi dădu drumul în apă şi înotă înspre el. Când ajunse în dreptul bărcii, bordul era prea înalt pentru ea, aşa că el îşi petrecu mâinile în jurul umerilor ei şi o ridică în barcă, udă ca un peşte proaspăt prins. Se aşezară pe banchete, cu faţa unul înspre celălalt, şi ea spuse:

— Îmi pare rău. Aveai nevoie de bărcuţă?

El se gândi că orice altă femeie ar fi pretins, înainte de orice, să-şi ceară scuze pentru comportarea lui din seara trecută. Dar Selina nu

era orice altă femeie.

— Sper că nu te superi că am luat-o…

— Nu, sigur că nu.

— Dormeai când am coborât. I-am dat drumul Juanitei în casă. El o urmări cum vorbeşte, fără să audă ce spune, încercând să se împace cu ideea că ea urmează să se mărite cu Rodney Ackland, că fusese de la început logodită şi nu-i spusese nimic.

— … prietena ta se simte bine? Sper că nu era prea supărată.

— Prietena mea? A, Frances. Nu ştiu dacă e supărată sau nu. S-a întors în San Antonio noaptea trecută. Şi oricum nu era vina ta. O să fiarbă un timp în suc propriu şi pe urmă va uita.

— Nu ar fi trebuit să mă întorc la Casa Barco, acum îmi dau seama, dar…

El nu mai putu suporta..

— Selina.

Ea se încruntă.

— S-a întâmplat ceva?

— Fii atentă. Te aşteaptă cineva la Casa Barco. A venit tocmai de la Londra. Rodney Ackland.

Ea păru să îngheţe. Formă cu buzele cuvântul „Rodney”, dar nu se auzi niciun sunet.

— A venit noaptea trecută cu avionul. S-a întors de la Bournemouth şi şi-a dat seama că tu ai venit la San Antonio de capul tău, aşa că a luat primul avion încoace. I-am spus că nu sunt tatăl tău şi trebuie să spun că nu a părut prea surprins. Dar vrea să vorbească cu tine.

Briza era rece şi Selina tremură. El văzu lanţul subţire de aur dispărând în sutienul micului costum de baie pe care i-l dăruise el, dar acum ştia că de lanţ nu atârnă o cruce de aur de la Confirmare. Se întinse şi eliberă lanţul, şi inelul de logodnă cu safire şi diamante de la Rodney începu să se rotească în faţa ochilor lui, prinzând soarele în mici săgeţi strălucitoare.

— Selina, de ce nu mi-ai spus?

În acel moment, ochii ei erau la fel de albaştri ca safirele care se balansau sub bărbia ei.

— Nu ştiu.

— Eşti logodită cu Rodney? Ea încuviinţă. Te vei căsători cu el luna viitoare? Ea încuviinţă din nou. Dar de ce trebuie să fie aşa de secret?

— Nu este secret, i-am spus lui Rodney despre tine. I-am spus că am impresia că George Dyer este tatăl meu. Şi am vrut ca el să vină cu mine să te căutăm. Dar el n-a putut. Avea treabă în Bournemouth şi n-a crezut că eu voi veni singură. A spus că, dacă erai tatăl meu, vei fi stânjenit de brusca mea apariţie. Şi, dacă nu erai tatăl meu, atunci era oricum o aiureală. Nu părea să înţeleagă cât de important era; să ai

rădăcini şi o familie, să aparţii cu adevărat cuiva.

— Te cunoaşte de mult timp?

— De când eram mică. Firma lui a avut întotdeauna grijă de afacerile bunicii mele. Ea îl simpatiza mult şi ştiu că spera că mă voi mărita cu el.

— Şi chiar asta vei face.

— Da. De obicei sfârşeam prin a face ce voia ea. Ochii lui George se umplură brusc de milă pentru ea şi Selina nu putea suporta. Plecăm din Queen's Gate. Am găsit un apartament încântător într-un bloc nou. Aş vrea să-l poţi vedea şi tu. Este foarte luminos şi are o vedere minunată. Agnes va sta cu noi. Mi-am cumpărat şi rochia de mireasă. Este albă, foarte lungă. Şi are trenă.

— Dar ai ascuns inelul de logodnă, nu-l porţi pe deget.

— Credeam că eşti tatăl meu. Şi am vrut să te întâlnesc prima oară aşa, simplu. Fără să aparţin altcuiva.

— Îl iubeşti?

— Te-am întrebat *pe tine* acelaşi lucru ieri şi n-ai vrut să-mi răspunzi.

— Era altceva. Vorbeam despre trecutul meu, acum e vorba despre viitorul tău.

— Ştiu. De aceea e aşa de important.

El nu răspunse. Selina îşi ridică mâinile la ceafă şi îşi desfăcu lanţul. Inelul se eliberă şi ea îl puse pe deget şi apoi prinse lanţul iar la gât. Toate aceste mişcări le făcu deliberat şi cu mult calm. Îi spuse:

— Eu nu l-aş lăsa pe Rodney să aştepte.

— Nu, sigur că nu. Ia tu bărcuţa, şi eu o să te urmez în cratiţa asta a lui Rafael. Dar să nu fugi fără să-ţi iei rămas bun.

— N-aş putea face asta. Ştii că n-aş putea.

După o vreme, lui Rodney i se păru că e prea cald ca să mai stea pe terasă. Ar fi putut să-şi scoată haina, dar avea bretele şi i se părea indecent să stea aşa, şi atunci se ridică din şezlong şi intră în casă. Se învârtea încolo şi încoace, încercând să înţeleagă ceva din designul interior aiurit, când apăru Selina, fără s-o observe sau s-o audă, şi îi spuse pe nume.

Oprit brusc, Rodney se răsuci pe loc. Ea stătea în uşa deschisă şi el o privi neîncrezător. Nu-şi putea imagina că, într-un timp aşa de scurt, cineva se putea schimba atât de mult. O văzuse întotdeauna ca pe o persoană ştearsă, monotonă, cu părul şaten, cu pielea albă, înviorată doar de strălucirea ochilor albaştri, de siameză. Dar acum era foarte bronzată şi părul ei, încă umed de la înot, avea şuviţe decolorate de soare. Purta un bikini care lui Rodney i se păru a fi doar la un pas de prostul gust şi, pe când stătea acolo privindu-l, pisica albă care se încălzea pe terasă veni şi se lipi afectuos de gleznele ei.

Momentul era învăluit într-o stânjeneală ciudată. Apoi Selina spuse:

— Bună, Rodney. Ce surpriză. Încercă să pară vioaie, dar vocea îi era plată şi căzu trist pe ultima silabă.

— Da, zise Rodney. Aşa mă gândeam şi eu. Nu părea uşor de crezut că tocmai venise de la Londra, stătuse toată noaptea în hainele acelea, venise din sat pe drumul stâncos şi pietruit care ducea spre Casa Barco. Pantofii lui erau puţin albiţi de praf, dar în rest părea la fel de imaculat ca acasă. Veni s-o sărute, cu mâinile pe umerii ei, şi se uită uşor dezaprobator la costumul ei de baie.

— Cu ce eşti îmbrăcată?

Ea dădu din umeri.

— Doar în asta pot înota. Pe o sfoară era un halat de baie al lui George şi ea se duse şi-l îmbrăcă. Prosopul era tare şi plin de sare şi soare şi mirosul lui George. Ea se înveli în el ceea ce, într-un mod inexplicabil, o linişti şi o întări.

El îi spuse:

— N-ai fost cuminte, ai venit aici fără să-mi spui. Aş fi putut să înnebunesc de grijă.

— Ştiam că eşti în Bournemouth.

— Am sunat de îndată ce m-am întors la Londra şi Agnes mi-a spus unde eşti. Am venit direct, desigur, cu primul avion.

— Foarte drăguţ din partea ta.

— Ai vrea să te întorci acasă?

— M-aş fi întors mai demult, dar banii mi-au fost furaţi pe aeroport şi nu am avut cu ce să-mi cumpăr biletul de întoarcere.

— Ai fi putut să mă anunţi! Ţi-aş fi trimis nişte bani.

— Nu… nu am vrut să te deranjez. Şi, adăugă ea într-o izbucnire de cinste, credeam că-mi vei spune doar „ţi-am spus eu". Pentru că tu ai avut dreptate, şi eu m-am înşelat, şi George Dyer nu e tatăl meu… nu e tatăl meu…

— Nu, asta am înţeles şi eu.

— Dar înţelegi că a trebuit să mă conving? Era o pledoarie menită să-i atragă simpatia, dar Rodney o înţelese greşit.

— Îmi pare rău, dar încă mai cred că ar fi trebuit să mă laşi pe mine să cercetez în locul tău.

— Dar te-am rugat să vii cu mine. Eu am vrut să vii, dar tu nu.

— N-am putut. Ştii doar.

— Ai fi putut s-o amâni pe doamna Cum-îi-Zice.

— Selina! Era şocat şi îşi dădu seama, pentru prima oară, că schimbările pe care le suferise ea nu erau doar fizice, ci mult mai profunde şi mai subtile.

Ea respiră adânc.

— Oricum, îi spuse, nu regret nimic. Sunt bucuroasă că am venit, chiar dacă George nu este tatăl meu. Şi dacă m-ai întreba, aş mai face-

o o dată.

Era o invitaţie la luptă, dar, înainte ca Rodney să găsească un răspuns, George Dyer li se alătură, ţinând-o pe Pearl în braţe şi se amestecă vesel în discuţie.

— Ei, nu e frumos? V-aţi regăsit. Ce aţi spune de o băutură?

— Eu nu beau, mulţumesc, spuse Rodney, înţepat.

— Atunci o ţigară?

— Nu, acum nu. Îşi drese vocea. Îi spuneam Selinei că ar fi o idee bună dacă ne-am întoarce în Londra imediat. Taxiul meu aşteaptă la hotelul din Cala Fuerte; putem merge direct la aeroport.

— Bună organizare, spuse George.

Rodney îl privi scurt să vadă dacă râdea de el, dar ochii întunecaţi erau foarte serioşi. Încă nu prea sigur, se întoarse spre Selina.

— Poate că ar trebui să împachetezi. Unde stai?

Urmă o tăcere lungă. Rodney se uită la Selina. Selina se uită la George şi înapoi la Rodney. George, calm, o mângâia pe Pearl.

Selina spuse:

— Aici.

Rodney păli.

— *Aici?*

— Da. Aici. La Casa Barco.

— *Ai dormit* aici?

— Nu aveam unde să mă duc…

Ea tremură uşor şi George îşi dădu seama că era nervoasă. Rodney, totuşi, nu păru să-şi dea seama, pentru că vorbi cu un glas îngheţat.

— Nu a fost *puţin* cam neconvenţional?

Brusc, George o lăsă pe Pearl pe un scaun din apropiere şi interveni în discuţie.

— Nu cred. La urma urmei, să nu uităm, Selina este verişoara mea.

— Şi să nu uităm că este o verişoară de departe. Şi, oricum, nu asta era problema.

— Atunci care era problema?

— Bine, Selina vine aici neinvitată, neanunţată, o străină pentru dumneavoastră, şi dumneavoastră o lăsaţi să *stea* aici; să locuiască în această casă – practic, după câte îmi dau eu seama, să doarmă în aceeaşi cameră. Înţeleg că dumneavoastră nu vă sinchisiţi de propria reputaţie, dar, pentru binele Selinei, aţi fi putut să faceţi alte aranjamente.

— Poate nu am vrut, spuse George.

Rodney îşi ieşi din sărite.

— Îmi pare rău, domnule Dyer, dar este clar faptul că nu vorbim aceeaşi limbă. Mi se pare că atitudinea dumneavoastră este insuportabilă.

— Îmi pare rău.

— Întotdeauna trataţi cu acelaşi dispreţ regulile normale de comportament decent?

— Da, întotdeauna. Şi nu sunt regulile mele.

O clipă, Rodney se gândi să-i dea un pumn, apoi se hotărî că George era mult prea demn de dispreţ şi bun doar pentru a fi ignorat. Se întoarse spre Selina.

— Selina… Ea tresări. Îmi pare rău, dar vreau să cred că toate acestea nu sunt din vina ta. Sunt pregătit să uit totul, dar trebuie să ne asigurăm că la Londra nu se va afla ce s-a întâmplat aici.

Selina îl privi atent. Figura lui era netedă şi bine bărbierită. Nu părea să aibă niciun rid şi îi era greu să şi-l imagineze bătrân, cu experienţă şi obosit. Va arăta la fel şi la optzeci de ani, la fel de impersonal şi îngrijit ca o cămaşă proaspăt spălată.

Ea spuse:

— De ce, Rodney?

— Eu… eu n-aş vrea ca domnul Arthurstone să afle.

Era un răspuns aşa de ridicol încât îi veni să râdă.

Domnul Arthurstone, cu genunchii lui artritici, care urma s-o dea… ce legătură avea cu el?

— Şi acum – Rodney se uită la ceas – nu mai avem timp de pierdut. Îmbracă-te ca să plecăm.

George tocmai îşi aprindea o ţigară. Stinse chibritul, îşi scoase ţigara din gură şi spuse:

— Ea nu poate veni la Londra cu tine. Şi-a pierdut paşaportul.

— Ea a… *poftim?*

— A pierdut paşaportul. S-a întâmplat ieri. Foarte ciudat.

— E adevărat, Selina?

— Ei, eu… ei bine, da…

George o făcu să tacă.

— Sigur că e adevărat. Stimate domnule Ackland, nici n-ai idee cum e pe aici. Ţi-ar fura şi aurul de la coroanele dentare dacă ar putea ajunge la ele.

— Dar paşaportul, Selina. Îţi dai seama cât de grav este?

— Păi… eu… tărăgănă Selina.

— L-ai anunţat pe Consulul britanic?

— Nu, spuse George, trecând iar la atac, a anunţat Guardia Civil la aeroport, şi el a fost foarte înţelegător şi s-a oferit s-o ajute.

— Mă mir că n-a aruncat-o direct la închisoare.

— Şi eu m-am mirat, dar bineînţeles că e uimitor ce poate face un surâs fermecător chiar şi aici în Spania.

— Şi atunci cum trebuie să procedăm?

— Ei bine, dacă mă întrebi, aş sugera ca tu să pleci, să iei taxiul şi să te întorci la Londra şi s-o laşi pe Selina aici cu mine… Nu, opri el protestele indignate ale lui Rodney, cred că aşa e cel mai bine. De

acolo ai putea şi tu să tragi nişte sfori şi, împreună, ar trebui să reuşim s-o apărăm de închisoare. Şi nu te îngrijora prea mult în legătură cu regulile, bătrâne. La urma urmei, eu sunt probabil cea mai apropiată rudă a Selinei şi sunt perfect pregătit să-mi asum responsabilitatea pentru ea…

— Responsabilitate? Dumneavoastră? făcu un ultim apel către Selina. Doar nu *vrei* să rămâi aici? Rodney aproape explodă.

— Păi… Chiar ezitarea ei păru să-l convingă.

— Mă uimeşti! Egoismul tău mă uimeşte! Nu pari să-ţi dai seama că nu este vorba doar de reputaţia ta. Şi eu am o reputaţie care trebuie apărată, iar atitudinea ta mi se pare incredibilă! Nici nu vreau să mă gândesc ce va spune domnul Arthurstone.

— Dar îi vei putea explica domnului Arthurstone, Rodney. Şi cred că… dacă tot îi explici, mai bine să-i spui că nici nu mai e nevoie să ne fie martor până la urmă. Îmi pare groaznic de rău, dar sunt sigură că, într-un fel, e o uşurare pentru tine. Doar n-ai vrea să rămâi cu mine pe cap, nu, după tot ce s-a întâmplat. Şi… poftim inelul…

Îl ţinea în palmă, diamantele sclipitoare şi safirul albastru, care îşi imaginase că o vor lega de el pentru totdeauna. Îşi dorea să fie în stare să ia inelul şi să-l arunce dincolo de zidul terasei în mare, dar îl costase mult, aşa că-şi înghiţi mândria şi îl luă înapoi.

— Îmi pare rău, Rodney.

Lui i se păru că e mai demn să rămână tăcut. Se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre uşă, dar George ajunse primul şi i-o deschise.

— Ce păcat că ai avut o vizită aşa de neproductivă. Ar trebui să vii la Cala Fuerte mai spre vară, când e mai vesel. Sunt sigur că ţi-ar plăcea schiul pe apă şi scufundările şi pescuitul. A fost amabil din partea ta că m-ai vizitat.

— Vă rog să nu vă imaginaţi, domnule Dyer, că eu sau partenerii mei te vom lăsa să scapi aşa de uşor.

— Nici nu mi-am imaginat. Sunt sigur că domnul Arthurstone are câteva idei strălucite ascunse în mânecă şi că la timpul potrivit voi primi o scrisoare foarte usturătoare. Eşti sigur că nu vrei să te duc în sat cu maşina?

— Nu, mulţumesc, prefer să merg pe jos.

— Ei bine, chacun à son goût. Mi-a făcut plăcere. Adio.

Dar Rodney nu-i răspunse, ci porni într-un marş forţat pe alee. George îl urmări până ce el ajunse pe deal, apoi închise uşa.

Se întoarse. Selina rămăsese în mijlocul camerei, acolo unde o lăsase Rodney. Se uita de parcă ar fi aşteptat altă scenă violentă, dar el spuse doar, cu un ton foarte rezonabil:

— Dacă te-ai gândit serios să te măriţi cu individul ăsta, ar trebui să consulţi un psihiatru. Ţi-ai petrece jumătate din viaţă îmbrăcându-te pentru cină, şi cealaltă jumătate, căutând cuvintele acelea preţioase

în dicţionar. Şi cine e domnul Arthurstone?

— Este partenerul senior la firma la care lucrează Rodney. Este foarte bătrân şi are artrită la genunchi.

— Şi el trebuia să te dea?

— Nu mai era altcineva.

Era o acceptare silită. George spuse:

— Vorbeşti despre domnul Arthurstone sau despre Rodney?

— Cred că despre amândoi.

— Poale, îi spuse George, blând, poate sufereai de o criză gravă de fixaţie faţă de tată.

— Poate că da.

— Şi acum?

— Acum nu.

Ea se cutremură iar, şi el zâmbi.

— Ştii, Selina, nu aş fi crezut niciodată că este posibil să afli atât de multe lucruri despre o altă persoană într-un timp aşa de scurt. De exemplu, ştiu că, atunci când minţi, ceea ce din păcate ţi se întâmplă destul de des, ochii ţi se măresc aşa de mult încât irişii sunt aproape complet înconjuraţi de alb. Ca nişte insule. Şi când încerci să nu râzi de vreun lucru groaznic pe care l-am spus eu, îţi laşi în jos colţurile gurii şi, în mod ciudat, apare o gropiţă. Şi, când eşti nervoasă, tremuri. Acum eşti nervoasă.

— Nu sunt nervoasă. Mi-e frig, din cauză că am înotat.

— Atunci du-te şi îmbracă-te.

— Dar trebuie să-ţi spun ceva mai înainte…

— Poate să aştepte. Fugi şi îmbracă-te.

El se duse pe terasă şi o aşteptă acolo. Aprinse o ţigară şi soarele îi ardea puternic umerii, frigând prin bumbacul subţire al cămăşii. Rodney Ackland plecase, departe de Casa Barco, afară din viaţa Selinei. Aşa cum plecase şi Jenny, fantoma ei izgonită pentru totdeauna, nefericita întâmplare exorcizată prin simplul fapt că-i spusese Selinei despre ea. Jenny şi Rodney aparţineau trecutului, şi prezentul era vesel şi bun, şi viitorul plin de speranţă şi de surprize plăcute ca un cadou de Crăciun.

Jos, în grădină, Juanita atârna cămăşi, cântându-şi fericită şi, aparent indiferentă la drama care avusese loc în timp ce ea aranja rufele. Se simţi cuprins de un val brusc de afecţiune faţă de ea. Nimeni nu ştia mai bine decât el că drumul său către iad fusese întotdeauna pavat cu intenţii bune, dar acum îşi promise că, atunci când cartea lui cea nouă va fi publicată, îi va da nu numai un exemplar pe care să-l aşeze pe un şerveţel de dantelă, ci mult mai mult. Ceva ce ea dorea mult, ceva ce nu şi-ar fi cumpărat niciodată pentru ea. O rochie de mătase, sau o bijuterie, sau o sobă nouă de gaz.

Auzi paşii Selinei şi se întoarse. Ea se îmbrăcase cu o rochie de in fără mâneci de culoarea piersicii şi încălţase nişte sandale cu tocuri joase care o făceau să fie aproape la fel de înaltă ca el şi începu să se întrebe mirat de ce durase aşa de mult până să-şi dea seama cât de frumoasă e ea. Îi spuse:

— Este pentru prima oară când te văd frumos îmbrăcată. Mă bucur că ţi-ai găsit bagajele.

Selina respiră adânc. Spuse:

— George, trebuie să-ţi spun ceva.

— Ce anume?

— Paşaportul meu.

— Ce e cu paşaportul tău?

— Bine. Înţelegi. Nu l-am pierdut.

El tresări şi se încruntă, aparent surprins.

— Nu?

— Nu. Ştii… ieri după-masă, înainte să plec cu Pepe… l-am ascuns.

— Selina. El părea profund şocat. De ce ai făcut aşa ceva?

— Ştiu că n-a fost frumos, dar nu voiam să plec. Nu am vrut să te las cu doamna Dongen. Ştiu că ea nu vrea ca tu să scrii o a doua carte. Voia să pleci în Australia sau în deşertul Gobi sau în altă parte. Cu ea. Aşa că atunci când m-am dus în chicinetă să-mi iau apă din refrigerator, am… înghiţi în sec. Am ascuns paşaportul în cutia cu pâine.

— Ei nu zău!

— Da. Ştiu. Dar mă gândeam doar la tine şi ceea ce încerc să-ţi spun e că nu există niciun motiv pentru care nu m-aş întoarce la Londra cu Rodney. Adică nu vreau să mă mai mărit cu el, desigur. Îmi dau seama cât de proastă am fost să mă gândesc la asta. Dar nu pot sta aici la nesfârşit. Vocea ei începu să treneze. George nu o ajuta deloc. Înţelegi, nu-i aşa?

— Ei, sigur că înţeleg. Îşi luă figura unuia care ar fi făcut orice ca să se comporte corect. Şi trebuie să facem ceea ce e drept.

— Da… da; la asta mă gândeam.

— Bine, continuă el, serios, privindu-şi ceasul, dacă tu pleci cu Rodney, mai bine pregăteşte-te, altfel el se va urca în taxi şi va dispărea înainte ca tu să ajungi la Cala Fuerte, la hotel…

Şi în faţa ochilor ei increduli, el se ridică, îşi şterse varul de pe pantaloni şi, în clipa următoare, era la maşina de scris, muncind de zor de parcă viaţa lui ar fi depins de ceea ce scria.

Nu era exact reacţia pe care o aşteptase Selina. Se aşteptase să fie certată, dar el nici nu se gândea, aşa că, încercând să-şi înghită nodul din gât şi clipind ca să alunge usturimea suspectă din ochi, se duse în bucătărie, luă cutia cu pâine şi o goli, scoţând totul pe masă şi ajungând la hârtia sub care strecurase paşaportul.

Nu era acolo. Lacrimile şi dezamăgirea fură înecate de un val de panică. Paşaportul ei se pierduse cu adevărat.

— George! El bătea aşa de tare că n-o nuzi. George, mi-am… am *pierdut paşaportul.*

El se opri şi ridică sprâncenele, mirat.

— Iar?

— Nu este aici! L-am pus chiar la fund şi nu este aici! L-am pierdut!

— Dumnezeule! spuse George.

— Dar ce s-o fi întâmplat! Vocea ei devenise un geamăt. Poate l-o fi găsit Juanita? Sau poate că a curăţat cutia şi l-a aruncat. Sau l-a ars! Poate l-a furat cineva. Of, ce o să se întâmple cu mine?

— Nu vreau să mă gândesc…

— Mai bine nu l-aş fi pus aici!

— Am impresia că ai fost lovită de propria ta petardă, comentă George, cu o voce mieroasă, şi se întoarse la maşina de scris.

Selina începu să bănuiască ceva şi se încruntă. Parcă el se purta neobişnuit de calm? Şi în ochii lui era o sclipire în care ea ştia că nu trebuie să aibă încredere. Oare găsise el paşaportul? Oare îl găsise, îl ascunsese în altă parte fără să-i spună ei nimic? Lăsând cutia golită, începu să se învârtească prin cameră, căutând indicii, ridicând colţurile câte unei reviste, uitându-se pe după perniţe, de parcă s-ar fi jucat.

Ea ajunse în spatele lui George. El era îmbrăcat cu blugii lui vechi, pătaţi de sare, şi buzunarul din spate părea ciudat de umflat şi tare, de parcă în el s-ar fi aflat o carte mică sau o ilustrată mare… El încă mai bătea la maşină, dar, când Selina întinse mâna să-l caute în buzunar, mâna lui se întinse şi o lovi.

Panica dispăru. Ea râse, uşurată, fericită, îndrăgostită. Îşi puse braţele în jurul gâtului lui şi aproape îl strangulă îmbrăţişându-l, şi ea îi spuse:

— Îl ai tu! L-ai găsit! Tot timpul a fost la tine!

— Îl vrei înapoi?

— Doar dacă vrei să mă duc la Londra cu Rodney.

— Nu vreau, spuse George.

Ea îl sărută, frecându-şi obrazul ei catifelat de obrazul lui aspru, care nu era bărbierit şi parfumat cu aftershave, ci era ridat şi ars de soare, obosit şi prietenos ca una dintre cămăşile lui de lucru. Ea îi spuse:

— Nici eu nu vreau să plec. El scrisese deja o pagină. Selina se rezemă cu bărbia de creştetul lui şi îi spuse:

— Ce scrii?

— Un sinopsis.

— Pentru noua carte? Despre ce este vorba?

— Despre călătoria în Marea Egee.

— Cum se va numi?

— Habar n-am, dar ţi-o voi dedica ţie.

— Şi va fi bună?

— Sper. Dar, de fapt am deja o idee pentru o a treia carte. De ficţiune, de data aceasta… O luă de mână şi o trase astfel încât ea ajunse să stea pe marginea biroului lui, cu faţa spre el. Mă gândeam că ar putea fi vorba despre un tip care stă într-un loc liniştit, fără să facă nimănui niciun rău, văzându-şi de treaba lui. Apoi apare o fată aiurită. Are o obsesie. Nu vrea să-l lase în pace. Îi goneşte toţi prietenii, îi cheltuieşte toţi banii, îl împinge la băutură. El devine o epavă, un sociopat.

— Şi cum se termină?

— El se însoară cu ea, bineînţeles. Îl păcăleşte ea. El nu are nicio şansă să scape. E tragic.

— Mie nu mi se pare aşa de tragic.

— Da, dar ar trebui.

— George, nu cumva îmi ceri mâna?

— Asta cred că fac, în felul meu sucit. Îmi pare rău pentru noaptea trecută. Şi chiar te iubesc.

— Ştiu. Se aplecă să-l sărute. Mă bucur că mă iubeşti. Îl sărută iar, şi el împinse maşina la o parte şi se ridică şi o luă în braţe. Mai târziu, Selina spuse:

— Trebuie să-i spunem şi lui Agnes.

— N-o să vină aici să încerce să ne despartă?

— Sigur că nu. O să te placă.

— Trebuie să-i trimitem o telegramă. Din San Antonio, în după-masa asta, ca s-o primească înainte să ajungă Rodney la ea. Şi, dacă tot vom fi în oraş, vom merge să-l salutăm pe padre şi să aflăm când ne putem căsători. Şi-l voi ruga pe Rudolfo să-mi fie martor…

— Aş vrea ca Juanita să-mi fie domnişoară de onoare.

Juanita. O uitaseră pe Juanita. Acum, încă râzând, mână în mână, se duseră s-o caute, se aplecară peste zidul terasei şi o strigară. Dar Juanita nu era aşa de simplă pe cât părea uneori. Instinctele ei de ţărancă o înşelau rareori, şi ea deja ieşea din grădină, dreaptă ca întotdeauna şi zâmbind încântată, cu braţele deschise ca să-i îmbrăţişeze pe amândoi.

Observații

[←1]

D-Day = Ziua debarcării forţelor aliate în Franţa.